விவேகபோதினி

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XIV } துன்மதிஞு புரட்டாசிமீ :: 1921-ம்ஞு அக்டோபர்மீ { பகுதி 4

முருகன் வழிபாடு

WORSHIP OF LORD MURUGA

கருகியழி வகலவுயிர் விட்டுக்கிக் கிளைஞர்
கதறியழ விரவுபறை முட்டக்கொட் டியிட
கனகமணி சிவிகையில மர்த்திக்கட் டையினி
லிடைபோடாக்

கரமலர்கொ டரிசியினை யிட்டுச்சித் ரமிகு
கலையையுரி செய்துமறைகள் பற்றப்பற் றுகனல்
கணகணென எரியவுடல் சுட்டுக்க ழியவர்
வழியேபோய்

மருவுபுனல் முழுகிமனை புக்குத்துக் கமறு
மனிதர்தமை யுறவுநிலை சுட்டிச்சுட் டியுற [ன்
மகிழ்வுசெய்து அமுதுபட வைத்தத்திட் டன்மத
மலராலே

மயல்விளைய அரிவையர்கள் கைப்பட்டெய்த் தமிக
மனமழியு மமைடியையி ளைத்துச்சொர்க்கப் பதி
வழியையிது வழியெனவுரைத்துப்பொற்கழல்கள்
தருவாயே !

பொருவின்மலை யரையனருள் பச்சைச்சித்ர மயில்
புரமெரிய இரணியத னுக்கைப்பற் றியியல்
புதியமுடி கரியதவம் உற்றுக்கச் சியினி
லுறமேவும்

புகழ்வனிதை தருபுதல்வ பத்துக்கொத் தமுடி
புயமிருப தறவுமெய்த சக்ரக்கைக் கடவுள்
பொறியரவின் மிசைதுயிலு சுத்தப்பச் சைமுகில்
மருகோனே !

அரியமா கதமயிலி லுற்றுக்கத் துகட
லதுசுவற அசுரர்கிளை கெட்டுக்கட் டையற
அமரர்பதி யினியகுடி வைத்தற்குற் றமிகு
மிளையோனே !

அருணமணி வெயில்பரவு பத்துத்திக்கு மிகு
மழகுபொதி மதர்மகுட தத்தித்தத் திவளர்
அணியகய லுகளும்வயல் அத்திப்பட் டியுறை
பெருமாளே.

குற்றமற்றதாயும் இணையற்றதாயுமுள்ள இமய மலையின் அரசன் உலகங்கள் நன்மை பெறும்படி பெற்றெடுத்த பச்சைநிறமுள்ள அழகிய மங்கையும், திரிபுரதகனஞ் செய்யப்போகுங் காலத்தில் சிவபெருமானது வாமபாகத்திலிருந்துகொண்டு பொன்மயமான மேருபர்வதத்தை வில்லாகப் பிடித்தருளியவளும், எவராலும் இயற்றுவதற்கு அரிதான சிறந்த தவத்தைச் செய்துகொண்டு காஞ்சிமாநகரில் எழுந்தருளி யிருந்தவளும், யாவராலும் துதிக்கப்படுபவளுமான உமாதேவியார் உலகோர்க்குத் தந்தருளிய குமாரா ! இராவணனது மகுடந்தரித்த முடிகள் பத்தும் புஜங்கள் இருபதும் அற்று வீழும்படி கணை தொடுத்தவரும், சக்ராயுதத்தைக் கையிலேந்தியவரும், படமுள்ள ஸர்ப்பதின்மீது சயனித்துக் கண்வளர்பவருமான சுத்த மரகதம் போன்ற மகாவிஷ்ணுவின் மருகோனே ! அழகிய பச்சை மயிலின்மீதேறிச் சென்று கோஷிக்கும் கடல் வற்றித் துகளெழும்படியாகவும், அசுரர் வம்சம் வேரோடு அழிந்து போகும்படியாகவும், பொன்னுலகத்தில் தேவர்கள் முன்போல் குடியேறிச் சுகமாய் வாழும்படியாகவும் செய்வதற்காகவே அவதரித்த சிறு பாலகனே ! உதயகாலத்துச் சூரியனது அழகிய சிவந்த ஒளியைப் பரப்புவதும், பத்துத் திக்குகளிலுமுள்ள யாவற்றினும் அதிக அழகு வாய்ந்ததுமான கிரீடத்தை யணிந்து கயல்மீன்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்க் குதித்து விளையாடும் வயல்களையுடையதாய் நீர்வள மிகுந்து சிறப்புற்றிருக்கும் அத்திப்பட்டில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமானே ! மாநிடருள் ஒருவர் இவ்வுலகத்தை விட்டுப் போகிறேமேயென மனம் வெதும்பிப் பிரக்ஞையிழந்து யமதூதர் கைப்பட்டு மரிப்பாரேயாகில், அவரது சுற்றத்தவர்கள் இனி நாம் எப்படிக்காலந்தள்ளுவதெனப் பயந்து, கோவென்றலறித் தயருறுவார்கள் ; பறை, முரசு, துடி முதலியவைகள் ஆகாய கபாலத்தைப் பிளக்குமாறு முழங்கும் ; சுற்றத்தவர்கள் அவரை இரத்தினங்க ளிழைக்கப்பெற்ற பொற் பல்லக்கில் வைத்து மயானத்துக்குக் கொண்டுபோய், கட்டை

(இதன் தொடர்ச்சி 119-ம் பக்கம் பார்க்க.)

பல மரம் கண்ட தச்சன், ஒரு மரம் வெட்டமாட்டான்.

விவேக போதினி

தொ. 14] துன்மதிஸு :: புரட்டாசிமீ [ப. 4

கந்த புராணம்

SKANDA PURANAM

பிரமதேவரும் மகாவிஷ்ணுவும் மாயையின் வலையிற் சிக்கி, அகங்காரங்கொண்டு தாமே பரம்பொருளென மருட்சியுற்ற காலத்தில் அவர்களறிவுக்கு எட்டாமல்நின்ற நிர்மல சொரூபத்தைத் தம்மிடத்து மெய்யன்புபூண்ட அடியார்கள் கண்டு பேரின்ப வாரிதியில் மூழ்குமாறு திருக்கைலாய மலையில் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கையில், உலகமாதாவான சங்கரி அவரது பாதமலர்களைத் தன் கைகளினால் தொழுது, அவரது கருணையைத் துதித்து, "மகாப்ரபு! தங்களுடைய இணையற்ற உண்மை நிலைமையை அடியேனுக்குத் தெரிவித்தருளவேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தாள். அப்போது எம்பெருமான் தேவியார்மீது மிக்க அன்புபாராட்டி ஆதியில் தாம் உருவம் குணம், செயல் இவை யொன்றுமில்லாமல், நிர்மலமாய் எங்கும் நிறைந்து நின்றதையும், பிறகு தாம் வியாபித்துள்ள ஜீவகோடிகளின் பந்தங்களை ஒப்பற்ற தமது ஏகசக்தியினால் ஒழிக்கவேண்டுமென தாம் நினைந்ததையும், அதற்காக ஐந்து இயற்கைச் சக்திகளாகிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்ற பஞ்சபூதங்களைத் தனித்தனியே உபயோகித்து பஞ்ச லிங்கங்கள் உண்டாக்கியதையும், உருவமற்ற தாம் ஓர் உருவெடுத்துக்கொண்டு, அவ்வுருவத்தின் வாயிலாகத் தம்மைத் தியானித்து, பச்சிலை, நாண்மலர் இவைகளைக் கொண்டு அருச்சித்து ஆன்மகோடிகள் யாவரும் ஈடேறச் செய்யவேண்டுமென வுன்னி, ஈசானம், தற்புருஷம், வாமம், அகோரம், ஸத்யோஜாதம் ஆகிய ஐந்து திருமுகங்களையும், மூவிலைச் சூலம், மழு, தண்டம், வாள், அபயம், நாகம், பாசம், அங்குசம், டமருகம், வரதம் இவைகள் தோன்றும் பத்துத் திருக்கரங்களையும், ஒரு தேகத்தையும், இரண்டு திருவடிகளையுமுடைய அநுக்கிரக மூர்த்தியான சதாசிவமூர்த்தியின் உருவத்தைப் பூண்டதையும், பிறகு தாம் லிங்கம், சுகாசனம், உமேசம், கலியாணசுந்தரம், அர்த்தநாரீசுவரம், சோமாஸ்கந்தம், சக்கிரப்பிரதானம், திரிமூர்த்தம், கேசவார்த்தம், தக்ஷிணாமூர்த்தம், பிக்ஷாடனம், கங்காளம், காமசம்ஹாரம், காலாரி, ஜலந்தராரி, திரிபுர சம்ஹாரம், சரபம், நீலகண்டம், திரிபாதம், ஏகபாதம், வைரவம், ரிஷபாரூடம், சந்திரசேகரம், நடராஜம், கங்காதரம் எனப்படும் இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களானதையும், பிறகு தம்முடன் கலந்துள்ள பிரணவத்தை வெளியாக்கி, அதன்பின் அருள்புரியும் பலமூர்த்திகளாகிய விதத்தையும், எல்லாவற்றிற்கும் முன் தோன்றிய மாயையின் மூலமாகவே அழிவற்ற முப்பத்தாறு தத்துவங்களை யுண்டாக்கியதையும், பிறகு தாம் கருணையினால் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் நடத்துவதையும், மூவகைப்பட்ட உயிர்களும் இளம்பும் தத்துவக் கணங்களில் உள்ளவர்கள் உதித்தவாறே ஒடுங்கச்செய்து, தாம் ஆதியந்த மற்று ஒரே தன்மையுடையவராய் எங்கும் வியாபித்து நிற்பதையும் தேவிக்கு விரிவாய் எடுத்துரைத் தருளினார்.

சங்கரிதேவி அதுகேட்டு, "சுவாமி! தங்களுக்கு உருவமே கிடையாதென முதலில் கூறி, பிறகு தாம் ஐந்து உருவங்களையும் மற்றும் பல வுருவங்களையும் அடைந்ததாகவும் உரைத்தருளினீர்கள். அதெங்ஙனம்?" எனக் கேட்க, எம்பெருமான், "நாம் அரூபியே. மேற்கூறிய உருவங்களனைத்தும் நமது அருளின் உருவங்களாகும்" எனத் திருவாய்மலர்ந் தருளினார். அதுகேட்ட மகாதேவி மனமகிழ்ச்சியுடன், "சுவாமி! அவ் வடிவங்களெல்லாம் தேவரீரது அருளின் வடிவங்களாதலாலும், தேவரீரது திருவருள் அடியேனே என்று உரைப்பதாலும், அவ்வுருவங்கள் அடியேனுடைய உருவங்களாகும்" என்று தன்னைத்தானே புகழ்ந்து பேசினாள்.

பல முயற்சி செய்யினும், பகவான்மேல் சிந்தை வை.

அப்போது சிவபெருமான் சங்கரியை நோக்கி, "அஞ்ஞானத்தினால் சூழப்பட்டுள்ள ஜீவன்கள்தோறும் நாம் இருந்து, அவைகள் ஞானம் பெறுமாறு செய்கின்றோம். நாம் அவ்வாறு செய்வதை நிறுத்துவோமேயாகில், மாயையிற் சிக்கிய ஜடமாக ஆகி அழியும். உன்னிடத்திலும் யாம் உறைத்திராவிடில், நினது உயிரும் உணர்ச்சியுறாது. இவ்வுண்மையை உனக்கு விளக்கிக் காட்டுகிறேன், கவனித்துப் பார்ப்பாயாக!" என்றுரைத்து, பிரமன் முதலாயுள்ள சகல உயிர்களையும் நடத்தும்செய்கையை ஒழித்துநின் றருளினார்.

தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவரான சிவபெருமான் அவ்வாறு செயலற்று சுத்த ஸாத்விக மூர்த்தியாய் நின்றதும், பூமியாதியாயுள்ள சகல புவனங்களிலுமுள்ள சகல ஜீவராசிகளும் உணர்ச்சியற்று, சூத்திரக்காரனால் ஆட்டுவிக்கப்படாத பதுமைகளைப்போல் கிடந்தனர். ஆட்டுவிப்பவன் அத்தொழிலைப்புரிவதை நிறுத்தியதும் பதுமைகள் பொத்தெனக் கீழே விழ்வதுபோல, உலகவாழ்வெனும் நாடகத்தை பல்லுயிர்களையும் நாடக பாத்திரங்களாகக் கொண்டு நடத்தும் சூத்திரக்காரனான பரமசிவன் தமது அருளை அவ்வண்ணம் செலுத்தாதொழிந்ததனால், ஜீவராசிகளனைத்தும் மாய்ந்தன.

அங்ஙனம் உயிர்த்தொகை யாவும் மாய்ந்ததைக் கண்ணுற்ற சங்கரி அஞ்சி மனந்தளர்ந்து, சிவபெருமான் திருவடிகளை வணங்கி, "எந்தாய்! தேவரீர் உலகங்களிலுள்ள அனைத்துமாகி, அவைகளெல்லாவற்றிலும் மறைந்து நின்று, சகல வுயிர்களின் செயல்களனைத்தையும் இயற்றுவதை அறியுஞ் சக்தியற்று நின்றேன் அடியேன். அவ்வுண்மையை எனக்கு விளக்கிக் காட்டும்பொருட்டு, தாம் தமது செயலைச் செய்யாதொழிந்தீர். அதன் பயனாக ஜீவகோடிகளெல்லாம் பிரளய காலத்திற்போல அந்தகாரத்தில் மூழ்கியிருக்கின்றன. இங்ஙனம் செயலற்று நின்றது தேவரீருக்குக் கணப்பொழுதேயாயினும், அவ்வுயிர்களுக்குப் பல யுகங்கள் கழிந்திருக்கும். இது என் பிழையினா லேற்பட்ட துன்பமாகும். ஆதலால் தேவரீர் திருவுளம்பற்றி, அனைத்துயிர்களும் முன்போலவே உயிர்பெற்றெழுந்து பெருகுமாறு அருள்புரியவேண்டும்" என்று வேண்டி, பன்முறை அவரது பாதமலர்களில் வீழ்ந்து வணங்கினாள்.

அப்போது சிவபெருமான் கருணைகூர்ந்து, ஜீவராசிகள் முன்போலவே தமது வினைப்பயன்களை யனுபவிக்கும்படி செய்யத் திருவுளம்பற்றி, முதன்முதலில் தமது திருவருள் பெற்றவரான ஏகாதச ருத்திரர்கள் உணர்வு பெறும்படி செய்தார். உணர்ச்சி மீண்டும் பெற்றெழுந்த ஏகாதச ருத்திரர்கள் சிவபெருமானைச் சிந்தித்து, பிரளயகாலத்திற்போல உயிர்கள் உணர்ச்சியற்று அந்தகாரத்திற் பட்டதற்குக் காரணமென்னவென்று தம் மனத்தில் ஆலோசித்தனர். அங்ஙனம் ஆராய்ந்து பார்த்ததில், நான்முகனும் திருமாலும் தேடியுங் காணவொணாத நின்மல மூர்த்தியான சிவபெருமானது செய்கை இதுவெனத் தேர்ந்து, இறந்து கிடந்த உயிர்களையெல்லாம் எழுப்பவேண்டுமென்ற அவாக்கொண்டு, தங்கள் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ளுவதற்கு சர்வேசுவரனாகிய சிவபெருமானது கழலிணைகளை யருச்சிப்பதே வழியென வுணர்ந்து, வானுலகத்தில் பகவானது பழையஜோதி காணப்படாமையால், பூமியில் திருவிடைமருதூருக்குச் சென்றனர். ஆங்கு விதிப்படி சிவபெருமானது உருவமொன்றை நிருமித்துப் பிரதிஷ்டைசெய்து, பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்து, விபூதியும் உருத்திராக்ஷமாலையும் தரித்துக்கொண்டு, வில்வம், தாமரையிதழ், நந்தியாவட்டை முதலிய நறுமணமிக்க பச்சிலைகளினாலும் மலர்களினாலும் அருச்சித்து, தூபதீப நைவேத்தியங்கள் செய்து, எம்பெருமானது அருளைத் துதித்து நின்றனர். அப்போது கருணைக்கடலான எம்பெருமான் அவர்களுக்கெதிரே தோன்றி, அவ்வேகாதச ருத்திரர்களுடைய பிரார்த்தனைக் கிசைந்து, உயிர்த்தொகையனைத்தையும் பண்டுபோல் ஆட்டுவிக்க நினைத்தார். உடனே பிரமன், இந்திரன் முதலிய வானவரும், முனிவர்களும், மற்றுமுள்ள ஜீவகோடிகளனைத்தும் உயிர்பெற்றெழுந்தன, புவனங்களைச் சூழ்ந்திருந்த இருளும் அகன்றது. இரவில் அயர்ந்து செயலற்று உறங்கினவர் உணர்ச்சி மீண்டதும் மெல்லத் தமது கண்களை விழித்துப் பார்ப்பதுபோல, உலகிலுள்ள பிராணிகளெல்லாம் உயிர்த்தெழுந்தன.

பல்லக்குக்கு மேல்மூடி இல்லாதவனுக்கும், காலுக்குச் செருப்பு இல்லாதவனுக்கும் விசாரம் ஒன்றே.

இவ்வதிசயத்தைக் கண்ணுற்ற பிரமன் முதலானோர் இது ஈசன் செயலே யாகுமெனத் தேர்ந்தனர். ஏகாதச ருத்திரர்களும் களிப்புற்று, திரிபுரங்களை யெரித்தருளிய எந்தையின் பாதமலர்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துத் துதித்துநின்றார்கள் அப்போது சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் எம்மை இங்கு அருச்சித்ததனால் உயிர்களையெல்லாம் நாம் உயிர்ப்பித்தோம். உங்களுக்கு வேண்டியதைக் கேளுங்கள்" என வுரைத்தருள, ஈசனிடத்து எல்லையற்ற மெய்யன்பு பூண்டவராகிய அவர்கள், "எம்பெருமானே! எவரேனும் எம்மைப்போல அன்புடனே தேவரீரது பாதாரவிந்தங்களை நாள்தோறும் இரவில் பூஜிப்பவர்களுக்கு மகாசிவராத்திரியன்று அப்பதுமங்களைப் பூஜித்த பலனைக் கொடுத்தருள வேண்டும்" என வேண்டிக்கொண்டார்கள். சிவபெருமான், "உம்மைப்போல் புவியில் பூஜை செய்வோ ரனைவருக்கும் முத்திதந் தருளுவோம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தார்.

பிறகு பிரமன் முதலிய வானோர்க ளனைவரும் கூடித் திருக்கைலாயமலைக்குச்சென்று, சிவபெருமானை வணங்கி, "உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிர்க்குயிராய் வியாபித்து நிற்கும் வள்ளலே! நாங்கள் தேவரீரது அருளைப் பெருமையால் உணர்ச்சியற்றுச் சடமாகி பன்னெடுங்காலம் எமதிறைவனான உமது பாதாரவிந்தங்களை நினைந்து வணங்காது சும்மாகிடந்தோம். அதுகாரணத்தினால் பவசாகரத்தில் மூழ்கித் தவிக்கின்றோம். அப்பாவத்தை அகற்றிக் கொள்ளுவதற்கு எங்களுக்கு ஓர் வழியுரைத்தருளவேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தனர்.

அப்போது சிவபெருமான், "தேவர்களே! உணர்ச்சி யழிந்துகிடந்த காவத்தில் நீங்கள் வேதத்திற்கூறிய முறைப்படி நடந்துகொள்ளாததினால் உங்களுக்கு ஏற்படும் பாபமெல்லாம் உமாதேவியைச் சாரும். இன்று முதல் உங்கள் கடன்களை வழுவாது செய்வீராக!" என மொழிந்தருளினார். தேவர்கள் கவலை நீங்கி அவரது பாதங்களைப் பணிந்து கைலையைவிட்டகன்றார்.

அதுகேட்ட உமாதேவி வெருவி இறைவன் பாதமலர்களை வணங்கி, "எம்பெருமானே! உயிர்த்தொகைகளுக்கு உற்றவினை என்னிடத்து வரவேண்டுவதேனென்று கூறியருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தாள். அப்போது தக்ஷனுக்களித்த வரத்தினை முற்றுவிக்கக்கருதிய சிவபெருமான், "உமையே! நீ உன்னைப் புகழ்ந்து பேசினாய். அதுகேட்டுச் சினமுற்று, நாம் உனக்குப் புத்தி புகட்டுவதற்காகவே உயிர்களின் உணர்ச்சியை நீக்கினோம். ஆதலினால் உயிர்த்தொகைள் அடைந்த பெரும் பாவம் யாவையும் உன்னையே வந்தடையும். அன்றியும், அப் பெரும் பாவத்தினைச் சுமப்பது உயிர்த்தொகைகளனைத்தையும் ஈன்றருளிய உனக்கல்லது அச்சிற்றுயிர்களுக்குச் சாத்தியமோ?" எனப் புகன்றருளினார்.

அம்மொழிகளைக் கேட்டதும் உமாதேவி உளநடுங்கி, "சுவாமி! பேதையேன் செய்த பிழையின் கொடுமையைக் குறைத்து, என்னிடத்தில் மிகுதியாய் நிற்கும் குற்றத்தினை அகற்றிக்கொள்ள ஓர் வழியைத் தெரிவிக்க வேண்டும்" என வேண்ட, கருணை வாரிதியான எம்பெருமான், "சங்கரி! நீ பூமிக்குச் சென்று, அங்கு காளிந்தி நதியில் பிரணவாக்ஷரத்தைப் போன்ற உருவமுடைய ஓர் முதிய வலம்புரிச் சங்கத்தின் வடிவத்துடன் உறைந்து உலகம் நன்மை யடையவேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் தவம்புரிவாயாக! அவ்வாறு பலநாட்கள் கழிந்தபின்னர், பிரமபுத்திரனாகிய தக்ஷன் அங்குவந்து உன்னைக் கண்டு கையிலெடுப்பான். உடனே நீ குழந்தை வடிவமடைவாய். அவன் மனைவியினால் வளர்க்கப்பெற்று சிறு பெண்ணாய் வளர்வாய். உனக்கு ஐந்து வயது நிரம்பியவுடனே, நீ மனத்திலாசையோடு எம்மை நோக்கி அருந்தவம் புரிவாயாக! அத்தவத்தினுக்குகந்து யாம் வந்து நின்னை மணந்து, இவ்வுயர்ந்த மலைக்கு மீண்டும் அழைத்துவருவோம்" என்று தைரியங் கூறியருளினார்.

உமாதேவியாரும் இறைவன் கழலிணைகளை வணங்கி, மனங்கலங்கினவளாய் உலகம் செய்த தவத்தினால் கைலையைவிட்டகன்று, இறைவன் பணித்தவாறே காளிந்திநதிக்குச் சென்று, பிரணவத்தைப் போன்ற ஓர் வெண்சங்கமாகி, குற்றமற்ற ஓர் தாமரை மலரின்மீது எழுந்தருளி, பஞ்சாக்ஷரத்தைச் சிந்தனை செய்துகொண்டு நெடுங்காலம் தவம்புரிந் திருந்தாள்.

பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்.

அவ்வாறிருக்கும் நாளில், உலகிலுள்ளோர் மாசிமாதத்தில் மகத்தினன்று நீராடுவதற்காகக் காளிந்தி நதிக்குச் சென்றார்கள். தன் தவத்தினாற் கிடைத்த உண்மைப் பயனை யடையும் வேளை அணுகியதனால் விதியினால் தூண்டப்பட்டு, தக்ஷனும் தேவர்குழாம் சூழப் புறப்பட்டுக் காளிந்தி நதியை யடைந்து, அங்கு ஓர் தாமரை மலரின்மீது தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதாய் விளங்கிய வெண்சங்கத்தை யெடுத்தான். உடனே அது சுந்தரம் மிக்க ஓர் பெண் குழந்தையாக மாறிற்று. தக்ஷன் அது கண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு, நீண்ட சடை தொங்கப்பெற்ற இறைவனது வரத்தினால் கௌரியே தனக்குப் புதல்வியானதை ஞானதிருஷ்டியினா லறிந்து, தனக்கு முன்னமேயே சென்று காளிந்தி நதியில் நீராடிப் பிறகு இந்திராணி முதலிய தேவமாதர்கள்சூழ, நதியின் கரையில் வேதகானம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தன் தேவி வேதவல்லியின்பால் அக்குழந்தையை யெடுத்துச் சென்று, உலகமாதாவை அவள் கரத்தினில் அளித்தான். வேதவல்லி அக்குழவியை அன்புடன் தன் மார்போடணைத்துக்கொண்டு, தன் தனபாரங்களினின்று பெருகும் பாலினையூட்டி, பிறகு விரைவில் தனது அரண்மனையை யடைந்து, மிகுந்த ஆர்வத்துடன் வளர்த்து வந்தாள்.

ஜீவகோடிகளனைத்தையும் ஈன்ற தாயான உமாதேவியார் தாக்ஷாயணி யென்னுந் திருநாமம் பெற்றுச் சிறப்பாய் வளர்ந்து, ஐந்து வயது நிரம்பி ஆறுவது வயதடைந்தாள். உடனே தாக்ஷாயணி தனது ஓர் பாதியான எம்பெருமானை யடையவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் தவம் புரியவேண்டுமென நிச்சயித்து, தன் தாய் தந்தையர்களை நோக்கி, "என்னை யீன்றவர்களே! நான் கங்கையுறையும் செஞ்சடாதரரான பரமேசுவரனுக்கே உரியவளாகும் பெரும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவள். அவரை மணம்புரிவதற்காக நான் தவம்புரிய வேண்டும். அதற்கு அநுகூலமாக தனியே ஓர் கன்னிமாடம் நிருமித்து என்னை அதில் விட்டுவையுங்கள்" என்று கேட்டுக்கொண்டாள்.

அது கேட்ட தக்ஷனும் வேதவல்லியும் மகிழ்வினோடு ஓர் கன்னிமாடத்தை அழகுபெற அமைப்பித்து, மூன்று உலகங்களையும் படைத்தருளுகின்ற முதல்வியைத் தமது மகளென ஆர்வத்துடன் போற்றி, பன்முறை உச்சி மோந்து, தேவியைப் பிரிவதை யுன்னி மனம் வருந்தி, "அம்மா! உன் இஷ்டப்படி நோன்பு இயற்றுவாயாக!" என்றுரைத்து, பல பெண்களுடன் அத் தவமாளிகைக் கனுப்புவித்தார். அம்மாளிகையை யடைந்தது முதல் தாக்ஷாயணி கங்கையைச் சடையில் வைத்த எம்பெருமானது திருநாமத்தை மனத்தினுள் நிறுத்தி, நல்ல நியமத்துடன் தினந்தோறும் நோன்பியற்றிவந்தாள்.

அப்போது வைராக்கியத்துடன் தவஞ்செய்வார்க்கு வேண்டிய வேண்டியவாங்கு அளிக்கும் இயல்புடையவரான சிவபெருமான் உமாதேவியார் செய்த தவத்தைக்கண்டு, அத்தேவியாரை ஆட்கொள்ளக் கருதி, கைலாயகிரியை விட்டு, முப்புரிநூல் பூண்டு, கோவணமும் தருப்பையும் கட்டிய தண்டத்தைத் திருக்கரத்தில் ஏந்திக்கொண்டு, பிராமண பிரமசாரி வடிவங்கொண்டு வந்து, பூமியில் தக்கமாபுரியை யடைந்து, சங்கரி நோன்பியற்றும் மாளிகையினுட் புகுந்தருளினார். உடனே அங்கு காவலாயிருந்த பெண்கள் வந்து அவரது திருவடிகளைப் பணிய, அவர் அவர்களை நோக்கி, "எனது வருகையை நுமது தலைவிக்கு உரைப்பீராக!" எனத் திருவாய்மலர்ந் தருளினார்.

உடனே சில பெண்கள் தாக்ஷாயணியினிடம் சென்று, அவள் திருவடிகளை வணங்கி, நல்ல தவத்தினைச் செய்த மறையவரொருவர் வந்து தமது வருகையை அவளுக்குத் தெரிவிக்கும்படி பணித்ததாகச் சொல்ல, தாக்ஷாயணி அவரைச் சடுதியில் உள்ளே அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டாள். அப்பெண்கள் விரைந்துசென்று அவ்வேதியரைத் தேவியினிருப்பிடத்துக்கு அழைத்துவந்தனர். தேவதேவரான சிவபெருமான் ஓர் பிராமண வடிவத்துடன் அங்கு போய்ச் சேர்ந்ததும், அம்பிகை எதிர்கொண்டு வந்து, தனது நாயகனிடத்து அவர் அன்பு வாய்ந்தவரெனக் கருதி, அவரது மலரடிகளை வணங்கி, வேண்டிய பூசைகளைச் செய்தாள். அப்போது சிவபெருமான் தேவியை நோக்கி, "நீல நிறமான ஒளிவீசும் மேனியையும், புன்னகை பொருந்தியதாய்ச் சந்திரனைப் போல் தண்ணொளி வீசும் முகத்தினையு

பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்ததுபோல்.

முடைய மாதரசே! நாம் இங்கு வந்தது ஒன்றைப் பெறும் விருப்பத்துடன்; நீ அதை விரைந்தளிப்பாயாகில், அதனைச் சொல்லுவோம்" என்று கூறி யருளினர்.

அதற்குத் தேவி, "நான் தரத்தக்க பொருளொன்றைச் சொல்லுவீரே யாகில், அது உமக்கு இன்றே கிடைக்கும். தாங்கள் கருதுவதென்ன வென்று சொல்வீராக!" என மறுமொழி புகன்றாள். அப்போது சிவபெருமான் "உன்னை மணந்து கொள்ளுவதற்காகவே வந்தோம். அதுவே உன்னை நாம் வேண்டிக் கொள்வது. அதைத் தடுத்து எதிர் மொழி கூறும விருப்பாயாக!" என மொழிந்தார். அவ்வார்த்தைகள் செவிபிற்பட்டதும், தாக்ஷாயணி தனது காதுகளைக் கரங்களால் மூடிக்கொண்டு, கடுங்கோபத்துடன், என்னையாளுகின்ற நித்தன் வந்து என்னை மணம்புரியுமாறு நான் நெடுங்காலமாகத் தவமியற்றி வருகிறேன். அப்படியிருக்க, நீர் இவ்வாறு பேசத் துணிந்த தெங்ஙனம்?" எனப் புகன்றாள். அப்போது சிவபெருமான் தம் தேவியின் காதலின் அளவை யறியும் நோக்கமுடையவராய், "பெண்ணே! இன்ன தன்மைய னென்று எவராலும் அறியவொண்ணாத ஆதி முதல்வன் வந்து நின்னை மணம்புரிவதென்பது சாத்தியமன்று. ஆகையினால், சிறந்த தவங்களைச்செய்து வீணே வருந்தாதே" என புத்திமதி கூறினர். அப்போது தாக்ஷாயணி எம்பெருமானது திருவருளில் தனக்குள்ள நம்பிக்கையை வெளியிட்டு, "பரமனே விரும்பிவந்து இவ்வுலகத்தில் என்னை மணஞ்செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று அரிய சிறந்த தவங்களைச் செய்வேன். அவர் அவ்வண்ணம் வாராமலிருப்பாரேயாகில், எனது ஆவியைத் துறப்பேன். இது சத்தியம்! அது நிற்க, நீர் குற்றமான மொழிகளை யுரைத்துக்கொண்டு நிற்பதேன்? உமக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதோ? இங்கே நிற்காதேயும், போம!" எனக் கோபத்துடன் கூறி, வேறொரு பக்கம் சென்றாள்.

அப்போது சிவபெருமான் திருவுளமகிழ்ந்து, "மாதே! நினது அன்பும் மனவுறுதியும் வியக்கத்தக்கவை" என்று கூறி, மற்றவர்கள் கண்களுக்குப் புலப்படாதவாறு உமாதேவியாருக்குமட்டும் தமது அழகுவாய்ந்த திருமேனியைக் காட்டியருளினர். அமலையாகிய தேவி அத்திருவுருவத்தைத் தரிசித்துப் பேரானந்தமடைந்து, அவரது திருவடிகளைப் பணிந்து, "சுவாமி! பேதையேனாதலால் எம்பிரான் வேற்றுருவந் தாங்கி வந்ததை யறிந்துகொள்ளும் திறனற்று, அயலாரென மருண்டு எம்பெருமானை இகழ்ந்தேன். அடியேன் பிழை பொறுத்தருளவேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தனள். எம்பெருமான், "உமையே! அதைக்குறித்து வருந்தாதே! என்றருள, தாக்ஷாயணி பின்னும் இறைவனை யிறைஞ்சி, தன்னைச் சூழ்ந்துநின்ற மாதர்களைக் கண்ணெடுத்தும் பாராமலும், வேறொன்றையும் மனத்தினால் ஸ்மரிக்காமலும், எந்தையின் பழைய புகழ்களை யெடுத்துக்கூறி அவரைத் துதித்து, கண்களினின்றும் ஆநந்தவருவிபாய நின்றாள்.

அவ்வாறு தேவி மற்றெவரையும் நோக்காமல் அவ்வேதியரையே உற்றுநோக்கினவளாய் மெய்ம்மறந்து துதித்து நிற்பதைக்கண்ட பாங்கியர் மனத்திற் சிறிது ஐயங்கொள்ள, அவர்களிற் சிலர் விரைவில் தக்ஷன்பாற் சென்று, நடந்தவற்றை யெல்லாம் தெரிவித்தனர். அதுகேட்ட தக்ஷன் தனது ஞான திருஷ்டியினால் நோக்கி, கன்னிமாடத்துக்கு வந்த அந்தணன் ஆதிபந்தமற்ற இறைவனேயென வுணர்ந்து, மகிழ்ச்சி பெற்றெழுந்து துள்ளி, "நான் பெற்றமகளை எனதிறைவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுப்பேன்!" என்று கூறினன்.

ஆராய்ந்து பார்க்கையில், அத்தினமே சகல நலங்களும் கூடிய சுபமுகூர்த்ததினமாகவிருக்கக்கண்டு, தக்ஷன் அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு, "இன்றே என் மகளை இறைவனுக்கு மணம்புரிவிப்பேன்!" என்று ஆர்வத்துடன் நிச்சயித்து, தேவர்களனைவரையும் சடுதியில் அழைத்துவருமாறு தூதர்களை அனுப்பிவிட்டு, தன் நகரத்தை அழகுபெற அலங்கரிப்பித்துப் பிறகு தன் மாளிகையை சுவர்க்கலோகமும் நாணுமாறு அலங்கரிப்பித்தான். பிறகு தாக்ஷாயணி தவம்புரிந்துவந்த கன்னிமாடத்தை யடைந்து, அங்கு எழுந்தருளியிருந்த கடவுளை வணங்கி, "அண்ணலே! நீர்வந்து தன்னை மணஞ்செய்து கொள்ளவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் என் மகள் தவம் செய்தாள். ஆகையினால் அடியேனுடைய நகரத்துக்கு எழுந்தருளி அவளை மணம்புரிந்துகொண்டருளவேண்டும்" எனப் பிராத்தித்தான்.

பழம் புண்ணுளி பாதி வைத்தியன்.

சிவபெருமான் நல்லதென்று எழுந்து, ஒலிக்கின்ற சிலம்புகளை யணிந்த திருவடிகள் சிவக்க நடந்து, தேன்பெருகு மலர்கள் சூட்டப்பெற்ற கூந்தலையுடைய தாக்ஷாயணியுடன் மருள் நிறைந்த மனத்தினனாகிய தக்ஷனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்று, பெண்கள் அஷ்டமங்கலங்களுடன் எதிர்கொண்டழைக்க அவன் மாளிகையினுட் புகுந்து, ஓர் அழகிய பொற்பீடத்தின்மேல் சிறப்பாய் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது வேதவல்லி தனதருமைப் புதல்வியை யழைத்துப்போய் மங்களஸ்நானம் செய்வித்து, மலர்மாலைகளைச் சூட்டி, அழகிய ஆடையுடுத்தி பல வித ஆபரணங்களினால் அலங்கரித்து எம்பெருமான் பக்கத்தில் விடுத்தனள். உயிர்த்தொகை யனைத்தையும் ஈன்ற தாயான தாக்ஷாயணி திருமணக்கோலத்துடன் தனது நாயகனது ஓர்புறத்தில் அமர்ந்தவுடன், அங்குள்ள யாவரும் துதித்தனர். பல்வகை வாத்தியங்களும் முழங்கின. தூதுவர் மூலமாக திருமணச் சங்கதி அறிந்து விரைவில் அங்கு வந்துசேர்ந்த சிவபெருமானை யடைந்து அடிபணிந்தார்கள். கந்தருவர்கள் மங்கள கீதங்களைப் பாடினார்கள். தேவமாதர்கள் தாக்ஷாயணியினருகிற்சென்று நறுமணமிக்க மலர்களால் அவள் திருவடிகளை அருச்சித்து அவளை வாழ்த்திநின்றனர்.

முகூர்த்தகாலம் நெருங்கியதும் தக்ஷன் வேத வசனங்களை யுரைத்து, தன் மனைவி முறைப்படி பொற் கெண்டிகையினால் வார்த்த சுத்த நீரினால் எம்பெருமான் திருவடிகளை மெல்லென விளக்கினான். பிறகு எண்ணிறந்த சிறந்த பரிசுகளைக் கொணர்ந்து தேவாதிதேவனுக்கு அளித்து, அவரைப்பூஜித்து, தாக்ஷாயணியின் திருக்கரங்களை ஞானசொரூபியான எம்பெருமானது திருக்கரங்களுக்குள் வைத்து, "எந்தாய்! நினக்கிவளை நானளித்தேன்" எனக்கூறி, பொற்கெண்டிகையிலிருந்து தாரையாகவிழும் பரிசுத்தமான நீருடன் கன்னிகாதானஞ் செய்தான். அச்சுபமுகூர்த்த காலத்தில் தேவரனைவரும் ஆதிமுதல்வனும் உலகெலாமீன்ற அன்னையும் கொண்ட சிறந்த திருமணக் கோலத்தைக் கண்ணாரக் கண்டு, கைகளைச் சிரமேற் குவித்துத் தொழுது, பூரணகலைகளை யுடைய சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரத்தைப்போல ஆரவாரித்து வாழ்த்திநின்றனர். பிரமதேவர் திருமணத்துக்கு வேண்டிய கலப்பை முதலிய சகலபொருள்களையும் கொணர்ந்து, சாஸ்திரங்களிற் கூறிய விதிப்படி சடங்குகளனைத்தையும் பூர்த்தியாய் நடத்தியருளினார். அக்காலத்தில் திருமால் முதலிய புருஷர்கள் அமலன் கூறியுள்ள மெய்வசனங்களடங்கிய வேதவாக்கியங்களை யோதி நின்றார்கள். அச்சமயத்தில் உருவமுடையவராயும், உருவமற்றவராயும், உயிர்த்தொகைகளின் உயிராயும் உணர்வாயுமிருந்து அவைகளுக்கு நன்மையே புரிந்து வருபவராயுமுள்ள சிவபெருமான், தன் தவமகிமையினாலேயே தனக்குச் செல்வம் சித்தித்ததாகவும் அதைத் தான் அனுபவிப்பதைக் குறைக்கும் சக்தி சிவபெருமானுக்கு மில்லையென்றும் எண்ணி மருட்சியுற்றிருந்த தக்ஷனது மனத்தில் ஞானத்தை யூட்டவேண்டுமென்ற அருளோக்கத்துடன், தாம் கொண்ட உருவத்தை மறைத்தருளினார்.

(113-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

களை யடுக்கி அவைகளினிடையே அவரைப் போட்டு, தங்கள் கையினால் அரிசியை அவர் வாயிற்போட்டு, அவர் அணிந்துள்ள அழகிய ஆடையை உரிந்து கொண்டு, வேதமந்திரங்களை ஜபித்துக்கொண்டு அக்கினி சுவாலையுற்று எரியும்படி செய்து, அவருடலைச் சுட்டு, பிறகு தங்கள் காரியத்தின்மேல் கண்ணாய்ச் சுடலையை விட்டகன்று, நீராடித் தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்று துக்கமற்று இறந்தவரை மறந்துவிடுவது மாநிடர் இயல்பு; அத்தகைய மாநிடரைச் சுட்டிக்காட்டி, அவர்களுக்கும் எனக்குமுள்ள தாய், தந்தை, உடன்பிறந்தார், மனைவி, மக்கள் என்னும் பலவகைப்பட்ட உறவு முறைமைகளைக் கூறி நான் மகிழ்ச்சியுறும்படியும், அவர்கள் என்னிடத்தில் அன்பு பாராட்டாத காலத்திலும் அச்சுற்றத்தவர் துன்புறும் காலத்திலும் நான் துயரமுற்று வருந்தி அத்துயரத்தினாலேயே மாய்ந்து போகும்படியும் செய்த துஷ்டனாகிய மன்மதன் என்மீது எய்த புஷ்ப பாணங்களினால் காமவலையிற் சிக்கி மருட்சியுற்று அழகிய பெண்கள் கைகளிற் சிக்கி மெலிந்து மனம் வருந்தி, புத்தியை அவமாக்கும் அடிமையேன்மீது கிருபை வைத்து, முத்தி நெறி யீதென்றுணர்த்தி, அவ்வாறு தேவரீர் உணர்த்தியபோதிலும் அந்நெறியைக் கடைப்பிடித்தொழுகுவது அக்ஞானம் மாயை என்னும் விலங்குகளை இருகால்களிலும் பூட்டப்பெற்ற அடியேனுக்கு அசாத்தியமாதலால், தமது கழலிணைகளை வலிதில் என் முடிமீது சூட்டியருளவேண்டும்.

பழுத்த ஓலையைப் பார்த்துக் குருத்து ஓலை சிரிக்கிறதாம்.

விவசாயமும் கால்நடைகளின் க்ஷேமமும்

AGRICULTURE AND THE WELFARE OF CATTLE

இந்தியாவில் வியவசாயத்துக்குக் கால்நடைகள் மிகவும் அவசியமா யிருக்கின்றனவென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். கால்நடைகளின்றிக் குடியானவன் விவசாயம் தொடங்குவது வீணாகும். எவ்விதத்திலும் குடியானவனுடைய முக்கியமான கைமுதல் கால்நடைகளே. அவனுக்கு வேண்டிய வேறு சாமான்களுக்கு அவன் அவ்வளவு செலவு செய்யவேண்டிய அவசியம் இருப்பதில்லை. ஆகையால் கால்நடைகளை விருத்திசெய்து, சரியாய்ப் போஷித்துத் தக்கநிலைமையில் வைத்திருக்கும் குடியானவன் நாளடைவில் மிக்க லாபத்தை யடைகின்றான். கால்நடைகளை அசட்டை செய்பவன் வரவரத் தன் நிலைமை குன்றப்பெற்று லாபமின்றித் தரித்திரத்தில் மூழ்கிவிடுகிறான்.

பணமில்லாக் குறைவாலும் தக்க படிப்பில்லாக் குறைவாலும் நமது குடியானவர்கள் தங்கள் கால்நடைகளைப் பாங்காய் கவனிப்பதில்லை. கால்நடைகளுக்கு நோய்வந்த காலங்களில் எங்ஙனம் அவற்றை கவனிப்பதென்று தெரியாமல் குடியானவர்கள் தமது மாடுகன்றுகளை நூற்றுக்கணக்காய் மாண்டுபோக விடுகின்றார்கள். மழையின்றி, புல் முளையாமல், பஞ்சம் பரவிய காலங்களில் உணவின்றிக் கால்நடைகள் எலும்பும் தோலுமாய் உயிர் விடுவதை நாம் கிராமாந்திரங்களில் வெகுவாய்க் காண்கின்றோம். இவ்வாறு பலகாரணங்களால் மாடுகளுக்கு ஆபத்து வரும்போதெல்லாம் வியவசாயம் நிச்சயமாய்த் தளர்ச்சியடைகின்றது. ப்ரிடன்; ஜர்மனி இத்தேசங்களில் வியவசாயத்தை மிகத்திறமாயும் செட்டாயும் நடத்துகிறார்கள். இதற்கு அவ்விடத்திய குடியானவர்களின் படிப்பும் தேகவலிமையும் ஒருவாறு காரணமாகின்றன. தவிர அத்தேசத்தார் கால்நடைகளை மிகச் சிறந்த நிலைமையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கால்நடைகளுக்கு விசேஷ சிரமம் கொடுக்காமல் காலத்தை அநுசரித்து அக்குடியானவர்கள் உழவு, அறுப்பு, தானியமடித்தல் முதலான எல்லாக்கடினமான தொழில்களுக்கும் குதிரைகளையும் மோட்டார் யந்திரங்களையும் தாராளமாய் உபயோகிக்கின்றனர்."*

இந்தியாவிலோ அவ்வாறில்லை. வியவசாயத்தைச் சார்ந்த ஒவ்வொரு தொழிலையும் மனிதனே அல்லது அவனது கால்நடைகளோ செய்தே தீரவேண்டியிருக்கின்றது. மேல்நாடுகளைப் போல் இந்தியாவிலும் சிறிய மோட்டார் யந்திரங்களையும் நீராவியந்திரங்களையும் உபயோகித்து வியவசாயத்துக்குரிய காரியங்களைச் சீராய் நடத்தி, குடியானவனுக்கும் அவனுடைய மாடுகளுக்கும் இளைப்பாற இடங்கொடுக்க வழியுண்டு.

இப்போது நமது பிரதேசங்களில் கிணறு, குளம், வாய்க்கால், ஏரி இவற்றிலிருந்து ஜலம் இறைக்கவும், உழவு, பரம்படித்தல் முதலான வேலைகளை வயல்களிற் செய்யவும், எண்ணெய் இறக்குதல், கரும்பு பிழிதல் முதலான கைத்தொழில்களுக்கும், கணக்கில்லாத கால்நடைகளை உபயோகிக்கின்றோம். இவ்வேலைகளுக்கெல்லாம் யந்திரங்களை உபயோகிக்குமிடத்துக் கால்நடைகளுக்கு விசேஷமான அநுகூலமுண்டு. மேலும் வேலை சுளுவாயும் விரைவாயும் முடிதல்பற்றி குடியானவனுக்குக் காலம் வீணாகச் செலவழிகிறதில்லை. காலம் வீண்போகாமல் லாபமாகும்போது, குடியானவனுக்கு அக்காலத்தைத்தன துவித்தியாபிவிருத்திக்குச் செலவழிக்கவும், குடும்ப விஷயங்களைச் சீராய்க் கவனிக்கவும், சமூகத்தாருடன்கூடிப் பொது நன்மைக்கு உழைக்கவும் அவகாசம் ஏற்படும். கடினமான வேலைகளுக்கு இடைவிடாமல் கால்நடைகளை உபயோகித்து, அவற்றை வருத்தி, விரைவில் அவற்றின் ஆயுளைக் குறைத்து, கைமுதல் நஷ்டமாய்ப் பரிதவிப்பதைவிட, முதலில், கைமுதல் சற்று அதிகமாகச் செலவு பண்ணி, சிறிய மோட்டார்களை உபயோகித்து, அநுகூலமாய் வேலைநடத்துவது நாளடைவில் மிகவும் லாபகரமென்பதற்கு ஆக்ஷேபனையில்லை.

ஏழைக் குடியானவன் முதலில் யந்திரங்கள் வாங்கக்கூடிய அளவு பணக்காரனா என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். ஏழ்மைத்தனம் இந்திய வியவசாயிகளிடத்திலேயே குடிகொண்டிருக்கிறதென்பதை மறந்து யந்திரங்களை உபயோகிப்பதனால் குடியானவர்கள்

* Indian Industrial Commission Report, Chap. V.

பழுத்த பழம் கொம்பில் இராது.

அடையக்கூடிய நன்மைகளை மட்டும் எடுத்துப் பாடுவதில் பயனில்லை. ஒருவாறு யந்திரங்களை வாங்கத் துணிந்தாலும் குடியானவனுடைய நிலவிஸ்தீரணம் மிகக் குறைவாயிருத்தல் பற்றியும் அவனது நிலம் வேறுவே றிடங்களில் பிரிந்திருப்பதாலும் அவ்வியந்திரங்களைத் தக்கபடி உபயோகிக்கவும் அவற்றிற்கு வேண்டிய அளவு வேலை கொடுக்கவும், வழியின்றி யந்திரம் சும்மாவிருக்க வேண்டியிருக்கின்றது. வேலைகொடாமல் யந்திரம் வீணே நின்றிருப்பதைப்போல் நஷ்டமுண்டாக்கும் காரியம் வேறொன்றுமில்லை. இவற்றையெல்லாம் போக்க, குடியானவர்கள் தங்களுக்குள் ஐக்கியமாய்க் கூடியுழைக்கக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். கூட்டுறவுச் சங்கம் ஒரு கிராமத்தில் இருப்பதானால் அச்சங்கத்தார் தாமாகவோ அல்லது பெரிய பாங்கியில் கடன் வாங்கியோ சங்கத்துக்குப் பொதுவாய் யந்திரங்களை வாங்கிக்கொள்ளலாம். குடியானவர்கள் சேர்ந்துழைக்கும் போது எல்லா நிலங்களுக்கும் யந்திரங்கள் உபயோகமாகும். ஆதலால் அவைகளுக்குப்போதுமான வேலையும் கிடைக்கும். இவ்விஷயத்தை விரிப்பிற் பெருகும்.

இது சம்பந்தமாய் 'நியர் ஈஸ்டு' என்னும் பத்திரிகையில் ஒரு நிபுணர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:— கீழ்நாடுகளில் கால்நடைகளின் அபிவிருத்தி குன்றிவருவதை உத்தேசித்து, இந்தியாவில் மோட்டார் ஏர்களுக்கு அவசியம் ஏற்படுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. குடியானவர்களின் படிப்புக் குறைவை முன்னிட்டு, அவ்வித ஏர்கள் கூடியமட்டில் மடையனும் கஷ்டமின்றி உபயோகப்படுத்தக்கூடியவைகளாயும், ஆறு அல்லது ஏழு அங்குல ஆழம் சாதாரணமாய் உழக்கூடியவைகளாயும் இருக்கவேண்டும். இவ்வகை உழவுக் கருவிகளே கீழ் நாடுகளுக்கு மிகவும் ஏற்றவையென்று இப்பத்திரிகையில் பலமுறை முறையிடப்பட்டிருக்கின்றது. பருவ மழையின்றி, ஆயிரக்கணக்கான ஏகரா நிலங்கள் தருசாய்க்கிடந்து, 'பசும்புற்றரை காண்பதும் அரிதாய்' இருக்கும் காலத்தில், மாடுகளை உயிருடன் வைத்து வளர்ப்பதே கஷ்டமாயிருக்கின்றது. அடுத்த வருஷத்தில் சரியான பட்டத்தில் உழவுதொடங்கு முன்னமே, பாதிக்குமேல் கால்நடைகள் இறந்துபோகின்றன. பிழைத்திருப்பவை ஏர்களை இழுக்க மாளாது கஷ்டப்படும். அப்படி யிருக்கும் மாடுகளை வைத்துக்கொண்டு குடியானவன் நிலத்தைச் சற்றே கீறுகிறான். இவ்வாறு கீறுவதே அவன் செய்யக்கூடிய உழவாகின்றது. ஆகையால் சிறிய யந்திரங்களை உபயோகப் படுத்தியே இனி வெகுவாய் விவசாயம் நடத்தவேண்டியிருக்கும். கீழ்நாடுகளிலுள்ள இந்நிலைமையை உத்தேசித்து, இங்கிலாந்தில் யந்திரம் செய்து விற்கும் வர்த்தகர்கள் இத்தேசங்களுக்கேற்ற யந்திரங்களைச் செய்து விற்பது லாபகரமாயிருக்கும். இதை ஆங்கில வர்த்தகர்கள் உடனே கவனித்தல்வேண்டும். இல்லையேல், அமரிக்கா ஐக்கிய மாகாணத்தாரும், ஜப்பான் தேசத்தவரும் இவ்வியாபாரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு போட்டிபோடுவாரில்லாத இச்சமயத்திலேயே முற்றிலும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டுவிடுவார்கள். *

உண்மையாகவே இவ்வாங்கிலேய நிபுணர் தமது தேசத்தாரின் வியாபாரம் அபிவிருத்தியடையவேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் மேற்கண்ட வியாஸம் எழுதியிருக்கிறாரேயன்றி, இந்தியாவின் க்ஷேமத்தை வெகுவாய்க் கோரி அநுதாபத்துடன் எழுதியதன்று. ஆங்கிலேய வர்த்தகருக்கு லாபமுண்டாகும்போது ஏதோ தற்செயலாய் இந்தியாவுக்கும் க்ஷேமமுண்டாகக் கூடுமானால் நமது நிபுணருக்கு விரோதம் ஒன்றுமில்லை! அவரது நோக்கம் எப்படி யிருப்பினும், அவர் இந்திய வியவசாயத்தைப்பற்றியும், நமது கால்நடைகளைப்பற்றியும் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உண்மையே யல்லவா ?

கடினமான வேலைகளுக்குக் கால்நடைகளை உபயோகிப்பதனால் நோய்க்குடியானவனுக்கு நஷ்டமும், மாடுகளுக்குக் கஷ்டமும் விளைவதோடு, இதர ஜனங்களுக்கும் விசேஷத் தொந்தரவுண்டு. கிராமங்களிலும், கிராமங்களைச் சார்ந்த பட்டணங்களிலும் உழவுகாலத்திலும், அறுப்புக் காலத்திலும், பால், நெய், மோர் முதலிய உணவுப்பொருள்கள் கிடைக்காமல் ஜனங்கள் வருந்துவது சர்வ சாதாரணமேயல்லவா? உழவில் அடிபடும் மாடுகளும் எருமைகளும் பால் கறப்பதில்லை. நெய், பால், தயிர் குறைவதால், விலை யேறி அளவில்லாக் கஷ்டம் உண்

* Near East: March 27, 1919.

டாகிறது. நல்ல வஸ்துக்களுடன் வேறு
வஸ்துக்களைக் கலந்து விற்பதற்கும் இடமுண்
டாகின்றது. கொழுப்பு முதலான வஸ்துக்கள்
கலந்த நெய்யும், அசுத்தமான நீர் கலந்த பா
லும் தயிரும் நோய்க்கு இடங்கொடுக்கின்றன.
பொதுஜனங்களின் க்ஷேமத்தை நாடும் வைத்
திய இலாகா ஆபீஸர்களும், முனிஸிபாலிடி,
தாலூகா போர்டு இவற்றின் அங்கத்தினரும்
இவ்விஷயத்தைச் சற்று கவனிக்கவேண்டும்.

இவற்றையெல்லாம்விட முக்கியமான இன்
னொரு விஷயமும் நாம் கவனிக்கத்தக்கது.
சாஸ்திர முறைகளை அநுசரித்து ஒவ்வொரு
ஜீவராசியும், வளர்ச்சியின் மேன்மையில்
குறைவுபடாமலும், பலத்தில் தளராமலும்
இருக்குமட்டும், அந்த ஜீவராசிக்கு அபி
விருத்தி யுண்டு. இதை மறந்துவிடாமல் மேல்
நாட்டுக் குடியானவர்கள் தங்களுக்கு உபயோ
கப்படும் எல்லா மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும்
வளர்ப்பதில் மிகுந்த சிரத்தை எடுத்துக்
கொள்ளுகின்றனர். மாடுகள், குதிரைகள், ஆடு
கள், கோழிகள், இவை வளர்ச்சியில் குறைவு
படுமாயின், அதற்குக்காரணத்தைக்கவனித்து,
முன்னிலும் அதிக வலிமையுள்ள உருப்படிகள்
விருத்தியடைய வழிதேடுகின்றனர். எந்த ஜாதி
மாடுகளும் குதிரைகளும் தங்கள் தேசத்தில்
விருத்தி யடையுமென்றும், வேறு தேசத்து
மாடுகள் தங்கள் தேசத்துக்கு ஏற்றவை தானா
வென்றும் விடாமுயற்சியோடு பரீக்ஷைசெய்
கின்றனர். ஆகவே, சுமைவண்டி யிழுக்கும் குதி
ரை ஜாதிகள் வேறும், சவாரிக் குதிரைகள் வே
றும், பந்தயக் குதிரைகள் வேறும், கறவை
மாடுகள் வேறும், வேலைசெய்யும் மாடுகள்
வேறுமாக வளர்த்துவருகின்றனர். நமது
நாட்டிலோ அவ்வாறில்லை. தளர்ந்த உருப்படி
களைக் கொண்டே மேன்மேலும் இனம்
அபிவிருத்தியாவதுபற்றி தாய்மாடுகளை விடக்
கன்றுகள் படிப்படியாய் வளர்ச்சியிலும் பலத்தி
லும்தாழ்ந்துபோய்க்கொண்டே யிருக்கின்றன.

ஆகையால் கால்நடைகளின் க்ஷேமத்தை
முன்னிட்டு, அவற்றை மேன்மேலும் அபி
விருத்தி யடையும்படி செய்ய நாம் மேற்
கொள்ளவேண்டிய முயற்சி என்ன? முதலா
வது, எந்தஎந்த வேலைகளுக்குக் கால்நடைகளை
உபயோகிக்காமல், செட்டாய்ச் சிறிய யந்திரங்
களை உபயோகிக்கலாமோ அந்தந்த வேலை
களுக்குப் பரிபக்குவமாய் ஆராய்ந்து பார்த்து
லாபகரமாய் யந்திரங்களையே உபயோகிக்க
வேண்டும். யந்திரங்களைப் படிப்படியாய்க் கை
யாளுவதற்கு நமது குடியானவர்களின் படிப்
புக்குறைவே தற்காலத்தில் இடையூறாக நிற்ப
தால், ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் தாலூகாவிலும்
கோ ரக்ஷண சபைகளும், விவசாய சபை
களும் ஏற்படுத்தி, அச்சபைகள் மூலமாய்க்
குடியானவர்களுக்கு யந்திரங்களை உபயோகிப்
பதால் கிடைக்கக்கூடிய அநுகூலங்களையும்,
கால்நடைகளை விருத்திசெய்து அவற்றிற்கு
அதிகமாய்ச் சிரமம் கொடாமலிருப்பதால்
உண்டாகும் நலத்தையும், வற்புறுத்தி எடுத்
துக் காட்டவேண்டும். இரண்டாவது, சிறந்த
பொலி மாடுகளைக்கொண்டு தற்காலத்திலிருக்
கும் ஜாதிகளைப் படிப்படியாய் மேன்மைக்குக்
கொண்டுவருவதோடு, திடமான அந்நிய
தேசத்து மாட்டு ஜாதிகளையும் புதிதாய் நமது
தேசத்தில் வளர்க்க முயற்சி செய்யவேண்டும்.

இவ்விதமாய்க் கால்நடைகளை விருத்தி
செய்வது விவசாய சங்கத்தார் மூலமாகவும்
கோ ரக்ஷண சங்கத்தார் மூலமாகவும் நடந்
தேறுவதுதான் சிறந்த வழியென்பதைப்
பின்னுமொருமுறை வற்புறுத்திக்கூறுவோம்.
ஏனெனில், இந்தியாவில் குடியானவன் தானா
கவே இவ்விஷயங்களைப்பற்றி யோசனை செய்
யச் சக்தியற்றவனா யிருக்கின்றான்.

இத்துடன் கவர்ன்மெண்டாரும் ஜனங்க
ளுடன் கூடியுழைத்துத் தேசத்துக்கு நன்மை
யை நாடவேண்டும். வியவசாய இலாகா உத்
தியோகஸ்தரும், தொழிலபிவிருத்தி இலாகா
உத்தியோகஸ்தரும் குடியானவனுடைய தே
வைகளைக் கவனித்து அவன் குறைகளைத்
தீர்க்க, நேரான வழிகளை அடிக்கடி பரீக்ஷை
செய்யவேண்டும். குடியானவன் உபயோகிக்
கும் யந்திரங்களிலுள்ள ஊழல்களைக் கண்டு-
பிடித்து அவற்றை யந்திரம் செய்வோர்களுக்
குத் தெரியப்படுத்தி, படிப்படியாய் வேலைக்கு
மிகவும் தகுதியான சிறந்த யந்திரங்களை ஏற்று
மதி செய்ய வழிதேடவேண்டும். இந்தியாவில்
விவசாயத்துக்கு யந்திரங்களை உபயோகிக்க
வேண்டுமாயின், அம்முயற்சி கைகூடுவது
முக்கியமாய் விவசாய இலாகா உத்தியோகஸ
தரின் உற்சாகத்தையும், உழைப்பையும், விடா-
முயற்சியையும் பொறுத்ததா யிருக்கின்றது.

பழைய குருடி கதவைத் திறவடி.

இந்தியாவில் ஜனங்களுள் முக்கால்பாகம் விவசாயத்தைக் கைப்பற்றியே ஜீவனம் பண்ணுவதாயிருப்பதால், அதன் அபிவிருத்தியைக் கவனிப்பது நமது முதற்கடமை. இதுகாறும் அபிவிருத்தி மிகக் குறைவாயிருந்ததைப்பற்றிச் சிந்திப்பதிற் பயனில்லை. இனி இந்திய மந்திரிகள் இந்தியாவின் அரசாளுகையை மேற்கொண்டவராதலாலும், விவசாய இலாகா அவர்கள் கையில் இருப்பதாலும், அவர்கள் இக்குறைகளைக் கவனித்து மிக உற்சாகத்துடன் பொது நன்மைக்குப் பாடுபட்டு தேசத்தின் நன்மையை நாடுவார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

மாயையின் மகிமை

THE POWER OF MAYA

வியாஸ மகரிஷியைப்பார்த்து நாரதமகரிஷி சொல்லுகிறார்: ஓ முனிசிரேஷ்டரே ! மாயையின் பலத்தை யோகீசுவரர்களாலும் அறிய முடியாது. பிரமா முதல் துரும்புவரையிலுள்ள தாவரஜங்கம ஸ்வரூபமான பிரபஞ்சம் முழுவதும் மாயையினால் மயக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மாயையை ஜயிக்க மூவரால் முடியாதெனின், பிறகு யாவரால் முடியும்? இவ்விஷயத்தில் எனது கதையொன்றைச் சொல்லுகிறேன் கேழ்ப்பீராக !

யான் ஒருசமயம் சத்தியலோகத்திலிருந்து பகவானை (மகாவிஷ்ணுவைத்) தரிசிப்பதற்காக கையில் வீணையேந்தி அதில் காயத்திரம் முதலிய ஸாமங்களைக் கானம் செய்துகொண்டு சுவேதத்வீபம் போய்ச் சேர்ந்தேன். அவ்விடத்தில் சங்கசக்கரதாரியாய் மார்பில் கௌஸ்துப மணிந்தவராய் பீதாம்பரம் உடுத்து மகாலக்ஷ்மியுடன் உல்லாஸமாய் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பகவானைத் தரிசித்தேன். என்னைப் பார்த்தவுடன் மகாலக்ஷ்மியானவள் அவ்விடத்தைவிட்டகன்று மறைந்து விட்டாள். அவ்விதம் என்னைப் பார்த்ததும் அவள் மறைந்துபோன விஷயத்தைப் பற்றி நான் பகவானைப் பார்த்து "பிரபுவே! நான் தங்கள் சமீபத்தில் வந்ததும் மகாலக்ஷ்மி அம்மையானவள் ஏன் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போய்விட்டாள் ? நானென்ன விட புருஷனா ? அல்லது போக்கிரியா ? நான் கோபம், இந்திரியம், மாயை இவைகளை ஜயித்து கேவலம் தவம் செய்யும் ஓர் முனிவனல்லவா ?" என்று கேட்டேன்.

இவ்விதம் கொஞ்சம் கர்வத்தோடு கூடிய என் வார்த்தைகளைச் செவியுற்ற பகவான் புன்சிரிப்புடன் என்னைப்பார்த்து மதுரமாய்ச் சொன்னதாவது:—"நாரதரே! ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் புருஷனைத் தவிர்த்து வேறு எந்தப் புருஷனுடைய சமீபத்திலும் எதிரிலும் ஒருபொழுதும் எக்காரணத்தை முன்னிட்டாவது நிற்கவே கூடாது. மகா யோகிகளானாலும் சரி, மகா தபஸ்விகளானாலும் சரி, இந்திரியங்களை ஜயித்த மகான்களானாலும் சரி, தேவர்களோ, முனிவர்களோ, யாவரானாலும் இம்மாயையை மாத்திரம் ஜயிக்கமுடியாது. நான் மாயையை ஜயித்துவிட்டேன் என்று ஒருபோதும் ஒருவரும் சொல்லக்கூடாது. நான், பரமசிவன், பிரமா, ஸநகாதி மகா முனிவர்கள் இவர்களால்கூட மாயையைஜயிக்க முடியவில்லையென்றால், அம்மாயையின் மகிமையை உள்ளபடியுரைக்க யாராலாகும்? மூடனானாலும் சரி, பண்டிதனானாலும் சரி, எல்லாம் தெரிந்தவனானாலும் சரி, எதுவரையில் தேக சம்பந்தமுண்டோ, எதுவரை முக்குணங்களின் சேர்க்கையுண்டோ அதுவரையில் அவன் மாயையில் அகப்பட்டவன்தான்."

இவ்விதம் பகவான் சொன்னதும், "சுவாமி! லக்ஷ்மீபதியே! அப்படிப்பட்ட மாயையின் ஸ்வரூபம் யாது ? அதன் பலன் யாது ? அதன் இருப்பிடம் எங்கே ? அதை நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். என்பேரில் கிருபைகூர்ந்து எனக்கு அதைக் காண்பிக்கவேண்டும்" என்று நான் பகவானை வேண்டிக்கொண்டேன். உடனே பகவான் "நாரதரே! அது முக்குணமுடையது. எங்குமுள்ளது. எப்பொழுதுமுள்ளது. உலகிலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களையும் அது வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது அதை ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாது. அதற்கு அநேக ஸ்வரூபங்களுண்டு. உமக்கு அதை நேராகப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற

பள்ளம் இறைத்தவன் பங்கு கொண்டுபோகிறன்.

எண்ணமிருந்தால் வாரும், என்னுடன் கருடன்மேல் ஏறும். வேறொரு இடத்திற்குப் போவோம். அங்கே மாயையின் ஸ்வரூபத்தை உமக்குக் காண்பிக்கிறேன். அது ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதது என்பதையும் நிரூபிக்கிறேன். அதைக் கண்டுவிட்டு மாத்திரம் பிறகு வருத்தமடையாதேயும்" என்று சொல்லி உடனே கருடனை நினைத்தார். நினைத்த மாத்திரத்தில் அவர் பகவான் எதிரில் வந்து தயாராய்நிற்கவே, அவர்பேரில் பகவான் என்னுடன் ஏறிக்கொண்டார். உடனே கருடபகவான் வாயுவேகமாய்ச் சென்று கன்யாகுப்ஜ தேசத்திற்குச் சமீபத்தில் ஓரிடத்திலிறங்கினர். இறங்கியதும் அங்கே ஓரழகிய தடாகத்தைப் பார்த்தோம். அப்போது பகவான், "நாரதரே! இந்தத் தடாகம் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது, பார்த்தீரா? தாமரை முதலிய ஜல புஷ்பங்கள் எவ்வளவு அழகாய்ப் புஷ்பித்து வாசனையைத் தருகின்றன? ஹம்ஸம் முதலிய நீர்ப் பறவைகள் தாமரைக்கிழங்குகளைத் தின்றுகொண்டு எத்துணை உல்லாஸமாய் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. பெரியோருடைய மனம்போல் ஜலம் எவ்வளவு தெளிவாயிருக்கிறது. வாரும் இதில் ஸ்நாநம் செய்வோம். பிறகு கன்யாகுப்ஜம் என்கிற பட்டணத்திற்குப் போவோம்" என்று சொல்லி, முதலில் என்னைக் கருடனைவிட்டிறக்கி, பிறகு தானும் இறங்கினர்.

இறங்கியதும் என் கைவிரலைப் பிடித்துக்கொண்டு என்னைக் குளக்கரைக்கழைத்துப் போய் அங்கு தாழ்ந்து அடர்ந்திருக்கும் மரங்களினிழலில் சற்றே இளைப்பாறியதும் "இந்த சரோவரத்தின் அழகை என்னென்று சொல்வது! எவ்வளவு நிர்மலமான ஜலம், என்ன தாமரைப் புஷ்பங்களின் வாஸனை? இவ்வளவு பரிசுத்தமான தீர்த்தத்தில் பிராமணோத்தமரான நீர் முதலில் ஸ்நாநம் செய்யும். பிறகு நான் நீராடுகிறேன்" என்று பகவான் உரைத்தார்.

இதைக்கேட்டு நானும் எழுந்திருந்து என் வீணையையும் மான் தோலையும் கரையில் வைத்துவிட்டு ஜலத்திலிறங்கி கால்கைகளைச் சுத்தம்செய்துகொண்டு தலைமுடிந்து ஆசமனம் செய்து அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தேன். ஸ்நானம் செய்த மாத்திரத்தில் ஸ்ரீ பகவான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே என்னுடைய புருஷரூபம் போய் ஓர் அழகு வாய்ந்த யுவதியின் ரூபம் வந்தது. உடனே பகவான் என்னுடைய வீணையையும் கிருஷ்ணாஜினத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு கருடன் மேலேறி வைகுண்டம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

நான் எப்பொழுது அனேகம் ஆபரணங்களணிந்த ஓரழகிய ஸ்திரீரூபத்தை யடைந்தேனோ, அதே நிமிஷத்தில் முன் தேகத்தைப் பற்றிய விஷயங்கள் யாவும் மறந்துபோயின. என்னுடன் வந்த பகவானையும் மறந்துவிட்டேன். என் வீணையையும் மறந்தேன். கேவலம் ஒரு ஸ்திரீரூபதாரியாய் வெளியேறிக் கரையில் வந்து வெகு ஆச்சரியத்துடன் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது கஜதுரகபதாதிகளினால் சூழப்பட்ட ஓர் அரசன் ரதாரூடனாய் எனக்கெதிரில் தென்பட்டான். மன்மதனையொத்த அழகுவாய்ந்தவனும் யுவனுமிருந்த அவ்வரசன், திவ்வியாபரணங்கள் பூண்டு சந்திரன் போன்ற முகத்தவளாய்ப் பிரகாசிக்கும் என்னைக் கண்ணுற்றதும் அளவிலா ஆச்சரியமடைந்து "பெண்ணே! நீ யார்? உன் பெற்றோர் எவர்? நீ மனுஷ்ய ஸ்திரீயோ? அல்லது தேவஸ்திரீயோ? நாக கன்னிகையோ, கந்தர்வ குமரியோ? ஏனிந்த வனத்தின்கண் துணையற்றவளாய் தனித்து நிற்கிறாய்? உனக்கு விவாகம் ஆயிற்றா? இல்லையா? இல்லையேல், உனக்கிஷ்டமிருந்தால் என்னை விவாகம் செய்துகொண்டு உன்னிஷ்டப்போல் இவ்வுலகிலுள்ள சகலமான போகங்களையும் குறைவின்றி அனுபவிக்கலாம். உனக்கு இபபோதென்ன செய்யவேண்டும்?" என்று வினவினான்.

இவ்விதம் அவ்வரசன் மொழிந்த தேன் மொழிகளைக் கேட்டுச் சற்று நேரம் தீரயோசித்து நான் சொன்னதாவது:—"ஓ ராஜசிரேஷ்டரே! நான் யார்? யாருடைய பெண்? எதறகாக இங்கு வந்தேன்? யாரால் இங்குவிடப்பட்டேன்? இப்போது எனக்கென்ன செய்யவேண்டும்? நான் எங்கு போகவேண்டும்? என்கிற விஷயங்கள் ஒன்றுமே எனக்குப் புலபபடவிலலை. நான் ஆதரவறறவளா யிருக்கிறேன். இச்சமயம் தெயவந்தான் எனக்குத் துணை. மனுஷயாள் யாருமிலலை. தாஙகள

பள்ளிக கணககு புள்ளிக் குதவாது.

தர்மத்தை நன்றாய் அறிவீர்கள். நான் தங்களாதீனமா யிருக்கிறேன். ஆகையால் தங்களுக்கு எது தோன்றுகிறதோ, அதைச் செய்ய யாதொரு தடையுமில்லை" என்றேன்.

இங்ஙனம் நான் செப்பியதைச் செவியுற்ற அரசன் மோகித்து மதிமயங்கி என்னை ஒரு தரம் ஆசையுடன் கண்ணாரப்பார்த்து தன் சேவகர்களை நோக்கி, "ஓ சேவகர்காள்! உடனே சீக்கிரம்போய் தங்கத்தினால் செய்யப்பட்டும், முத்து நவரத்தினங்களிழைக்கப் பெற்றும், உள்ளே மிருதுவான பட்டு விரிக்கப் பெற்றும், மேலே விலையிலாப் பட்டினால் மூடப்பட்டுமுள்ள ஓர் பல்லக்கைக் கொண்டு வாருங்கள்" என ஆக்ஞாபித்தான். இதைக் கேட்டவுடன், வேலைக்காரர்கள் ஓடோடியும் போய் அரசன் சொல்லியபடி குணங்கள் பொருந்திய ஓர் அழகிய பல்லக்கைக் கொண்டுவந்தார்கள். நான் அதில் ஏறிக்கொண்டேன். அரசன் மிக்கசந்தோஷத்துடன் என்னைத் தனது அரண்மனைக்கு அழைத்துப்போகச் சொல்லி நல்ல தினத்தில் சுபமுகூர்த்தத்தில் நல்ல லக்னத்தில் அக்கினிசாக்ஷிகமாய் என்னைப் பாணிக்ரஹணம் செய்துகொண்டான். எனக்கு சௌபாக்கிய சுந்தரியென நாமமு மிட்டான். அரசனுக்கு என்னிடத்தில் மற்ற ஸ்திரீகளிடத்தில் விட அன்பு மிகுதியாகவே யிருந்தது. அவன் என்னுடன்கூடி சகலவித போகங்களையும் அனுபவித்தான். இராஜ்ய காரியங்களைக் கொஞ்சமேனும் கவனிப்பதே கிடையாது. தோப்புகளிலும், துறவுகளிலும், வீடுகளிலும், மாடிகளிலும், மலைகளிலும், அழகிய வாவிகளிலும் என்னோடு கிரீடை செய்துகொண்டிருப்பான். இவ்விதம் சகல லௌகிக காரியங்களையும் விட்டுவிட்டு, என்னுடன் எப்போதும் விளையாடிக்கொண்டு எனக்கே அடிமையாய் விட்டான்.

ஓ வியாஸரே! கவனமாய்க் கேளும். நானும் அவ்வரசனுடன்கூடி இவ்விதம் சுகத்தை யனுபவித்துக் கொண்டு கேவலம் சிற்றின்ப சுகத்தில் மூழ்கினவளாய் என்னுடைய பூர்வஜன்மத்தையும் புருஷ ஸ்வரூபத்தையும் நான் ரிஷியா யிருந்ததையும் அடியோடு மறந்து, 'நாம் ஒரு அழகுவாய்ந்த ஸ்திரீ, நமக்கு இவர்தான் நாயகன், எல்லா ஸ்திரீகளிடத்திலும்விட நம்மிடத்தில நம்ம புருஷனுக்கு அதிகப்பிரியம். நாம் பட்ட மகிஷி. ஆகா! இப்பொழுதுதான் நம்முடைய ஜன்மம் ஸபலமாயிற்று' என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணியெண்ணிச் சந்தோஷப் பட்டுக்கொண்டு அந்தச் சிற்றின்பத்தையே பெரிதாய் நினைத்து இரவும் பகலும் அதே ஞாபகமாய் காலங் கழித்துவந்தேன். நான் கற்றறிந்த வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், கலைகள் யாவையும் மறந்துபோனேன். எந்நாளும் அழியாத பிரமஞானமும் மறந்துபோயிற்று. தர்ம சாஸ்திரங்கள் பறந்தோடின.

இவ்விதம் சிற்றின்பசுகத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கையில் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் ஓரே நிமிஷம்போல் ஓடி ஒழிந்தன. ஓய் முனிவரே! கேளும். பிறகு நான் கர்ப்பம் தரித்தேன். மாதங்கள் ஒன்பது நிறைந்ததும் பத்தாவது மாதத்தில் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றேன். அச்சிசுவுக்கு வீரவர்மன் என்று பெயரிட்டு அன்புடன் வளர்த்து வந்தான் அரசன். இவ்விதம் 12 பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களைத் தாலாட்டுவதிலும் அன்ன பானாதிகளினால் அவர்களை இரக்ஷிப்பதிலும் மிக்க ஆசையுள்ளவளாய்க் காலங் கழித்துவந்தேன். பிறகு எட்டுப்பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவரவர்களுக்குச் சரியான வயது வந்தவுடன், உபநயனம், விவாகம் முதலியவைகள் சிறப்பாய்ச் செய்யப்பட்டன. அவர்களுக்கும் சரியான காலங்களில் புத்திரர் உண்டானார்கள். அப்போது பிள்ளைகள், நாட்டுப் பெண்கள், பேரர்கள், பேத்திகள், இவர்களினால் வீடு நிறைந்தது. அவர்கள் கொஞ்சகாலம் சுகமாயிருக்கும்போது அதைப் பார்க்க எனக்குச் சந்தோஷமா யிருந்தது. உடனே அவர்களிடம் சிலருக்கு ஜ்வரம், சிலருக்குத் தலைவலி, பலருக்குக் கால்வலி, ஜன்னி, பித்தம், பைத்தியம், இவைகள் முதலிய அநேக வியாதிகள் கிளம்பின. வீட்டில் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையாடத் தலைப்பட்டனர், இவை யெல்லாவற்றையும் பார்க்க எனக்குண்டான துக்கத்திற்கு அளவே யில்லை.

இவ்விதம் அவர்களுக்கும் எனக்கும் ஒரு பொய்யான ஸம்பந்தத்தை மனத்தினால் கலபித்துக்கொண்டு என்னுடைய பூர்வஞானம், வேத சாஸ்திரஞானம் இவைகளெல்லாவற்றையும் மறந்து நான் கஷ்டப்பட்டதை, வியாஸரே! என்னவென்று சொல்லுவேன்?

பள்ளிப் பிள்ளை யென்றால் செல்வம் குறையுமா?

நம் பிள்ளைகள் மிக்க பலவான்கள், சூரர்கள், யுத்தத்தில் நல்ல தேர்ச்சியுள்ளவர்கள். நம்முடைய பேரன் பேத்திமார்கள், வீட்டில் உல்லாஸமாய் விளையாடிக் களிக்கிறார்கள். நம் நாட்டுப்பெண்களோ நம் பேச்சை ஒருபோதும் தட்டுவதே யில்லை. ஆகா என்ன பாக்கியம்! நம்மைப்போல் ஸகல பாக்கியங்களும் பொருந்தியவர்கள் உலகில் யாரிருப்பார்கள் என்று சில சமயம் சந்தோஷப்பட்டேன். நாம் நாரத மகரிஷி, நம்மை பகவான் தம் மாயையினால் மோகிக்கச் செய்து இவ்விதம் பதுமைபோல் ஆட்டிவைக்கிறார் என்று எனக்கு ஒரு போதும் ஞாபகத்துக்கு வரவேயில்லை.

இவ்விதம் காலங்கழித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் ஒரு சத்துரு அரசன் பட்டணத்தை வளைத்துக்கொண்டு யுத்தம் செய்ய வந்தான். யுத்தம் பலமாய் நடந்தது. அந்த யுத்தத்தில் என் பிள்ளைகளும் பேரர்களும், கொல்லப்பட்டார்கள். அரசன் தோல்வியடைந்து ஓடிவிட்டான். இதைக் கண்டதும், நான் இரணகளத்திற்கு ஓடி அங்கு அவர்கள் அலங்கோலமாய் விழுந்து மரித்துக் கிடப்பதைக் கண்ணுற்று, துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினவளாய்க் கதறினேன். ஓ என் குழந்தைகாள்! உங்களுக்கு இக்கதி வர வாய்க்குமோ? உங்கள் பலம் எங்கே போயிற்று? உங்கள் சாமர்த்தியம் எங்கு மறைந்தது? யுத்தத்தில் பின்வாங்காத உங்கள் சௌரியம் எங்கு ஒளிந்தது? ஹம்ஸதூளிகா தல்பத்தில் சுகமாய்த் தூங்கும் நீங்கள் இம்மண்ணில் ஏன் இப்படிப் புரண்டு கிடக்கிறீர்கள்? எழுந்திருங்கள்! என்னைப் பாருங்கள்! உங்களைவிட்டுப் பிரிந்து கன்றுகளைப் பறிகொடுத்த பசுவைப்போல் கதறுகிற என்னைத் தேற்றுங்கள்!" என்று நான் பலவாறாகப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் பகவான் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் ஓர் கிழப் பிராம்மண வேடம் பூண்டு என்னருகில் வந்து என்னைப் பார்த்து "பெண்மணியே! நீ ஏன் அழுகிறாய்? நீ யார்; இவர்கள் யார்? இவர்களுக்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இவைகளெல்லாம் மோகத்தினாலுண்டான பிரமமே தவிர வேறொன்றுமில்லை. அழாதே. எழுந்திரு. பரலோகத்தை யடைந்தவர்களைக் குறித்து ஸ்நானதர்ப்பணங்கள் செய்யவேண்டிய தவசியம். அவர்களுக்காக ஸ்நானம் வெளித் தீர்த்தத்தில்தான் செய்யவேண்டியது. வீட்டில் செய்யக்கூடாதென்று தர்மசாஸ்திரங்களில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்று மொழிந்தார். இவ்விதம் அவர் உரைக்கக்கேட்டு நானெழுந்திருந்து அரசன் பந்துஜனங்கள் இவர்களோடு, பிராமண வேடம்பூண்ட பகவான் முன்னாடி வழிகாட்ட, ஓர் தடாகத்தினருகில் வந்துசேர்ந்தேன். அந்தத் தடாகத்தின் ஜலத்தினருகில் ஸ்ரீபகவான் கிருபையுடன் என்னையழைத்துப் போய் "ஓ பெண்கள் சிகாமணியே! துக்கத்தை விட்டுவிடு. இறந்தவர்களுக்காக ஸ்நானம் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டிய சமயமிது. எத்தனையோ ஜன்மங்களில் உனக்கு எத்தனையோ கோடி பிள்ளைகளும் பேரர்களும் மரித்திருப்பார்கள். எத்தனையோ தாய்தந்தைகள், எத்தனையோ ஸகோதரர்கள், எத்தனையோ நாட்டுப் பெண்கள் மரித்துவிட்டார்கள். நீ யாரைக் குறித்துத் துக்கப்படுவாய்? இது வெறும் பொய். கனவுக்கொப்பானது. பிராணிகளுக்குத் துக்கத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது. தன் மனத்தினால் கற்பித்துக்கொண்ட வீண் பிரமமே தவிர வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால் துக்கத்தை விட்டுவிட்டு இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநம் செய்" என்றார்.

நானும் உடனே அந்தப் புருஷதீர்த்தத்தில் (ஸ்திரீரூபம்போய் புருஷரூபம் வரக்கூடிய தீர்த்தத்தில்) ஒரு முழுக்கு முழுகினேன். முழுகி எழுந்து பார்க்கும்பொழுது ஸ்திரீரூபம் போய் என்னுடைய ஸ்வயரூபம் (நாரதரூபம்) வந்துவிட்டது. அப்பொழுதே பிராமணரூபத்தை விட்டுத் தம் ஸ்வயரூபத்துடன் வீணையைக் கையிலேந்திக் கரையில் நிற்கும் பகவானைத் தரிசித்தேன். அப்பொழுது எனக்கு ஞாபகம் வந்துவிட்டது. நாம்தான் நாரத மகாரிஷி; பகவானுடைய மாயையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு ஸ்திரீ ஸ்வரூபத்தை யடைந்து கஷ்டப்பட்டோம்" என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, பகவான் "ஓ நாரதரே! ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு என்ன செய்கிறீர்? இங்கே வாரும்!" என்று கூப்பிட்டார். நான் மிகவும் வெட்கமடைந்து அவரருகிற் சென்றேன். சென்றதும் என்னைப் பார்த்து ஓயாமல் சிரித்து, "நாரதரே மாயையின் ஸ்வரூபம் இப்பொழுதாவது தெரிந்ததா? நான்

மாயையை ஜயித்தவன் என்று இப்பொழுது சொல்வீரா? பிரம விஷ்ணு ருத்ராளான எங்கள் மூவராலுமே மாயையை ஜயிக்க முடியாதென்றால் மற்றவர்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? மாயையின் ஸ்வரூபம் இன்னதென்று உமக்குக் காண்பிப்பதற்காகவே உம்மை இங்கழைத்து வந்தேன். என் எண்ணம் நிறைவேறிற்று. இனி நீர் உம் மிஷ்டப்படி எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லலாம்'' என்றுரைத்து வீணையையும் கிருஷ்ணாஜிநத்தையும் என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கருடன்மேலேறி வைகுண்டமேகினர்.

கேட்டீரா வியாஸமகாரிஷி! நான் அனுபவித்ததை உமக்கு அப்படியே சொன்னேன். ஆகையால் நீராகிலும் சரி, நானாகிலும் சரி, வேறு யாராகிலும் சரி, மாயை விஷயத்தில் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகவே இருக்கவேண்டும். நாம் மாயையை ஜயித்துவிட்டோம் என்று ஒருபோதும் அகங்காரம் கொள்ளக்கூடாது. அது எப்போதும் யாரையும் மோகிக்கச் செய்யும். இதுதான் மாயையின் மகிமையென எடுத்துரைத்தார்.

வர்த்தன சாஸ்திரம்

வேட்கையும் உபயோகமும்

WANT AND UTILITY

மனிதர் வேட்கைகளும் ஆசைகளும் எண்ணிறந்தனவாயும் பல்வகைப் பட்டனவாயும் இருக்கின்றன. நாகரிகமடையாத மனிதனுக்கு, மிருகங்களுக்கு அவசியமான பொருள்களைவிட அதிகப் பொருள்கள் அவசியமில்லை. ஆனால் அவன் நாகரிக மார்க்கத்தில் முந்த முந்த, அவனுடைய அவசியங்களும் அவ்வவசியங்களை அவன் தேடிக்கொள்ளும் விதங்களும் அதிகரித்துக்கொண்டே வருகின்றன. மனிதன் நாகரிகமடைய அடைய அவன் புத்தி விசாலமாகிறது; அவனது மிருகத்தன்மைக்குரிய ஆசைகளும் அவனது புத்தி அபிவிருத்தியினால் சிறப்புற்று முன்னிலும் நுண்ணியவைகளாக ஆகின்றன.

ஒரு மனிதனது ஐசுவரியம் விருத்தியாகவாக, அவனுடைய அன்ன பானாதிகள் அதிக விலைபெற்றவைகளாகவும் பல்வகைப்பட்டவைகளாகவும் ஆகின்றன. ஆனால் அவ்வகைச் செலவுக்கு அவன் வயிற்றின் அளவு ஓர் வரம்பை விதிக்கிறது. அவ்வரம்பை யடைந்தவுடன், அவன் விருந்தினரை யுபசரிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையையும் ஆடம்பரமாக வாழவேண்டுமென்ற ஆசையையும் பூர்த்தி செய்துகொள்ளத் தொடங்குகிறான். பிறரைவிட தான் ஸ்திதியில் உயர்ந்தவனென்று நிரூபிப்பதற்காக, உயர்ந்த சிற்பவேலைகள் அமைந்த விசாலமான மாளிகைகளைக்கட்டியும், அவைகளில் விலையுயர்ந்த விசித்திர வஸ்துக்களைச் சேகரித்து வைத்தும், வருபவர்க்கெல்லாம் விருந்தளித்தும், பசுக்கள், காளைகள், குதிரைகள், வண்டிகள் இவைகளைத் தனக்கு வேண்டிய அளவைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிகமாக வைத்துக்கொண்டு மாற்றிமாற்றி உபயோகித்தும் ஆடம்பரமாய் வாழ்கிறான். இந்த ஆடம்பர ஆசைமட்டும் ஒருபோதும் பூர்த்தியாக நிறைவேறாது.

ஆடையாபரணாதிகளிலுள்ள ஆசையானது ஐசுவரியத்தை ஏராளமாய்ச் செலவழிக்க இடந்தருமேயெனினும், இவ்வாடம்பர ஆசையின் பக்கத்தில் வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், அது அற்பமாகத் தோன்றும்.

ஆரம்பத்தில் மனிதனுடைய ஆசைகள்தாம் அவனைப் பலவித வேலைகளைச் செய்யத்தூண்டுகின்றன. அவ்வேலைகளைச் செய்வதில், அவன் அவைகளைத் திருத்தமாகச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆவல்கொண்டு, அதற்கனுகூலமாகவிருக்கக்கூடிய வேறு பல பொருள்களைத் தேடிக்கொள்ள முயலுகிறான். ஆகையினால் கொஞ்சகாலம் சென்றபின், அவன் செய்யும் வேலைகளே அவன் ஆசைகளை விருத்தி செய்கின்றன.

இவ்வாறு பொருள்கள் வேண்டுமென்று மனிதன் கொள்ளும் ஆசைக்கு அப்பொருள்களின் உபயோகமே ஆதாரமாகவிருக்கிறது. ஒருபொருள் ஒருவனுக்கு எவ்வளவு உபயோகமுள்ளதாயிருக்கிறதோ, அவ்வளவாகவே

யிருக்கிறது அவன் அதன்மீது கொள்ளும் ஆசையும். ஆடம்பர ஆசையைத் தவிர மற்ற எவ்வித ஆசைக்கும் ஒரு அளவு ஏற்பட்டிருக்கிறதாகையால், ஒரு ஆசையைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒருபொருள் ஒருவன் கையிலிருக்கும் அளவு அதிகரிக்க அதிகரிக்க, அப்பொருளையே பின்னும் அதிகமாகச் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை குறைந்து வருகிறது. அவனுடைய ஆசையைப் பூர்த்திசெய்யக் கூடிய அளவு அந்தப் பொருள் அவனுக்குக் கிடைத்தபின், அதற்கு அடுத்தபடியாயுள்ள ஆசையைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ள ஆரம்பிப்பான்.

மேற்கூறிய ஆசைகளுக்கு வரம்புகளுண்டென்று மேலே கூறியிருக்கிறோம். அவ்வரம்புகள் ஸ்திரமான வரம்புகளல்ல, செளகரியத்துக்குத் தக்கபடி அவைகள் மாறக் கூடியவை. "இந்தச் சாமான்தான் இவ்வளவு நம்மிடம் இருக்கிறதே. இன்னும் வாங்குவானேன்? ஒருசமயம் விலை குறைவாக இருந்தால் இன்னும் கொஞ்சம் வாங்கினாலும் வாங்கலாம்; முன்பு வாங்கிய விலைக்கே இன்னும் வாங்க எனக்கு இஷ்டமில்லை" என்று ஒவ்வொருவரும் பலமுறை சொல்லிக்கொள்ளும்படி நேரிடுகிறது. அதை ஒரு உதாரணத்தால் விளக்குவோம்.

இப்போது நமது நாட்டில் காப்பி அரிசியைப்போலவே ஒரு அவசியமான பதார்த்தமாகிவிட்டது. ஆயினும், ஒருவன் உபயோகிக்கும் காப்பிக்கொட்டையின் அளவு அதன் விலையையும் பொறுத்ததாக விருக்கிறது. உருண்டைக் காப்பிக்கொட்டை வீசை ரூ. 2-0-0 வீதம் விற்பதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். காப்பிக்கொட்டை விலை வீசை ரூ. 10-0-0 ஆக இருக்கும்பக்ஷத்தில், வருஷத்துக்கு ஒருவன் ஒருவீசை வாங்குவதற்கும், இலவசமாகக் கிடைப்பதாயிருந்தால், வருஷத்துக்கு முப்பதுவீசை உபயோகிப்பதற்கும், தயாராயிருப்பதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். அப்படிப்பட்டவன் வீசை ரூ.2-0-0 வீதம் விற்கும்போது பத்து வீசை வாங்குவானேயாகில், நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுவன பின்வரும் விஷயங்கள்:—ஒன்பது வீசை வாங்கியபிறகு, பத்தாவது வீசையையும் ரூ. 2-0-0 கொடுத்து வாங்குகிறான். முதல் வீசை வாங்குவதை ரூ. 10-0-0 பெறுமானமுள்ளதாக நினைக்கும் அம்மனிதன் பத்தாவது வீசையை ரூ. 2-0-0 பெறுமானமுள்ளதாகக் கருதுகிறான். அவன் முப்பது வீசை கொட்டையை உபயோகித்துக் கொள்ளக்கூடியவனே யெனினும், பத்து வீசையுடன் நிறுத்திக்கொண்டதனால், அவன் பதினோராவது வீசையை ரூ. 2-0-0 பெறுமானமுள்ளதாகக் கருதவில்லை. காப்பிக்கொட்டை வீசை ரூ. 2-0-0 வீதம் விற்கும்போது, அவனுக்கு அதிலுள்ள ஆசையின் வரம்பு பத்தாவது வீசையெனக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. நாம் இன்னுமொரு விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். ஒருவன் கையிலுள்ள ஓர் பண்டத்தின் அளவு அதிகரிக்க அதிகரிக்க, அது ஒவ்வொரு முறை அதிகரிப்பதனாலும் அது அதற்கு முந்தியமுறையில் அதிகரித்ததனா லுண்டான அளவு திருப்தியுண்டாக மாட்டாததலால், அப்பண்டத்தினால் ஏற்படும் மொத்த உபயோகமானது வரவர அதிகரிக்குமே யெனினும் பண்டம் அதிகரிக்குமளவில் அதிகரிக்காது.

இவ்வுண்மை பண்டங்களுக்கேயன்றி பணத்துக்கும் பொருந்தும். முப்பது ரூபாய் சம்பளம் பெறும் உத்தியோகஸ்தன் தன் வீட்டுக்கும் தான் வேலைசெய்யுமிடத்துக்கும் மூன்று மைல்தூர மிருந்தாலும், வண்டிக்கு ஒன்றரை அணா கொடுக்க மனமில்லாமல் நடந்து போகிறான். நூறுரூபாய் சம்பளமுள்ளவன் தினந்தோறும் ஒன்றரை அணா கொடுத்து வண்டியிலேறிச் செல்லுகிறான். ஆகையினால், ஒன்றரை அணா என்னும் தொகையை, ஏழை அதிக மதிப்புள்ளதாகவும், பணக்காரன் குறைந்த மதிப்புள்ளதாகவும், கருதுவதாக ஏற்படுகிறது. அந்த ஒன்றரை அணாவினால் பணக்காரன் அடைய எண்ணும் பலனைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமாயிருக்கிறது ஏழை அடைய உத்தேசிக்கும் பலன்.

காப்பிக்கொட்டை வீசை ரூ. 2-0-0 வீதம் விற்கும்போது, ஏழை வருஷத்துக்கு நான்கு வீசையும், தனிகன் வருஷத்துக்குப் பத்து வீசையும், சொந்த பானத்துக்கு உபயோகித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அதற்குக் காரணமென்னவெனில், இரண்டு ரூபாய் என்னும்

பனங்காட்டு நரி சலசலப்புக்கு அஞ்சுமா ?

தொகை அவர்களுக்கு வெவ்வேறு மதிப்புள்ளதாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட வேறுபாட்டினால், நான்காவது வீசையினால் ஏழை அடையும் திருப்தி, பத்தாவது வீசையினால் தனிகன் அடையும் திருப்தியைவிட அதிகமாகவிருக்குமென்பது எளிதில் விளங்கும்.

இங்கு ஒரு உண்மை தானாகவே விளங்குகிறது. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஒருவனுடைய தனம் அதிகரிக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவனுக்குப் பணத்தின்மீதுள்ள மதிப்புக் குறைகிறது; அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவன் யாதாயினுமொரு பலனைப் பெறுவதற்குச் செலவழிக்க இஷ்டப்படும் தொகை அதிகரிக்கிறது.

ஒரு பண்டத்தை ஒரு விலைக்கு ஓர் அளவு வாங்கும் ஒருவன் அப்பண்டத்தை அதே விலைக்கு அதிக அளவு வாங்கினால்தான், அப்பண்டத்தைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசை அவனுக்கு அதிகரிக்கிறதென்று சொல்லலாம். அவன் தனம் அதிகரித்ததனாலாவது அப்பண்டத்தின் விலை குறைந்ததனாலாவது அவன் அப்பண்டத்தை வாங்குவானேயாகில், அவனுக்கு அவ்வாசை அதிகரித்ததாகச் சொல்லக்கூடாது.

இதுகாறும் நாம் ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு பொருள் தேவையாயுள்ளதைப்பற்றிக் கவனித்தோம். தற்காலம் காப்பிக்கொட்டை நமது இராஜதானியில் பெரும்பான்மையோரால் அவசியமாகக் கருதப்பட்டு வாங்கப்படுவதால், ஒரு மனிதனுக்கு அது தேவையாயுள்ள அளவு சாதாரணமாக எல்லோருடைய தேவையின் அளவையும் காட்டக்கூடியதாக இருக்கிறது. காப்பிக்கொட்டையைப் போலவே அவ்வளவு அத்தியாவசியமாகக் கருதப்படாத வஸ்துக்கள் (உதாரணமாக, கைக்கடியாரம், துணிக்குடை, பௌண்டென் பேனா முதலிய வஸ்துக்கள்) விஷயத்தில், அவைகளின் விலை சிறிது ஏறி இறங்குவதனால் அவைகள் தேவை குறைந்து அதிகரிக்காது. அவைகளின் விலை மிகவும் அதிகமாக ஏறியோ இறங்கியோ செய்தாலல்லது, அவைகள் தேவையின் அளவு மாறாது.

இது நிற்க, பணக்காரர்கள், ஏழைகள், சிறுவர்கள், பெரியோர்கள், ஸ்திரீகள், புருஷர்கள், பலவகைப்பட்ட இச்சைகள், குணங்கள், தொழில்களுள்ளவர்கள் முதலியோர், பண்டங்கள் வாங்கும் பெரிய வியாபாரஸ்தலங்களில், யாவருக்கும் உபயோகமான வஸ்துவின் விலை சிறிது இறங்கினாலும், அந்த ஸ்தலத்தில் வாங்குபவருக்கு அது தேவையாயுள்ள மொத்த அளவு நிச்சயம் அதிகரிக்கும். ஆனால் அதற்கு ஓர் நிபந்தனை உண்டு; என்னவெனில், மற்றப்படி சந்தர்ப்பம் மாறுபாடில்லாமலிருக்கவேண்டும். உதாரணமாக, எலுமிச்சம்பழம், தயிர் இவைகளின் விலை மாரிகாலத்தில் கொஞ்சம் இறங்குமேயாயினும், அவைகள் அந்தக் காலத்தில் அதிகமாக உபயோகிக்கப்படமாட்டாவாகையால், அவ்விலை யிறக்கத்தினால் அவைகள் தேவை அதிகரிக்காது. அல்லது, ஒரு பண்டத்தின் விலை இறங்கும் சமயத்தில், ஓர் வியாபாரஸ்தலத்தைச் சுற்றி வசிப்பவர்களது வழக்கம் மாறுபட்டுப் போய், அப்பண்டத்தின் தேவை அற்றேபோயிருக்கலாம்; அப்போதும் விலை யிறக்கத்தினால், தேவை அதிகரிக்காமலிருக்கும். அல்லது, ஒரு பண்டத்திற்குப் பதிலாக உபயோகிக்கத்தக்க விலைசரசமான மற்றொரு பண்டம் கண்டுபிடிக்கப் பட்டதனால், முதற்கூறிய பண்டத்தின் விலை யிறங்கினாலும், அதன் தேவை அதிகரிக்காமல் இருக்கலாம். ஆகையினால்தான் விலை யிறக்கத்தினால் தேவையதிகரித்தல் மற்றப்படி சந்தர்ப்பம் மாறுபடாமலிருக்கவேண்டு மென்ற நிபந்தனைக்கு உட்பட்டதாக விருக்கிறது.

தேவையைக்குறித்த பொதுவிதி:-யாதாயினுமொரு பண்டம் ஏராளமாக விற்பனைக்கு வருமாகில், அவ்வளவையும் வாங்கிக்கொள்ள மனிதர்களைத் தூண்டுவதற்கு, அப்பண்டத்தின் விலையைக் குறைக்கவேண்டும். அதே விஷயத்தை வேறுவிதமாகக் கூறுமிடத்து, ஒரு பண்டம் தேவையான அளவானது அப்பண்டத்தின் விலை யிறங்கும்போது அதிகரித்து, அதன் விலை ஏறும்போது குறைகிறது.

ஆனால் விலையின் ஏற்ற இறக்கத்தின் அளவுக்கும் தேவை அளவு குறைந்து அதிகரிப்பதின் அளவுக்கும் ஒரே கணக்கான சம்பந்தம் கிடையாது. உதாரணமாக, காப்பிக்கொட்டையின் விலை இரண்டணா குறைந்தால்,ஒரு வியாபார ஸ்தலத்திலுள்ள மொத்த விற்பனை முப்பது வீசை அதிகரிக்கும்; அதன் விலை நாலணா குறைந்தால், மொத்த விற்பனை நூறு வீசை அதிகரிக்கும். ஆகையினால், விலை இறங்கினால் தேவை அதிகரித்து விற்பனை அதிகரிக்கும் என்று மட்டுந்தான் கூறமுடியும்.

பாடசாலைகளில் சித்திரம் வரைதல் என்னும் பாடத்தைப் பற்றிய சில குறைகள்

DEFECTS IN TEACHING DRAWING

சித்திரம், கவனம், கானம் இம்மூன்றும் பைன்ஆர்ட்ஸில் (Fine Arts) சேர்ந்தவைகள். இவைகளில் விசேஷ ஞானமுள்ளவர் சொற்பமேயாகும். இவைகளில் தேர்ச்சி அடைவதென்றால், பி.ஏ., பட்டம்பெற ஒருவர் எவ்வளவு சிரமப்பட்டு எவ்வளவு அறிவு பெறவேண்டுமோ அதிலும் அதிகக் கஷ்டப்பட்டுக் கற்கவேண்டுமென்றே துணிவாய்ச்சொல்லலாம். பி.ஏ. பட்டமாவது எவரும் பெறலாம். மற்ற மூன்றிலும், விசேஷ அறிவுள்ளவர்களே அடைதல் கூடும். சித்திரம் வரைதல் என்பது எவ்விதக் கைத்தொழிலுக்கும் தாயாகும். சித்திரம் இல்லாமல் எந்தக் கைத்தொழிலும் நடைபெறாது. சித்திரம் எல்லாக் கைத்தொழில்களையும் மேம்படுத்துகிறது. ஒரு தச்சன் அரிகால் ஜன்னல் செய்வதைவிட, தேரில் பொம்மை முதலிய வேலையைச் செய்வதனால் அதிக பலனை அடைகிறான். ஒரு தட்டான், காப்பு, ஒட்டியாணம் செய்வதைவிட பலவிதச் சித்திரப்பாடுள்ள நகாசுகள் இழைப்புகள் செய்வதனாலே அதிக பலனை அடைகிறான். ஒரு நெசவுக்காரன் சாதாரணத் துண்டுவேஷ்டி நெய்வதைவிட புடவைகளில் முகதலையில் மாங்காய், யானை, குதிரை, பலவித பூக்கள்போட்டு அதிகபலனை அடைகிறான். அதிக பலனுக்கு சித்திரம் காரணமல்லவா? தவிர, பி.ஏ. பட்டம் பெற்றாலும், சித்திரம் தெரிந்த காரணத்தினால், தெரியாதவரைவிட மேம்பட்டே இருக்கிறார். எஞ்சினீயரிங் இலாகாவில் சித்திரத்தை விசேஷமாய்க் கவனிக்கிறார்கள். உபாத்தியாயர்களும் பிள்ளைகளுக்கு ஒருவஸ்துவை விளக்கும்போது அதன் உருவத்தை ஒரு சித்திரத்தால் வரைந்து, கண், காது இவ்விரு புலன்களினால் சீக்கிரம் பதியவைக்கிறார். வக்கீல் வேலை என்றாலோ அதிலும் அவசியமே. ஒரு கக்ஷிக்காரன் தன் வழக்கைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும்பொழுது ஏதாவது ஒரு பச்சிலையை எடுத்துக்கொண்டு, 'ஐயா! இது என் நிலம் ஆச்சுதுங்களா' என்று ஒரு கோடு கிழிக்கிறான். ஆகவே, சித்திரம் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாதது. மற்றும் விவரமாய் எழுதுவதென்றால் சித்திரத்தின் பெருமையைவருணிப்பதே அசாத்தியம். இவைகளெல்லாம் நன்றாய்த் தெரிந்துதான் நவீன புஸ்தகங்களில் பாடம் பாதி, பொம்மை பாதியாக அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். சுவர்களில் படங்களால் பிரசுரம்செய்வதற்கும் அதுவே காரணம். இவ்வித இரகசியங்களை அநேக பிள்ளைகள் தெரிந்துகொள்ள இடமில்லாமலே அநேக பள்ளிக்கூடங்களில் நடந்துவருகிறது. பள்ளிக்கூடங்களில் வாசிக்கிற ஒவ்வொருவரும் பி. ஏ. பட்டம் பெறுகிறதில்லை. நூற்றுக்கு இரண்டு அல்லது மூன்றுபேர்கள்தாம் பெறுகிறார்கள். அப்படிப் படிப்பில் விசேஷ புத்தி இல்லாதவர்களுக்கு கைத்தொழிலுக்குத் தாயான இந்தச் சித்திரத்தை ஸ்கூல் பைனலில் (School Final) ஓர் உப பாடமாக ஏற்படுத்தினால் பலர் தெரிந்துகொள்ள இடமுண்டாகிறது. அப்படி அதில் விசேஷ புத்தியுள்ளவன் ஒருவன் ஏதாவது சித்திரம் வரைவதை வீட்டில்கண்டால் பெற்றோர்கள் 'கோழி, கொக்கா நாளைக்குச் சாப்பாடு போடப் போகிறது? இதைப் போடவேண்டாம்' என்று தடுத்துவிடுகிறார்கள். ஆகையால் இதில் ஆசையுள்ளவன் பெற்றோர்களுக்குத் தெரியாமலே விருத்திபண்ணவேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் தடுப்பது நியாயமே. உணர்ச்சியில்லாத பாடத்தை பள்ளிக்கூடத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று பெற்றோர்கள் நன்றாய் அறிந்திருக்கிறார்கள். அதில் பலன் இருந்தும், இல்லையென்றே தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஷார்ட் ஹாண்ட், டைப்ரைடிங் வியாபார உதவிக்குரிய பாடங்கள் இவைகளைப்போல் சித்திரம் வரைதலையும் ஓர் உபபாடமாக ஏன் ஏற்படுத்தக்கூடாது? ஒரு உபபாடமாக ஏற்படுத்தினால் சித்திரம் வரைதலிலும் உற்சாகம் காட்டி நடப்பார்கள். தவிர, 3 வருஷ காலமாய் 5-ம் 6-ம் பாரங்களில் சித்திரப் பாடத்தைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ நீக்கிவிட்டார்கள். இதுவும் நம் துரதிருஷ்டமல்லவா? ஒரு உபபாடம் என்று ஏற்பட்டால், அதைச் சொல்லித்தர, விதிகள் ஏற்படவேண்டுமல்லவா? இந்தக் குறைகளை கல்வி இலாகா அதிகாரிகள் ஆராய்ந்துபார்த்து, சித்திரம் வரைதலின் அபிவிருத்திக்குரிய வழிகளைத் தேடவேண்டும்.

பனிபெய்தால் மழையில்லை, பழமிருந்தால் பூ இல்லை.

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

சூது நாணயக்காரர் சூழ்ச்சி
அல்லது
மோகனசுந்தரி

முதல் அத்தியாயம்
காமவலை

அஸ்தமனமாகிச் சுமார் ஐந்துநாழிகைப் பொழுது ஆகியிருக்கும். துரைசாமி பிள்ளை சென்னைக் கடற்கரையில் கலசமஹாலுக்கெதிரில் அடர்ந்து வளர்ந்த செடிகளிருபுறங்களிலுமுள்ள பாதையில் நடந்து கொண்டிருந்தார். முன்னிருட்காலமா யிருந்ததுடன் அன்று மூடுபனி அதிகமா யிருந்ததினால், தமக்கு நாலடிக்கப்பால் யாராயினும் நிற்கிறாரோ என்றுகூடத் தெரிந்துகொள்ள முடியாமலிருந்தது. கடற்கரைக்கு வந்திருந்தவர்களிற் பெரும்பான்மையோர் காரிருளையும் மூடுபனியையுங் கண்டு, அஸ்தமித்துச் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவ்விடத்தைவிட் டகன்றனர். நமது துரைசாமி பிள்ளை மனத்தில் ஒரு பெரிய கவலை ஏற்பட்டு அதைக்குறித்து அவர் அச்சமயம் சிந்தித்துக்கொண் டிருந்தாராதலால், பனியையும் இருளையும் கவனிக்கவில்லை; கவனித்திருந்தாலும் இலக்ஷியஞ் செய்திருக்கமாட்டார். துரைசாமி பிள்ளை ஓர் பாங்கில் மாதம் நூறு ரூபாய் சம்பளத்துக்கு வேலையா யிருந்தார். அவருடைய எட்டின பந்துக்களி லொருவரான பழனியாண்டி பிள்ளை என்னும் இலக்ஷாதிகாரியான ஒரு பெரிய வியாபாரியின் வீட்டில் நவீன நாகரிகத்திற்கேற்ப நடந்துவந்த பல கச்சேரிகளுக்கும் விருந்துகளுக்கும் அவர்போய் அவைகளை நன்றாய் நடத்துவதற்குப் பெரிய உதவியா யிருந்துவந்தார். அவ்வாறு அங்கு உதவி புரியுங் காலங்களில் நவீன நாகரிகப்படி அவர் பழனியாண்டி பிள்ளை வீட்டுப் பெண் பிள்ளைகளுடன் பழகிவந்தார். அவர் பந்துவென்ற காரணத்தினாலும் தங்கள் வீட்டு விசேஷகாரியங்கள் சிறப்பாய் நடைபெற அவர் செய்துவந்த உதவியின் காரணத்தினாலும், அச்சீமாட்டிகள் அவரைத் தங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவராகக் கருதி அவரிடத்தில் மிக்க அன்பு பாராட்டிவந்தார்கள்.

அவர்கள் அவ்வாறு அன்பு பாராட்டியது நமது துரைசாமி பிள்ளை மனத்தில் முடவன் கொம்புத் தேனுக்குக் கொண்டதைப்போன்ற ஆசையை எழுப்பிற்று. பழனியாண்டி பிள்ளைக்கு ஒரேவொரு பெண்தான். வேறு பிள்ளை பெண்கள் கிடையா. அப்பெண்ணின் பெயர் மோகனசுந்தரி. அப்பெயர் அவள் வடிவத்தைக்கண்டே எல்லோராலும் இடப்பட்டது. அவள் தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டு பாஷைகளிலும் தேர்ச்சிபெற்றவள். அவள் வீணையை வைத்துக்கொண்டு பாடவாரம்பித்தால், தேவர்கள் கானத்தைப்போல் இரம்மியமாயிருக்கும். அவளுக்கு வயது பதினாறாகியும் இன்னும் விவாகமாகவில்லை. அப்பெண்ணின்மீது ஆராத காதலுற்று அவளைமணந்து கொள்ளவேண்டுமென்று அடங்காத ஆசை கொண்டார் நமது துரைசாமிபிள்ளை.

ஆனால் அவர் தமக்கும் அப்பெண்ணுக்குமுள்ள ஸ்திதி வித்தியாசத்தை மறக்கவில்லை. அதைக்குறித்தே அவர் எப்போதும் கவலையுற்றிருந்தார். இச்சமயத்திலும் அவர் அதைக்குறித்தே யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த யோசனையில் அவர் ஆழ்ந்திருந்தார். அப்போது அவர் மனத்தில் முன்னிலுமதிகச் சஞ்சலம் உண்டாக்கத்தக்க வார்த்தைகள் அவர் காதில் விழுந்தன. "மோகனசுந்தரியா? இலக்ஷாதிகாரி மோகனசுந்தரியா? பலேபேஷ்! அதுவா உன் நோக்கம்? சரி, எனக்கென்ன? அது உன்னிஷ்டம். ஆனால் என்னைவிட்டுப் பிரியும் உத்தேசம் மாத்திரம் வேண்டாம். பத்திரம்! நான் சொல்லுகிறபடி நடந்து வருவாயேயானால், மோகனசுந்தரியை மணந்து கொண்டு சுகமாயிருக்கலாம்!" என்று யாரோவொருவர் இன்னொருவர் மனத்தில் அம்புபோற் பாயுமாறு பேசிய வார்த்தைகள் அவர் காதில் விழுந்தன. அவை இருவர் இரகசியமாய்ப் பேசிக்கொண்ட வார்த்தைகள். அப்பால் அவர்கள் பேசிக்கொண்ட வார்த்தைகள் துரைசாமி பிள்ளை காதிற் படவில்லை. அப்போது துரைசாமிபிள்ளை யோசனையில்லாமல் மிகவுந் தவறான ஒரு காரியத்தைச் செய்தார். தாம் காதலித்த பெண்ணை மணஞ்செய்துகொள்ள முயலுவது யாரென அறிந்துகொள்ள

பனிப்பெருக்கிலே கப்பல் ஓட்டலாமா ?

வேண்டுமென நிச்சயித்து, முன்கூறியவாறு பேசிக்கொண் டிருந்தவர்களைப் பின்தொடர ஆரம்பித்தார்.

மூடுபனியினாலும் இருட்டினாலும் அவர்களைப் பார்க்கமுடியவில்லையே யெனினும், அவர்களது அடிச் சத்தத்தைக் கொண்டு அவர்கள் செல்லும் மார்க்கத்தை ஒருவாறு நிதானித்துப் பின்தொடர்ந்தார். சிந்தாத்திரிப் பேட்டைக்குள் நுழைந்தபிறகுதான், பட்டணத்துக்குள் மூடுபனி சிறிது குறைவாக இருந்ததினாலும் சிறிது தூரத்துக்கொரு விளக்கு முணுக்குமுணுக்கென்று எரிந்துகொண் டிருந்ததினாலும், அவர் தொடர்ந்துசென்ற இருவரும் அவர்கண்ணுக்குப் புலப்பட்டனர். பலசந்துகளின் வழியே சென்று பெரியமேட்டில் ஒரு பெரிய கிடங்கிற்குள் அவர்களிருவரும் நுழைவதைக் கண்டார். பெண்காதலென்னும் மாயவலையிற் சிக்கி மதியிழந்தவராதலால், துரைசாமி பிள்ளை அக்கிடங்கின் கதவையணுகி அதைத் தள்ளிப் பார்த்தார். கதவு திறந்தது. முன்பின் யோசிக்காமல் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்து கும்மிருட்டில் கைகளினால் தம்மைச் சுற்றிப் பரிசித்துப் பார்த்துக்கொண்டே மெல்லச் சென்றார்.

சிறிதுதூரம் சென்றதும், யாரோ வொருவர் அவர் கையை யிறுகப்பிடித்துக்கொண்டு, "நீ வருவதற்கு ஏன் இந்நேரம்? நீ வரமாட்டாயென்று எண்ணி உள்ளே போவதற்கிருந்தேன். உள்ளே போகும் வழியை மாற்றியிருப்பதனால், அதை உனக்குக் காட்டுவதற்காக இங்கே காத்திருக்கச் சொன்னார் நமது தலைவர். நேரமாயிற்று, வேகமாய் நட!" என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவரை அழைத்துச்சென்றார். கொஞ்சதூரம் சென்றபின், துரைசாமி பிள்ளையை அழைத்துச்சென்றவர் நின்று ஒரு கதவைத் திறந்தார். இருவரும் உள்ளே நுழைந்தனர். கதவு மூடப்பட்டது.

அவர்கள் நுழைந்த அறையில் ஓரேவொரு பெரிய சுவரில் விளக்குமட்டும் எரிந்துகொண் டிருந்தது. ஐந்தாறு பேர்கள் கூடி ஏதோ பேசிக்கொண்டு நின்றனர். இவ்விருவரும் உள்ளே நுழைந்தவுடன், அவர்கள் திரும்பி இவர்களைப் பார்த்தார்கள். உடனே அவர்கள் முகத்தில் அளவற்ற ஆச்சரியமும், கரைகடந்த கோபமும் தோன்றின. அவர்களில் ஒருவன் "என்னடா! வீராசாமி! எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டாயா என்ன? நீ இங்கே கொண்டுவந்து நிறுத்தியிருப்பது யார்?" என்று வெகு உக்கிரமாய்க் கேட்டுக்கொண்டே, ஒரு கைத்துப்பாக்கியை நீட்டி வீராசாமியைச் சுடுவதற்குக் குறிபார்த்தான். அப்போது துரைசாமி பிள்ளையை அழைத்துச்சென்றவன் முன்வந்து திரும்பி, துரைசாமி பிள்ளையின் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தான். உடனே அவன் முகத்தில் அத்தியாச்சரியக் குறிகள் தோன்றின. "இதென்ன விபரீதம்! இவன் மாரியப்பன் என்றல்லவோ எண்ணினேன்!" என்றான்.

முதலில் பேசியவன், "அடே வீராசாமி! நீ முட்டாள்தனமாய் இப்படிச் செய்திருந்தாலே உன்னைச் சுடுவது தகுந்த தண்டனையாகும். எங்களைக் காட்டிக்கொடுப்பதற்காக இவ்வாறு சூழ்ச்சிசெய்திருப்பாயாகில், தூக்கிலேறினாலும் ஏறுவேனேயொழிய உன்னைக் கொல்லாமல்விடமாட்டேன்" என்று வெருட்டினான்.

வீராசாமி அவ்வார்த்தைகளினால் சிறிதும் கலக்கமடையாது, அமைதியுடன், "அண்ணே! நீங்கள் தலைவராயிருந்துகொண்டு இப்படிப் படபடப்பாய்ப் பேசுவது நன்றாயில்லை. துப்பாக்கியை அப்பால் எடும். இப்படி நேர்ந்த விதத்தைச் சொல்லுகிறேன்" என்றான். தலைவன் அப்பொழுதும் துப்பாக்கியைச் சிறிதும் சாய்க்காமல், "உன்னுடைய கதையை அள; பிறகு துப்பாக்கியை என்ன செய்யலாமென்று யோசிக்கிறேன்" என்றான். வீராசாமி, "சரி, அப்படியானால் கேளுங்கள். உங்கள் உத்தரவுப்படி மாரியப்பனுக்கு வழி காட்டுவதற்காக வெளியே நின்றுகொண் டிருந்தேன். நீங்களும் பிறவும் உள்ளே நுழைந்து சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம், இந்த மடையன் உள்ளே நுழைந்தான். மாரியப்பனைத்தவிர வேறெவருமாய் இருக்கமுடியாதெனவெண்ணி உள்ளே அழைத்துவந்தேன். இதுதான் நடந்தது. என்னைச் சித்திரவதை செய்தாலும், இதைத்தான் சொல்லுவேன்." என்றான்.

வீராசாமி சொன்ன வார்த்தைகள் உண்மையென்று தலைவன் மனத்தில் தோன்றிற்றுபோலும். உடனே தலைவன் துரைசாமி பிள்ளை

யைக் கோபாவேசத்துடன் நோக்கி, துப்பாக்கியை அவர் புறமாய்த் திருப்பிக் கொண்டு, "நீர் யாரையா? இங்கு எப்படி வந்தீர்? உண்மையைப் பேசும். என்னை ஏமாற்றமுடியாது" என்றான்.

துரைசாமி பிள்ளை தாம் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்ட வேளையை நொந்துகொண்டு, "ஐயா! என் பெயர் துரைசாமி பிள்ளை. பாங்கில் வேலையாயிருக்கிறேன். ஏதோ தற்செயலாய் இங்கே வந்துவிட்டேன்" என்று வணக்கத்துடன் சொன்னார்.

தலைவன் நகைத்து, "ஓய்! என்ன, நாங்களெல்லோரும் நேற்றுப் பிறந்த குழந்தைகளென்று எண்ணினீரோ? யாரையோ நீர் பின்தொடர்ந்து வந்திருக்கவேண்டும். இருக்கட்டும். உமது கைகளிரண்டையும் தூக்கும்" என்றான்.

துரைசாமி பிள்ளை சுற்றிப் பார்த்தார். அவ்வறையின் ஓர் புறத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த உலையும், குகைகளும், புதுவெள்ளி நாணயக் குவியலும், மற்றும் பலவிதமான ஆயுதங்களும் அவர்கள் சூதுநாணயம் செய்பவர்களென அவருக்கு நன்றாய்த் தெரிவித்தன. தாம் உயிருடன் தப்புவது அரிதெனத் தீர்மானித்தார். அவர்கள் சொல்லும் வண்ணம் நடந்துகொண்டால் ஒருவேளை உயிர் பிழைக்கலாமென்ற சபலத்தினால், கைகளை மேலே தூக்கினார். அங்கு நின்றவர்களில் ஒருவன் வந்து அவரது சட்டைப் பைகளிலுள்ள காகிதங்களை யெடுத்துப் போய்த் தலைவனிடம் கொடுத்தான். தலைவன் அவைகளைச் சற்றுப் பார்வையிட்டு, பிறகு துரைசாமி பிள்ளையை நோக்கி, "ஐயா! நீர் எங்களுடன் சேர்ந்தாலொழிய உம்மை உயிருடன் வெளியே விடமாட்டோம். மரியாதையாய் எங்களுடன் சேர்ந்துவிடும். மாதம் ரூபாய் ஐம்பது சம்பளம் கொடுக்கிறேன். வீணாக உயிரை இழக்காதேயும்!" என்று நயமாய்ப் பேசினான்.

துரைசாமி பிள்ளை, முகத்தில் அடங்கா வெறுப்புடன், "என் பிராணன் போனாலும் உங்களுடன் சேரச் சம்மதிக்கமாட்டேன்" என வுரைத்தார். தலைவன் அவர் வார்த்தைகள் தன் காதிற்படாதது போல, 'துரைசாமி பிள்ளையவாளே! உம்மைப்போலத்தான் மற்றும் இருவர் எங்களுடன் சேர்ந்துகொண்டது. இதோ பார்த்தீரா ரசீது!

"நாளது...௵.........௴...௳ சென்னைப் பட்டணத்தில் சூது நாணயம் செய்துவரும் கூட்டத்தவர்களின் தலைவனான கங்காதர முதலியாருக்கு அக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்து வேலை செய்துவரும்.........ஆகிய நான் எழுதிக்கொடுத்த ரசீது. சென்ற...௴த்தில் நான் சூது நாணய வேலை செய்ததற்காகத் தலைவனாகிய உம்மிடத்தில் நாளது தேதியில் பெற்றுக்கொண்டது ரூபாய் ஐம்பது மாத்திரம். இந்தப்படிக்கு.

தேதி .... கையெழுத்து. இந்த ரசீதைப் பூர்த்திசெய்து கையொப்பமிட்டுப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்!" என்றான்.

துரைசாமி பிள்ளை திரும்பவும், "என் உயிர் போனாலும் உங்களுடன் நான் சேரவே மாட்டேன்" என்றார். அதைக்கேட்டுத் தலைவனாகிய கங்காதர முதலியார், "ஏன் ஐயா! வீணாக உயிரிழக்கிறீர்? வேலை கடினமாகவேயிராது. உமக்கிஷ்டப்படும் போது வாரும், போதும். பாங்கில் இருப்பதனால் எங்களுக்கு நிரம்ப உதவிபுரியமுடியும். அவ்வுதவிக்குத் தக்க பொருளுதவி செய்கிறோம். வேலை கஷ்டமாயிருக்குமென்று நினைக்கிறீர் போலும். வேலை மிகவும் சுலபமானது. இதோ பாரும் நமது பிரபுவை! அவரைப் பார்த்தால் சூது நாணயம் செய்பவருள் இவர் ஒருவர் என்று யாராயினும் கனவிலேனும் நினைப்பார்களா? என்ன, முத்துசாமி பிள்ளையவாள்! இனத்தாரான துரைசாமி பிள்ளைக்குப் புத்திமதி சொல்லக்கூடாதா?" என்றார்.

அப்போது முத்துசாமிபிள்ளை தம்மைத் தலைவன் சுட்டிக்காட்டியதனால் அதிருப்தியடைந்தவர்போல, "எல்லாம் நீங்களே சொல்லுங்கள். அதெல்லாம் என்னாலாகாது" என்று சலிப்புடன் கூறினார். தாம் எவ்வளவு சொல்லியும் துரைசாமி பிள்ளை தம் வார்த்தைகளுக்கு இணங்காததைக் கண்ட கங்காதர முதலியார் கோபமூண்டு, "உருக்கின் வெள்ளி எவர் மனோ நிச்சயத்தையும் கணப்பொழுதில் குலைத்துவிடும். உமது மனவுறுதி எப்படிப்பட்டதோ, ஒருசொட்டுக் கையில் விட்டுப்பார்த்தால் தெரியும். துரையப்பாசாரி! குகையை உலையில் வைத்துக் கொஞ்சம் வெள்ளி உருக்கு!" என்றான். துரையப்பாசாரி அவ்வண்ணமே வெள்ளியை உருக்க

பனைமரத்தின்கீழே பாலைக்குடித்தாலும் கட்குடித்தான் என்பார்கள்.

ஆரம்பித்தான். யாவரும் மௌனமாயிருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் நிசப்தம் மிகவும் பயங்கரமாயிருந்தது. துரையப்பாசாரி உருகின வெள்ளியில் ஒரு சொட்டு ஒரு நுண்ணிய கரண்டியினுலெடுத்து மேஜையின் ஓர் மூலையில் வைத்தார். அச்சொட்டு கால் அங்குலம் மரத்தைத் துளைத்துக்கொண்டுபோய், பிறகு இறுகிற்று. அதைக் கண்டதும் துரைசாமிப் பிள்ளையின் தேகம் குலுங்கிற்று.

கங்காதரமுதலியார் துரைசாமி பிள்ளையை நோக்கி, "தம்பி! ரசீதில் கையெழுத்துப் போடுவாயா மாட்டாயா, சொல்!" என்றார். துரைசாமி பிள்ளை "மாட்டேன்" என்று திடமாய்ச் சொன்னார். அச்சமயத்தில் யாரோ ஒருவர் கதவைத்தட்டின சத்தம் கேட்டது. வீராசாமி பிள்ளை, "இதோ மாரியப்பன் வந்து பழைய வாசற்படிக் கதவை இடிக்கிறான். அவனை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லி வெளியே சென்று, ஒருவனை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்தான். வந்தவன் மிகுந்த படபடப்புடன், "புதிதாக ஆள் சேர்க்கிறீர்களா? இப்போது வேண்டாம். நமது கதை வெளியாய் விட்டது. போலீஸ்காரர்கள் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தாமதிக்காமல், இங்கிருந்து ஓடும் வழியைத் தேடுங்கள்!" என்றான்.

கங்காதரமுதலியார் கோபாவேசத்துடன், "போலீஸ்காரர்கள் வருகிறார்களா? நம்மைக் காட்டிக்கொடுத்தது யாரென்று சொல்; தொலைத்து விடுகிறேன்!" என்றார். மாரியப்பன், "ஒருவரும் காட்டிக்கொடுக்கவில்லை. இந்தக் கிடங்குக்காரர்தாம் நாம் வியாபாரமொன்றும் செய்யாமல் வாடகையை மட்டும் சரியாய்க் கொடுத்துக்கொண்டு வருவதைக்கண்டு சந்தேகமுற்று, நமது வரத்துப்போக்குகளைக் கவனித்துப் போலீசாருக்குத் தெரிவித்தார். போலீசார் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். வாருங்கள், ஓடிப்போவோம்!" என்றான்.

வெளியே போலீஸ்காரர் பிகில் சத்தம் கேட்டது. உடனே அவ்வறையிலிருந்த விளக்கு அணைந்தது. உலையின் மீது எங்கிருந்தோ நீர் சொரிந்தது. அறையில் அந்தகாரம் நிறைந்தது. பலர் ஓடும் சத்தமும், ஓர் கதவு திறந்து மூடப்பட்ட சத்தமும் கேட்டன. துரைசாமி பிள்ளையும் தாம் வந்த வாசற்படிக்குச் சென்று கதவைத் திறந்தார். யாரோ ஒருவர் அவர் கையை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டார். ஓர் லாந்தர் அவர் முகத்திற்கு நேரே பிடிக்கப்பட்டது. அவரைப் பிடித்தவர், "ஒருபயல் இங்கே இருக்கிறான், வாருங்கள்!" என்று கூவினார். அடுத்த நிமிஷம் சிலர் ஓடி வந்து, அவர் கைகளில் விலங்கிட்டார்கள். துரைசாமி பிள்ளைக்குத் தலைசுழன்றது. பிறகு நடந்ததெல்லாம் கனவுபோலிருந்தது.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

பலமான சாக்ஷியங்கள்

துரைசாமி பிள்ளையை செஷன்ஸுக்குக் கமிட் செய்துவிட்டார்கள். தாம் சேர்த்து வைத்திருந்த சிறிது பொருளைக்கொண்டு அவர் ஒரு வக்கீலை நியமித்தார். வக்கீல் சிறைச்சாலைக்கு வந்து, நடந்ததை யொளிக்காமல் உரைக்கும்படி சொன்னார். துரைசாமி பிள்ளை நடந்தவைகளை நடந்தவண்ணம் உரைத்தார். அவர் சொன்ன வார்த்தைகளைச் சிறிதும் நம்பாமல் வக்கீல் புன்னகையுடன் அவ்விடம் விட்டகன்றார்.

செஷன்ஸ் கோர்ட்டில் கேஸ் விசாரணைக்கு வந்தது. சர்க்கார் வக்கீல் துரைசாமி பிள்ளை குற்றவாளியென்று நிரூபிக்கத்தக்க விஷயங்களைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைத்தார்.

1. குற்றவாளி சூது நாணயம் செய்யுமிடத்தில் அவைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் பிடிக்கப்பட்டான்.

2. அவனைப் பிடித்தபொழுது அவன் சட்டைப்பையிலிருந்த பணத்தில் மூன்று கால் ரூபாய்கள் சூது நாணயங்களா யிருந்தன.

3. அவ்வறையிலிருந்த ஓர் மேஜையில் குற்றவாளியின் கடிதங்களும், வெள்ளிக்கட்டி, மற்றும் சில லோகங்கள், மருந்துகள் இவைகளுடன் காணப்பட்டன.

4. சூது அரைரூபாய் நாணயங்கள் அடங்கிய சிறுபை யொன்று குற்றவாளி குடியிருக்கும் அறையில் அகப்பட்டது.

5. அவனைக் கைதுசெய்த மறுநாட்காலையில் அவன் குடியிருக்கும் இடத்துக்கு இரகசிய வார்த்தைகளடங்கிய ஓர் கடிதம் வந்தது.

6. குற்றவாளி வேலையாயிருக்கும் பாங்கில் வெகுகாலமாக எப்படியோ சூதுவெள்ளி நாணயங்கள் ஏராளமாய் வந்துசேர்ந்துகொண்டிருந்தன.

பனைமரம் ஏறுகிறவனை எதுவரையில் தாங்கலாம் ?

இவ்வளவு பலமான சாக்ஷியங்களுக்கு எதிரே எந்தவார்த்தை நிற்கும்? துரைசாமிபிள்ளையின் வக்கீல் ஏதாவது சொல்லவேண்டுமேயென்று, துரைசாமி பிள்ளை தாம் சூது நாணயக்காரர் வேலைசெய்யும் இடத்தில் அகப்பட்டதற்குச் சொன்ன காரணமானது நிஜமானதென்றும், நிஜமான குற்றவாளிகள் தங்கள் குற்றத்தை இவர்மீது சுமத்தவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இவர் சட்டைப்பையிலும் இவர் வசிக்கும் அறையிலும் சூது நாணயங்களை இவருக்குத் தெரியாமல் வைத்துவிட்டதாகவும், தமது கக்ஷிக்காரர் நல்லொழுக்கமுடையவரென்று யாரும் சொல்லுவார்களென்றும், அவரது பாலியத்தையும் அனுபோகக் குறைவையும் உத்தேசித்து, சுலபமான தண்டனை விதிக்கவேண்டுமென்றும் சொன்னார். ஜூரியும் ஜட்ஜும் தயவு பண்ணி அவருக்கு மூன்றுவருஷக் காவல் தண்டனை விதித்தார்கள்.

துரைசாமி பிள்ளை அன்று சாயங்காலம் குற்றவாளியின் வண்டியிலேறும்போது அருகே வேகமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்த இரட்டைக் குதிரைவண்டியில் பழனியாண்டி பிள்ளையின் குமாரத்தி மோகனசுந்தரியைக் கண்டார். அவளும் அச்சமயம் அந்தப்பக்கம் திரும்பி அவரைப் பார்த்தாள். துரைசாமி பிள்ளை பரபரப்புடன் வண்டியிலேறி, பிறர் இகழ்ச்சிக்குப் பாத்திரமான தமது உருவத்தை மறைத்துக் கொண்டார்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்
விவாகம் நிறுத்தல்

மூன்று வருஷ காலம் கழிந்தது. துரைசாமி பிள்ளை சிறைச்சாலையைவிட்டு வெளியே வந்தார். அறிந்தவர் முகத்தில் விழிக்க வெட்கினாரேயாயினும், தம்மைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பிய காதலின் கோவிலான மோகனசுந்தரியின் ஸ்திதியைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற ஆசையினால் தூண்டப்பட்டு, துரைசாமி பிள்ளை பழைய பூந்தமல்லி ரோட்டிலுள்ள பழனியாண்டி பிள்ளையின் பங்களாவைநோக்கி நடந்தார்.

பங்களாவில் பெரிய பந்தல் போட்டு, தேர்ச்சீலைகள், மகரதோரணங்கள், ஈச்சங்குலைகள் முதலியன தொங்கவிடப்பட்டு, வாழைமரங்கள் குலைகளுடன் நிறுத்தப்பட்டிருப்பதை வெகு தூரத்திலிருந்தே கண்ணுற்றும், கோஷிக்கும் மங்கள வாத்தியங்களின் இன்னொலியைச் செவியுற்றும், துடிக்கும் மனத்துடன் துரைசாமி பிள்ளை சிறிதும் யோசனையின்றி பங்களாவை நோக்கி விரைந்தோடினார். பங்களாவை நெருங்கியதும் அவருக்குப் புத்தி சிறிது சுவாதீனமாகி, தாம் அப்படி ஓடுவது தகுதியல்லவென உணர்ந்து, ஓட்டத்தை நிறுத்திப் பையநடந்து சென்று, பங்களாவையடைந்து, அங்கு நின்றவர்களிலொருவரை என்ன விசேஷமென்று கேட்டார். அதற்கு அவர் பழனியாண்டி பிள்ளை குமாரத்திக்கு அன்று விவாகமுகூர்த்தமென்றும், அப்போது தாலிகட்டும் தருணமென்றும் பதிலுரைக்க, துரைசாமிபிள்ளை தாம் கனவிற்கண்ட வாழ்வு ஒருபோதும் நிறைவேறுவதற்கிடமில்லாமற் போவதையுன்னி மிகவும் வருந்தி, தாம் காதலித்த சீமாட்டியின் முகத்தை இன்னும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, தமது பாக்கியத்தை வேருடன் அழிக்கும் எதிரியாரென்று அறிந்துகொண்டு வரவேண்டுமென்ற ஆவல்கொண்டு, கூட்டத்துடன் கலந்து பங்களாவுக்குள் நுழைந்து, கலியாண மண்டபத்தையணுகினார்.

அப்போது பழனியாண்டி பிள்ளை தம் மகளை மாப்பிள்ளைக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்குந் தருணம். மணக்கோலத்துடன் நிற்கும் பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் பார்த்ததும், துரைசாமி பிள்ளையின் கண்களினின்று தீப்பொறிகள் சிந்தின. அவர் உதடுகள் துடித்தன. பித்தனைப்போல் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு கலியாண மண்டபத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அவரது செய்கையைக் கண்டவர்கள் அவரைப் பித்தனென்றே எண்ணினார்கள். சிறிது சந்தடியுண்டாயிற்று. சந்தடியின் காரணமென்னவென்றறிய பழனியாண்டி பிள்ளை நிமிர்ந்து பார்த்தார். உடனே துரைசாமி பிள்ளை, “பிள்ளையவாள்! அதோ நிற்பவன் மோகனசுந்தரியை மணந்துகொள்ளத் தகுந்தவனல்ல. அவன் சூது நாணயம் செய்பவன். ஆகையினால் நீர் அவனுக்குத் தங்கள் பெண்ணைக் கொடுக்கக்கூடாது! கடவுளின் மேல் ஆணை!” என்று உரக்கக் கூவினார்.

இவ்வாறு அவர் கூவியதும், யாவரும் அவர் பித்தனென்றே நிச்சயித்து, அவர் வேறு ஏதாவது தொந்தரவு செய்யாமலிருக்குமாறு; அவ

பனையின் நிழலும் நிழலோ, பகைவர் உறவும் உறவோ ?

ரைச் சூழ்ந்து பிடித்துக்கொண்டார்கள். துரைசாமி பிள்ளை மூன்று வருஷகாலம் சிறைச்சாலையிலிருந்து மிகவும் மாறியிருந்தபோதிலும், பழனியாண்டி பிள்ளை அவர் இன்னாரென அறிந்துகொண்டு பண்டு தாம் அவரிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பையுத்தேசித்து, தாமிருந்த இடத்தைவிட்டெழுந்து போய் அவரைத் தனியே ஓரிடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். கலியாணமாப்பிள்ளையும் இன்னும்

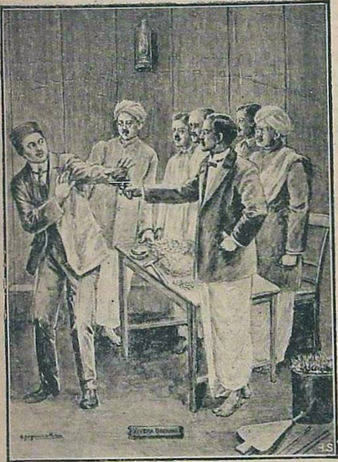

"சூது நாணயக்காரர் தலைவன் தனது ரிவால்வரை துரைசாமி பிள்ளையின்மீது குறிபார்த்துப் பிடித்தல்."

இரண்டு தக்க மனிதர்களும் அவர்களுடன் சென்றார்கள்.

தனியான ஓரிடத்தை யடைந்ததும், பழனியாண்டி பிள்ளை, "என்ன அப்பா துரைசாமி! உன்னுடன் சிலநாள் நான் பழகிய தோஷத்துக்காக இவ்வளவுதூரம் என்னை நீ துன்பப்படுத்தலாமா? எனதருமை மகளுக்குக் கணவனாகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் இவர்மீது அபாண்டமான குற்றஞ் சாட்டினாயே பெரிய சபை நடுவில்! இது தருமமா?" என்று மிகுந்த விசனத்துடன் கேட்டார்.

துரைசாமி பிள்ளை, "பிள்ளையவாள்! தயைபுரிந்து என்னை மன்னிக்கவேண்டும். தங்கள் புதல்வியை இதோ நிற்பவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டால் அதனால் இதைவிடப் பெரிய துன்பம் விளையுமென்று எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியுமாதலால்தான் தங்களுக்கு இத்துன்பத்தை யுண்டாக்கத் துணிந்தேன். இதோ நிற்பவன் சூது நாணயஞ் செய்பவன்! இவன் பெயர் முத்துசாமி பிள்ளை. இவன் கூட்டாளிகள் அவனைப் பிரபுவென்று அழைப்பார்கள். அன்று நான் தவறிச் சென்ற விடத்தில் இவனை இவன் கூட்டாளிகளுடன் கண்டேன்" என்றார்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு பழனியாண்டிபிள்ளை சிறிது சலிப்புடன் முத்துசாமி பிள்ளையின் புறமாகத் திரும்பினார். அப்போது முத்துசாமி பிள்ளை மிகுந்த அனுதாபத்துடன், "அப்பா! உனக்குக் கிடைத்த தண்டனை மிகவும் கொடிதாதலால் உன் மனத்தையொடித்து உன் அறிவைக் கலக்கிவிட்டதுபோலும். அதனால்தான் யாரைக் கண்டாலும், இவன் சூது நாணயம் செய்பவன் என்று சொல்லுகிறாய். ஐயோ பாவம்! உன் ஸ்திதியைக் கவனிக்கும்போது என் மனம் மிகவும் வருந்துகிறது. உன் வாணாளை வீணே கெடுத்துக்கொண்டாய்! போனது போகட்டும். இன்று எனக்குப் பேரானந்தம் கிடைக்கும் நாள். ஆதலால் உனக்குத் தகுந்த பொருளுதவி செய்து, உனக்கு ஏதாயினும் பிழைக்கும் வழி யுண்டுபண்ணுகிறேன்" என்றார். பழனியாண்டி பிள்ளை, "நானும் அவ்வாறே தகுந்த உதவிசெய்கிறேன். அப்பா! தயவுசெய்து இட்ட ஆணையை விலக்கிவிடு!" என்று வேண்டினார். அதற்கு துரைசாமி பிள்ளை, "நான் பித்தனுமல்ல, கேவலம் பொருளுக்காகத் தகாத காரியத்தைச் செய்பவனுமல்ல! முன்னிட்ட ஆணையை இன்னொரு முறை யிடுகிறேன்!" என்றார். இதற்குள் பந்துக்கள் சிலர் வந்து ஓர் பித்தன் வார்த்தைக்காக முகூர்த்தத்தைத் தவக்கப்படுத்துவது

பனைவெட்டின இடத்திலே, கழுதைவட்டம் போட்டதுபோல.

நியாயமல்லவென்று சொல்லி, துரைசாமி பிள்ளையை அத்தனிமையான அறையிலேயே வைத்துப் பூட்டிவிட்டு, மற்றவர்களை அழைத்துக்கொண்டு கலியாண மண்டபத்துக்குச் சென்றார்கள்.

அங்கே போய்ச் சேர்ந்ததும், புரோகிதர் மந்திரங்களை விட்டுப்போன விடத்திலிருந்து தொடங்கி, கன்னிகாதானத்துக்குஏற்பாடுசெய்தார். பந்துக்களுள், சிலர் பழனியாண்டிபிள்ளையின் மனைவியை நோக்கி, பெண்ணை அழைத்துவரும்படி சொன்னார்கள். அந்த அம்மாள் தன்னருகே இரத்தினகம்பளத்தின்மீது உட்கார்ந்திருந்த மோகனசுந்தரியைநோக்கி, "எழுந்திரு, அம்மா! போகலாம். ஆனாலும் துரைசாமி பிள்ளை இப்படி நடந்துகொள்ளுவாரென்று நான் கனவிலும் எண்ணவில்லை. ஆனால் பயித்தியம் பிடித்தவர்மீது வருத்தப்படுவது தருமமன்று. கலியாண மண்டபத்துக்குப் போவோம், வா!" என்றாள். மோகனசுந்தரி எழுந்திருந்து உணர்ச்சியற்ற பாவைபோல் தன் தாயுடன் சென்றாள். கலியாண மண்டபத்தை யடைந்ததும், தன் தந்தையின் முகத்தைக் கவனித்தாள். அவர் முகம் சஞ்சலத்தின் உருவமாய் இருந்தது. கலியாணம் நடைபெறுவதில் அவருக்கும் அவ்வளவாக இஷ்டமில்லைபோல் அவளுக்குத் தோன்றிற்று. புரோகிதர் தன் தந்தையை நோக்கி, "தங்கள் புதல்வியைக் கிட்ட அழைத்துக் கொள்ளுங்கள்! தாரைவார்த்துக் கொடுக்க வேண்டும்" என்றார். பழனியாண்டி பிள்ளை சஞ்சலத்துடன் மோகனசுந்தரியின் முகத்தைப் பார்த்தார். உடனே அவள் கண்களில் நீர்ததும்ப தன் தந்தையை நோக்கி, "அப்பா! இன்றைக்கு என்னைத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்க வேண்டாம். என் மனம் ஏனோ பதைக்கிறது. துக்கம் மேலிடுகிறது. ஆகையினால் தயவுசெய்து கலியாணத்தை இன்று நிறுத்திவிட வேண்டும்!" என்று மிகுந்த துயரத்துடன் வேண்டினாள்.

பழனியாண்டி பிள்ளை அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், "எனக்கும் இன்று கலியாணத்தை நடத்துவதில் இஷ்டமில்லை. அவனிட்ட ஆணையே முன்வந்து நிற்கிறது. கலியாணத்தை இப்போது நிறுத்திவிடுவோம். வேறு சுபமுகூர்த்தம் பார்த்து நடத்துவோம். முத்துசுவாமி பிள்ளையவாள்! தங்கள் அபிப்பிராயமும் அதுதானே?" என்றார். முத்துசாமி பிள்ளை வேறு அபிப்பிராயப்பட வழியில்லாமல், "ஆமாம்! எனது அபிப்பிராயமும் அதுதான்!" என்றார்.

வந்தவர்களெல்லோரும் திருப்தியாய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டுச் சென்றனர். துரைசாமி பிள்ளையைச் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் வெளியே அனுப்பிவிட்டார்கள். அவர் பங்களாவை விட்டகன்றபோது, ஆகாரத்தை எதிர்பார்த்து அங்கு கூடியிருந்தவர்களெல்லோரும் வாயார அவரை வைதனர். அவர் எதையும் சிறிதும் இலக்ஷியஞ்செய்யாது, தாம் நினைத்தகாரியம் கைகூடியதற்காகச் சந்தோஷித்து அவ்விடத்தைவிட் டகன்றார்.

ராஜஸிம்ஹன்

RAJASIMHAN

[எம். ஏ. பட்டம்பெற்ற ஒருவர் எழுதியது.]

(101-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இரண்டாம் அத்தியாயம்

அவுரங்கசீப் நிர்மலைக்கு வசமாதல்

ஷஹஜாதன் அக்பரை முன்னால் அனுப்பிவிட்டு, பாதுஷா உதயஸாகரத்தின் தீரத்தில் தளத்துடன் இறங்கியிருந்தான். பாதுஷாவின் சைனியம் இன்னொரு டில்லி நகரம் போ லிருந்தது. நகரத்தில் எப்படி அநேகம் வீதிகளுண்டோ அப்படியே இங்கும் ஆயிரக்கணக்கான கூடாரங்க ளடிக்கப்பட்டு வஸ்திரங்களினு லமைக்கப்பட்ட மகா நகரம் போ லிருந்தது. இவைகளெல்லாவற்றிற்கும் மத்தியில் பாதுஷாவின் கூடாரங்கள். அதற்குள் தர்பாருக்கு ஸ்தலம், பைடக்கானு, ரங்கமகல் எல்லாம் வஸ்திரங்களிலேயே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இரும்பு பித்தளை முதலிய இரண்டு லோகங்களினாலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. சில கூடாரங்களில் இரண்டு மூன்று மாடிகள் கூட

இருந்தன, எதிரில் டில்லியின் கோட்டை வாசல்களைப்போல் பெரிய பெரிய வாசல்கள். பாதுஷா இருந்தவிடத்தைச்சுற்றி பட்டுவஸ்திரத்தினால் நிர்மிக்கப்பட்ட பிராகாரங்கள் நாலு மைல் விஸ்தீர்ணமுள்ளவை. இப் பிராகாரம் பித்தளைக் கம்பிகளால் தாங்கப்பட் டிருந்தது. அறைகளுக்கு வெளிப்புறம் பிரகாசமுள்ள சிவப்புப்பட்டுகளா லமைக்கப்பட்டு உட்பக்கத்தில் சுவர்களெல்லாம் பலவிதமான படங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட் டிருந்தன. டேராவின் மேற் புறத்தில் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட குடை. கீழ் விசித்திரமான இரத்தின கம்பளங்கள். மத்தியில் இரத்தினங்க ளிழைத்த இராஜஸிம்மாஸனம். நாலு பக்கங்களிலும் பிடித்த கத்தியுடன் தார்த்தாரி சேவகர்கள்.

பாதுஷாவின் அரண்மனைகளுக்குப் பிறகு உத்தியோகஸ்தர்களின் கூடாரங்கள் அநேகம். அவைகள் அநேகம் மைல்தூரம் வியாபித்திருந்தன. சில மஞ்சள்வர்ணம்; சில வெளுப்பு; சில சிவப்பு; இப்படி எல்லாம் சூரிய கிரணங்களில் ஜ்வலித்துக்கொண் டிருந்தன. கடைசியில் இவைகளையெல்லாம் சுற்றி, நாலு பக்கங்களிலும் டில்லியி லிருக்கும்போல் கடைவீதி. பார்த்தால் பாதுஷாவை உபசரிக்கிறதற்காக உதயஸாகரத்தின் தீரத்தில் ஒரு அழகிய நகரம் புதிதாய்ச் சிருஷ்டிக்கப் பட்டாற்போல் தோன்றும்.

பாதுஷா டில்லியைவிட்டு வெளியே புறப்படும்போதெல்லாம் அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளும் புறப்படுவார்கள். பேகங்களெல்லாரும் புறப்படுவார்கள். இப்பொழுதும் வந்திருந்தார்கள். யோதபுரிபேகம், உதயபுரிபேகம், ஜேப உன்னிஸா எல்லாரும் வந்திருந்தார்கள். யோதபுரியுடன் நிர்மலகுமாரியும் வந்திருந்தாள். டில்லிப் பட்டணத்தில் எப்படி அவர்களுக்கெல்லாம் வேறு வேறு மண்டபங்களிருந்தனவோ அப்படியே இங்கும் கூடாரங்க ளிருந்தன.

இவ்வளவு ஆநந்தமயமான சிபிரத்தில் அவுரங்கசீபு இராத்திரி வேளைகளில் யோதபுரி பேகமிடத்தில் வந்து சுகமாய்ப் பேசிக்கொண் டிருக்கிற வழக்கமுண்டு. அங்கே நிர்மலகுமாரியும் இருப்பாள்.

இம்லீ பேகம் என்று பாதுஷா நிர்மலையைக் கூப்பிடுகிற வழக்கம். பாதுஷா நிர்மலையைப் பார்த்து "இம்லீ பேகம்! நீ நம் கக்ஷியோ, ரஜபுத்திரர் கக்ஷியோ?" என்று கேட்டான். நிர்மலை கைகூப்பிக்கொண்டு, "பிரபஞ்சத்துக்குப் பாதுஷா தாங்கள். பிரபஞ்ச விசாரணையெல்லாம் செய்கிறவர்கள். தாங்களே விசாரித்துப் பார்த்துக்கொள்ளலாம்" என்றாள்.

அவுரங்கசீபு.—எனக்குத் தோன்றுவதென்னவென்றால், நீ ரஜபுத்திரன் மகள்; ரஜபுத்திரன் உன் கணவன்; நீ ரஜபுத்திர மகிஷியின் ஸகி; ஆகையினால் நீ ரஜபுத்திரர் கக்ஷியென்றே தோன்றுகிறது.

நிர்மலை.—ஷஹான்ஷா! விசாரணை சரியாயிற்றோ? நான் ரஜபுத்திரன் மகளென்பது நிஜந்தான். ஹஜரத் யோதபுரி பேகம் என்னைப் போல் ரஜபுத்திரியல்லவா? தங்கள் பாட்டி, கொள்பாட்டிகூட ரஜபுத்திர ஸ்திரீகளல்லவா? அவர்கள் மொகலாயருக்கு இதத்தைக் கோரவில்லையா என்ன?

அவுரங்க.—அவர்கள் மொகலாய பாதுஷாவுக்கு பேகமானார்கள். நீ ரஜபுத்திரன் பெண் சாதி யல்லவா?

நிர்மலை.—(நகைத்து) நான் ஷஹான்ஷா பாதுஷா அலங்கீரின் இம்லீ பேகம்.

அவுரங்க.—நீ ரூபநகரத்தாளுக்கு ஸகி.

நிர்மலை.—யோதபுரிபேகமுக்கும் ஸகிதான்.

அவுரங்க.—அப்படியானால் நீ என் கக்ஷியோ?

நிர்மலை.—தாங்கள் எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ, அப்படி.

அவுரங்க.—நான் உனக்கு ஒரு வேலை கொடுக்கவேண்டுமென்றிருக்கிறேன். அதனால் எனக்கு உபகாரமுண்டாகும். ஆனால் ராஜஸிம்ஹனுக்குத் தீங்குண்டாகும். அப்படிப் பட்ட வேலை கொடுக்கலாமென் றிருக்கிறேன். செய்வாயா?

நிர்மலை.—காரியம் இன்னதென்று தெரியாமல் சொல்லமுடியாது. நான் தேவதைகளுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் கெடுதியுண்டாக்குகிற காரியத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டேன்.

அவுரங்க.—அப்படிப்பட்ட வேலை செய்யச் சொல்லவில்லை. நான் உதயபுரம்போய்ச் சேருவேன். ராஜஸிம்ஹனின் அந்தப்புரத்துக்குள் பிரவேசிக்கமுடியும். ஆனால் அந்தப்புரத்திற்குள் பிரவேசித்த பிறகு ரூபநகரத்தாளைக் கைவசம் செய்துகொள்ள முடியுமோ என்று மாத்திரம் சந்தேகம். அந்த விஷயத்தில் நீ சகாயம் செய்யவேண்டும்.

நிர்மலே.—கங்கை யமுனை தாய் இவர்கள் மேல் ஆணையிட்டுச்சொல்லுகிறேன். தாங்கள் உதயபுரஞ்சேர்ந்து அந்தப்புரத்திற்குள் பிரவேசித்தால், சஞ்சலகுமாரியைத் தாங்கள் கைவச மாக்குகிறேன்.

அவுரங்க.—நீ சொல்வதை நம்புகிறேன். ஏனென்றால்,என்னை ஏமாற்றிப்பொய்சொல்லுகிறவளைத் துண்டுதுண்டாய் வெட்டி நாய்க்குப் போடுவேனென்று உனக்குத் தெரியுமல்லவா?

நிர்மலே.—வஞ்சிப்பேனே இல்லையோ அது முன்னமே தெரிந்திருக்கிறது. ஆனால் நான் தங்களை ஏமாற்றவில்லை யென்று சத்தியம் செய்கிறேன். தாங்கள் அந்தப்புரத்தைக் கைவசம் பண்ணிக்கொள்ளும்பொழுது அவள் உயிரோடிருப்பாளோ இல்லையோ அது சந்தேகம். ரஜபுத்திரமகிஷிகள் சத்துருக்கள் கையில் விழுவதற்கு முந்தியே சிதையிலேறிவிடுகிற வழக்கம். அவள் உயிருடன் அகப்படமாட்டாளென்றே நான் இதற்கு ஒப்புக்கொண்டேன். உயிரோடிருந்தால், சஞ்சலகுமாரிக்கு என்னால் ஒருவிதமான தீங்கும் உண்டாகாது.

அவுரங்க.—இதனால் தீங்கு என்ன? பாதுஷாவின் பேகமாகிறாள்.

நிர்மலே. பதில் சொல்லுவதற்குள்ளே ஒரு சேவகன் வந்து, "பேஷ்கார் தர்பாரில் வந்து நின்றுகொண் டிருக்கிறார். ஜரூராய்ப் பேச வேண்டியதிருக்கிறதாம், ஹஜரத் ஷஹஜாதா அக்பர்ஷாவின் சமாசாரம் வந்திருக்கிறதாம்" என்று அறிவித்தான்.

அவுரங்கசீபு அதிசயத்துடன் தர்பாருக்குப் போய் பேஷ்காரை விசாரிக்கவும், அக்பரின் ஐம்பதினாயிரம் வீரர்களும் சின்னபின்னமாகிக் கொல்லப்பட்டாரென்றும், பாக்கி தப்பிப் பிழைத்தவரைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாதென்றும் தெரியவந்தது. அவுரங்கசீபு உடனே சைனியம் புறப்படும்படி ஆக்கினை செய்தான். அக்பரின் சமாசாரம் ரங்கமகலுக்குள் எட்டிற்று. கேட்டு நிர்மலே கதவைச் சாத்திக்கொண்டு யோதபுரியினிடம் போய் ரூபாகரத்துச் சஞ்சல குமாரியைப்போல் வேஷம் மாற்றிக்கொண்டு நடித்தாள்.

பிற்பாடு வேஷம் கலைத்து, தன் உடுப்புடனுட்கார்ந்துகொண் டிருக்கும்பொழுது பாதுஷா அவளைக் கூப்பிட் டனுப்பித்தான். "நான் சிபிரத்தைவிட்டுப் புறப்படப்போகிறேன். நீ உதயபுரத்திற்குப் போக இஷ்டப்படுகிறாயோ?" என்று கேட்டான்.

நிர்மலே.—இல்லை. நான் சைனியத்துடன் வருகிறேன். போகும்போது எங்கே அனுகூலமோ அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போகிறேன்.

அவுரங்கசீபு கொஞ்சம் விசனத்துடன் "எதற்காகப் போகிறாய்?" என்றான்.

நிர்மலே.—ஷாஹான்ஷா உத்தரவுப் பிரகாரம்.

அவுரங்கசீபு.—(சந்தோஷத்துடன்) நான் போகிறதற்கு உத்தரவு கொடுக்காமலிருந்தால், வெகுகாலம் ரங்கமகலி லிருப்பதற்கு இஷ்டமிருக்குமா?

நிர்மலே.—(கையைக் கூப்பிக் கொண்டு) எனக்கு எஜமானன் இருக்கிறான்.

அவுரங்கசீபு முன்னும் பின்னும் பார்த்து, "நீ இஸ்லாமானால்,உன் எஜமானன் உன்னைத் தள்ளிவிட்டால், உதயபுரியைக் காட்டிலும் அதிக கௌரவமாய் நான் வைத்துக்கொள்வேன்" என்றான்.

நிர்மலே, நகைத்துக்கொண்டு "அப்படியாக முடியாது" என்றாள்.

அவுரங்க. — ஏன் முடியாது? எத்தனையோ ரஜபுத்திரக் கன்னிகைகள் மொகலாயர் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

நிர்மலே.—ஆனால் ஒருவராவது கணவனை விட்டுவிட்டு வரவில்லை.

அவுரங்க.—உனக்கு எஜமானன் இல்லாமலிருந்தால் வருவாயல்லவா?

நிர்மலே.—அது சொல்லிப் பிரயோசனமென்ன?

அவுரங்க.—அதைச் சொல்லவும் லஜ்ஜையாயிருக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட வார்த்தை நான் ஒருநாளும் சொன்னதில்லை. நான் இப்போது விருத்தனாய்விட்டேன். ஆனால் ஒருநாளும் ஒருத்தியிடத்திலாவது நான் பிரீதி வைக்கவில்லை. அதனால் சொல். உனக்குக் கணவன் இல்லாமலிருந்திருந்தால், எனக்கு பேகம் ஆகியிருப்பாயல்லவா? அப்படி யிருந்திருந்தால் பிரீதி என்ற பேர்கூட வறியாத எரிகிற காடு போலவுள்ள என் இருதயம் கொஞ்சம் பிரீதி யடைந்திருக்கும்.

நிர்மலை அவுரங்கசீபின் வார்த்தையைக் கேட்டு, அவன் குரலிலிருந்து அவன் சொன்னதில் நம்பிக்கையுள்ளவளானாள். ஒரு விதமான கபடமுமில்லாமல் பூரண மனத்துடன் பரமார்த்தமாய்ச் சொன்ன வார்த்தையாயிருந்தது. நிர்மலை அவுரங்கசீபுக்காகத் துக்கித்து, "ஷாஹான்ஷா! தாசியான நான் தங்கள் பிரீதி விசுவாசத்திற்குப் பாத்திரமாவதற்குத் தகுந்த காரியமென்ன செய்திருக்கிறேன்?" என்று கேட்டாள்.

அவுரங்க.— அது சொல்லமுடியாது. நீ ஸௌந்தரியென்பது நிஜந்தான். ஆனால் அழகைப் புகழுகிற பிராயம் எனக்குப் போய்விட்டது. அன்றியும், நீ அழகுள்ளவளாயிருந்தாலும், உதயபுரியைக்காட்டிலும் அழகுள்ளவளென்று சொல்லமுடியாது. உன்னைத்தவிர என்னிடத்தில் ஒருவரும் உண்மை பேசினவர் இல்லை என்று தோன்றுகிறது. உன் புத்தி சாதுரியம் ஸாஹஸங்களைப் பார்த்தால், நீயே எனக்குச் சரியான மகிஷியென்று தோன்றுகிறது. அது எப்படியாவது இருக்கட்டும். அலங்கீர் பாதுஷா உன்னைத்தவிர வேறு யாருக்கும் வசமாகவில்லை. வேறு யாருடைய கடாக்ஷத்திலும் இப்படி மயங்கினதில்லை.

நிர்மலை.—ஷாஹான்ஷா! ரூபநகரத்து ராஜகுமாரி ஒருதரம் நீ யாரைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளப் போகிறாய் என்று கேட்டாள். நான் அதற்கு அலங்கீர் பாதுஷாவைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளப் போகிறேனென்றேன். அவள் எதற்காக என்று கேட்டாள். நான் பாலியத்தில் புலி வளர்த்தேன். புலியை வசமாக்கிக் கொள்வதில் எனக்கு ஒரு ஆநந்தம் இருந்தது. பாதுஷாவை வசஞ்செய்து கொண்டால் அதேவிதமான ஆநந்தமுண்டாகுமென்று சொன்னேன். என் துர்ப்பாக்கியத்தால் எனக்கு விவாகமாகாமலிருக்கும்பொழுது தங்கள் தரிசனம் கிடைக்கவில்லை. நான் அந்த ஏழையை ஸ்வாமியாக வரித்தேன். அதனாலேயே சுகமாய் இருக்கிறேன். இப்பொழுது எனக்கு உத்தரவு கொடுக்கவேணும்.

அவுரங்கசீபு விசனத்துடன், "பிரபஞ்சத்துக்குப் பாதுஷாவாயிருந்தாலும், அதனால் மாத்திரம் சுகமடைகிறதில்லை. யாருக்கும் சுகம் வேண்டுமென்ற ஆசை நிறைவேறுவதில்லை. இந்தப் பூலோகததில் உன்னிடத்தில் மாத்திரம் பிரீதிவைத்தேன். ஆனால் உன்னையடைய முடியவில்லை. அந்தரங்கமாய் உன்னிடத்தில் பிரீதிவைத்திருக்கிறபடியால், நீ போவதற்கு நான் ஒருவிதமான தடையும் செய்கிறதில்லை. நீ சுகமாயிருக்கிறதற்கு என்னென்ன வேண்டுமோ அதையெல்லாம் செய்வேன். உனக்கு வருத்தம் வரும்படியான காரியம் ஒன்றும் செய்யமாட்டேன். நீ போ. என் ஞாபகமிருக்கட்டும். என்னால் ஏதாவது உபகாரம் ஆகவேண்டியிருந்தால், சொல்லியனுப்பு. நான் செய்கிறேன்" என்றான்.

நிர்மலை, "வந்தனம்செய்து நான் ஒன்று மாத்திரம் பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இருதிரத்தாருடைய க்ஷேமத்திற்காக உடன்படிக்கை செய்துகொள்வதே நல்லதென்று நினைக்கிறேன். நான் சொல்வதை மனத்தில் போட்டுக்கொள்ளலாமோ?" என்றாள்.

அவுரங்கசீபு, "சமயம் வந்தால் அப்போது யோசித்துக்கொள்வோம்" என்றான். அப்பொழுது நிர்மலை தன்னிடத்திலிருந்த சுபோத பக்ஷியைக் காண்பித்து "இது நான் வளர்த்த பக்ஷி. தங்களிடத்திலிருக்கட்டும். தாங்கள் இந்த வேலைக்காரியாகிய என்னை நினைக்கும்போது, இந்தப்பக்ஷியை விட்டுவிடவேண்டும். அப்பொழுது எப்படியாவது என் பதிலைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன். நான் இப்போது தங்கள் சைனியத்துடன் இருக்கிறேன். நான் போக விரும்பும்பொழுது உத்தரவு கொடுக்கும்படி பேகம் சாகேபவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்" என்றாள்.

பிறகு அவுரங்கசீபு சைனியத்தைக் கிளப்பப் புறப்பட்டுப்போனான். ஆனால் அவனுக்கு மனத்தில் வெகு வருத்தமுண்டாயிற்று. நிர்மலையைப்போல் பேச்சில் சாதுரியமும் சாமர்த்தியமும், ஸாஹஸமுள்ளவரை மொகலாய பாதுஷா ஒருபோதும் பார்த்ததில்லை. ஸிவாஜீயாகட்டும், ராஜஸிம்ஹனாகட்டும், எந்த ராஜாவாகட்டும், எந்த ஸேனாதிபதியாகட்டும், அக்பராகட்டும், ஷாஹாலமாகட்டும் இவ்வளவு தைரியமாயும் ஸ்பஷ்டமாயும் பேசியிருந்தால், அவுரங்க்சீபு பொறுத்திருக்கமாட்டான். ஆனால் ரூபவதியும், யுவதியும், அனாதையுமான நிர்மலையினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மிக்க ஆச்சரியப்பட்டு அவள் வசமானான்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

பாதுஷா பாளையம் வலையிற் சிக்குதல்

மறுநாட்காலையில் பாதுஷாவின் மூலபலம் புறப்பட வாரம்பித்தது. எல்லோருக்கும் முன்னே மார்க்கம் சீர்திருத்தம் செய்கிற சேனை மார்க்கத்தைச் சோதிக்கிறதற்காக வேண்டிய ஆயுதங்களுடன் புறப்பட்டது. அதன் ஆயுதங்கள் கோடரி, மண்வெட்டி, பாரை, அரிவாள் முதலியன. அந்தச் சேனையிலுள்ளவர்கள் மார்க்கத்திலிருக்கிற விருக்ஷங்களை வெட்டித் தூரவெறிந்து, மேடுபள்ளங்களைச் சமமாக்கி பாதுஷாவின் சைனியம் போவதற்குத் தகுந்தபடி மார்க்கத்தைச் சீர்செய்துகொண்டு முன்னே போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மார்க்கத்தில் முதலில் பீரங்கிகள் வண்டிகளின்மேல் தடபடவென்று சப்தத்துடன் போயின. கணக்கில்லாத பீரங்கி வண்டிகளின் சத்தத்தினால், காது செவிடாகும்போலிருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான வண்டிச்சக்கரங்களிலிருந்து கிளம்பிய புழுதியினால் கண்மறைபட்டது. காலாந்தக யமனைப்போல் வாயைத் திறந்துகொண்டிருந்த பீரங்கிகளைப் பார்த்தால் மனம் நடுநடுங்கும். அந்தப் பீரங்கிகளுக்குப் பின் பாதுஷாவின் பொக்கிஷங்கள். பாதுஷாவின் பொக்கிஷம் பாதுஷாவின் கூடவே இருக்கும். அவுரங்கசீபு டில்லியில் யாரையும் நம்பிப் பொக்கிஷத்தை விட்டுவிட்டுப் புறப்படுகிறதில்லை.

அநேக இரத்தினங்கள் முதலான தனங்கள் நிறைந்து யானைகளின்மேல் கொண்டுபோகப்பட்ட இராஜ்ய பொக்கிஷத்தின்பின் கங்கை ஜலக்குடங்களைச் சுமந்துகொண்டுபோகிற ஒட்டைகளின் வரிசைகள். கங்கைஜலத்தைப்போல் குடிக்க இனிப்பான ஜலம் வேறெங்குமில்லை. அதனால் பாதுஷாவுடன்கூட கங்கை ஜலமும் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஜலத்தின் பின் ஆகாரத்துக்குவேண்டிய சாமான்கள் கோதுமை ரவை, மாவு, நெய், அரிசி, மசாலைகள், சர்க்கரை, நானாவிதமான பக்ஷிகள், மிருகங்கள், சில பக்குவமானதும் சில அபக்குவமானதுமாய்ப் புறப்பட்டன. அதன்கூட ஆயிரக்கணக்கான சமையற்காரர்களும் மற்ற வேலைக்காரர்களும். அதன்பின்னே தோஷீகானா போஷாக் ஆபரணங்கள். அதன்பின்னே எண்ணமுடியாத குதிரைவீரர்களின் படை.

இது, புறப்பட்ட சேனையின் முதற் பாகம். இரண்டாவது பாகத்தில் ஸ்வயம் பாதுஷா. முன்னேயெல்லாம் அநேகம் ஒட்டைகளின் மேல் தூபக்கால்கள். அவைகளிலிருந்து கிளம்பின சுகந்தப்புகை எங்கும் வியாபித்தது. சந்தனம், அத்தர், ஸுகந்தத் தைலங்கள், கஸ்தூரி, ஜவ்வாது, புனுகு முதலிய வாசனைத் திரவியங்களின் வாசனை காததூரம் வரையிலும் எட்டி, பூமிமுதல் ஆகாசம் வரையில் மணத்தினால் நிறைந்திருந்தது. அதன்பின்னே நிர்மலமான வெகு அழகான குதிரைகளின்மேலேறிக்கொண்டிருக்கிற பாதுஷாவின் மெய்க்காவலாளர் இரண்டு பக்கங்களிலும் வரிசை வரிசையாய் வந்துகொண்டிருந்தனர். மத்தியில் இரத்தினங்களும் உயர்ந்த கற்களும் இழைக்கப்பெற்று விளங்குகிற, இந்திரன் குதிரைக்கு நிகரான, குதிரையின்மேல் ஸ்வயம் பாதுஷா. தலைமேல் கிபாதிபெற்ற வெள்ளைக் குடை. அதற்குப்பின்னே டில்லிக்கு ஸாரமாயுள்ள பாதுஷா. பதவிக்கு ஸாரமாயுள்ள அவுரங்கசீபின் அந்தப்புரத்து ஸுந்தரிகள், சிலர் ஐராவதத்திற்குச் சமானமான யானைகளின்மேல் தங்க சரிகையுள்ள மகமல் பட்டினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அம்பாரிகளில் மேகங்களினால் மறைக்கப்பட்ட பூரணசந்திரனுக்கொப்பான காந்தியுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பின்னல்கள் கிருஷ்ண ஸர்ப்பங்கள்போல் பின் பக்கத்தில் ஆடிக்கொண்டிருந்தன. இப்படி ஸுந்தரிகள் ஒருவர் இருவரல்ல, யானையின் பின் யானை, அதன்பின்னே யானை, இப்படி நூற்றுக்கணக்காய் வரிசைவரிசையாயுள்ள யானைகளின்மேல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். யோதபுரி, உதயபுரி, நிர்மலகுமாரி, ஜேபஉன்னீஸா இவர்கள் யானைகளின்மேல். உதயபுரி சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். யோதபுரி வருத்தத்துடனிருக்கிறாள். ஜேப உன்னீஸா கோடைகாலத்தில் வேரோடு பிடுங்கப்பட்ட கொடியைப்போல் துக்கத்தினால் வாடிப்போய் இளைத்து மரண காலத்தை நெருங்குகிறவள்போலிருக்கிறாள்.

ஜேப உன்னீஸா மனத்தில் இந்த யானைகளின் மத்தியில் விழுந்து சாக முடியாதோ என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

பாடிப்பாடிக் குத்தினாலும் பதரில் அரிசி இல்லை.

இந்த மனமோகமான வரிசைகளுக்குப்பின் பரிவாரத்தைச் சேர்ந்த ஸ்திரீகள், தாசிகள், எல்லாரும் குதிரைமேலே சவாரி செய்துகொண்டுவருகிறார்கள். இதற்குப்பின் மறுபடியும் பீரங்கி சைனியம். ஆனால் பின்னேயுள்ள பீரங்கிகள் முன்னேயுள்ளவைகளைக் காட்டிலும் சிறியவை. ஸ்திரீகளின் அழகான கடாக்ஷங்கள் இருக்கும்பொழுது பெரிய பீரங்கிகள் அவசியமில்லை என்று பாதுஷா யோசித்தாற்போல் தோன்றிற்று.

மூன்றாவது பாகத்திய சைனியம் காலாட்படை. அதன் பின்னே வேலைக்காரர்கள், சாமான், ஸரபரா, நர்த்தகிகள், வித்தைபாடிகள், வெறும் குதிரைகள், வண்டிகள் முதலியன. இந்தப் பரிமாணமில்லாத கணக்கற்ற ஆச்சரியகரமான மொகலாய சைனியமானது, எப்படி மகா சப்தத்துடன் கிராமங்களை யெல்லாம் மூடிக்கொண்டு நீரின் சுழிகளில் பயங்கரமான திமி முதலான பெரிய ஜலசரங்களையும் பிரவாகத்தில் அகப்பட்ட கிராமங்களையும் மேடுகளையும் முழுகடித்துக்கொண்டு ஒரு மகாநதி மழைகாலத்தில் வெள்ளம் புரண்டுபோகுமோ, அப்படி ராஜஸிம்ஹன் இராஜ்யத்தை முழுகடிப்பதற்காகப் புறப்பட்டது.

ஆனால் இப்படியிருக்கும்பொழுது ஒரு விக்கினம் நேர்ந்தது. அக்பர் எந்தமார்க்கமாய்ப் போனானோ அதே மார்க்கமாய் அவுரங்கசீபும் சைனியத்தை நடத்திக்கொண்டு போனான். அக்பர் சைனியத்தோடு தன் சேனையைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், மத்தியில்குமார ஜயஸிம்ஹனகப்பட்டால் அடித்துப் பொடிபண்ணிவிட வேண்டுமென்றும், பின் அக்பரும் தானுமாய் உதயபுரம்போய் இராஜ்யத்தை நாசம் செய்யவேண்டுமென்றும் யோசித்துக்கொண்டு அந்தமார்க்கமாய்ப் போனான். ஆனால் மலையின்மேலுள்ள மார்க்கத்தி லேறுவதற்கு முந்தியே, ராஜஸிம்ஹன் பர்வதத்தின் மேல் தலைக்கு நேரே மார்க்கத்தை காத்துக்கொண்டிருந்தான். ராஜஸிம்மன் நயனமென்கிற கணவாய்மார்க்கத்தைக் காத்துக்கொண்டிருந்தான். வேகமுள்ள சாரணர்களால் அக்பரின் சமாசாரத்தை அறிந்துகொண்டு, வெகு தீவிரமாய் முன்னேயே நன்றாய்ப் பழக்கமுள்ள பர்வத மார்க்கத்தைத் தாண்டிப்போய் அவுரங்கசீபின் சேனை வருகிற பர்வதமார்க்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தான். பாதுஷா பார்க்கவும், ராஜஸிம்ஹனின் இரணவித்தையின் திறமையால் தனக்கு நாசத்திற்குக் காரணமுண்டாயிற்றென்று தெரிந்துகொண்டான். ஏனென்றால், மொகலாயர் போகவேண்டிய மார்க்கத்தில் முன்னேபோனால் ராஜஸிம்ஹனை ஒரு கைப்பக்கமாய் விட்டுப் போகவேண்டி வரும். அதுவோ ஒரு பெரிய ஆபத்துக்குக் காரணமாகும். ஒரு கைப்புறத்திலிருந்து எதிர்ப்பவரை ஜயிப்பது மகா கஷ்டம். சேனையின் பக்கத்தில் இருக்கிற சத்துருக்களை வெகு சீக்கிரமாய் வெல்லமுடியும். அவுரங்கசீபு அவர்களை எதிர்க்க வேண்டுமானால் தன் சேனைகளை யெல்லாம் அவர்களுக்கு எதிராகவும் நேராகவும் திருப்பவேண்டி வருமென்று நன்றா யறிந்தான். இந்தப் பருவதப் பிரவேசத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கிற கணக்கில்லாத மகா சைனியத்தை முன்பின்னாகத் திருப்புவதற்குத் தகுந்த இடமுமில்லை நேரமுமில்லை. ஏனென்றால், சைனியத்தின் முன் பாகத்தை திருப்புவதற்குள்ளே ராஜஸிம்ஹன் குன்றிலிருந் திறங்கிவந்து, அந்தச் சேனையை இரண்டாகப் பிரித்து, துண்டு துண்டாக்கி விடுவான். அந்தச் சமயத்தில் யுத்தம் செய்வது கஷ்டம். ராஜஸிம்ஹன் அவுரங்கசீபு முன்னே அப்படி யில்லாமல் போகும்படி விட்டுவிட்டானே யானால், அவர்கள் முன்னே போனால் இன்னும் அதிகமான ஆபத்துக்கு இடமாகும். பாதுஷா முன்னே போனால் ராஜஸிம்ஹன் பர்வதத்திலிருந்திறங்கி மொகலாய சேனையின் பின் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு அவர்கள் சாமான்ஸரபராக்களையெல்லாம் கொள்ளையிடுவான். பின்னும் ஸரபரா வருகிற மார்க்கத்தைக் கட்டிவிடுவான். முன்னே குமார ஜயஸிம்ஹன் சேனையுடன் தயாராய் நின்றுகொண்டிருந்தான். முன்னே ஜயஸிம்மன் சைனியம், பின்னே ராஜஸிம்ஹனது. பொறியில் விழுந்த எலிபோல் இரண்டு சேனைகளுக்கும் மத்தியில் பாதுஷா அகப்பட்டுக்கொண்டு சாகும்படியாகும். பார்க்கும்போது டில்லீசுவரனின் நிலைமை, வலையில் விழுந்த மீனுடைய நிலைமையை ஒத்திருந்தது. எப்படிப்போனாலும் தப்பிப்பிழைக்க வழியில்லை. ஆனால் அவன் பின்னே திரும்பி, வந்தவழியே திரும்பிப் போகலாமே யென்றால், அப்

பாதகர் பழக்கம் பாம்பொடு பழகல்போல.

போதும் ராஜஸிம்ஹன் பின்னேயிருந்து எதிர்ப்பான். பாதுஷாவின் சைனியம் முதுகு காட்டியோடினால் உலகமே நகைக்கும். மொகலாய பாதுஷா பிரபஞ்சத்தி லெல்லாம் புகழ்பெற்றவன். அவனுக்கு அதைப் பார்க்கிலும் அவமானம் என்ன வேணும்? அவுரங்கசீபு, சிங்கம் எலிக்குப் பயந்து திரும்பி ஓடுவதுண்டோ என்று நினைத்துக்கொண்டு, திரும்பி ஓடுகிற யோசனையை மனத்திலேயே வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. மற்றென்னதான் செய்கிறது? ஓரே வழியுண்டு. உதயபுரத்திற்கு வேறே மார்க்கம் தேடவேண்டும். பாதுஷாவின் உத்தரவுப்பிரகாரம் நான்கு திக்குகளிலும் குதிரைவீரர்கள் மார்க்கம் தேடப் புறப்பட்டார்கள்.

அவுரங்கசீபு நிர்மலகுமாரியை மார்க்கத்தைப்பற்றி விசாரித்தான். “அவள் நான் கோஷா ஸ்திரீ, எனக்குத் தெரியாதென்றாள். கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் சமாசாரம் வந்ததில், உதயபுரத்திற்கு வேறே மார்க்கமிருக்கிறதென்று தெரியவந்தது. ஒரு மொகலாய ஸாவுகார் மார்க்கத்தைக் காண்பிக்கிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டதின்மேல் சைனியத்திலிருந்த ஸுபேதார் ஒருவன் அவனுடன் கூடப்போய்ப் பார்த்துவந்தான். அது பர்வதத்தின் கணவாய் மார்க்கம், மிகவும் இக்கட்டான வழி. அங்கே ரஜபுத்திரர் ஒருவரும் இருப்பதாகக் காணப்படவில்லை. ஸாவுகார் “அங்கே சைனியம் ஒன்றுமில்லை” என்று சொன்னான்.

அவுரங்கசீபு, “ரஜபுத்திர சைனியம் அங்கே ஒளிந்துகொண்டிருக்கலாம்” என்றான்.

மார்க்கத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வருகிறதற்காகப் போயிருந்த ஸுபேதார் பகத்கான், “நான் மார்க்கத்தைக் காண்பித்த ஸாவுகாரைப் பருவதத்தின்மேலே யனுப்பினேன். சேனை ஒளிந்துகொண்டிருந்தால் ஸங்கேதம் செய்யும்படி சொல்லியிருந்தேன்” என்றான்.

அவுரங்கசீபு. — அவன் நம்முடைய கக்ஷியைச் சேர்ந்தவனோ ?

பகத்கான்.—இல்லை. அவன் ஒரு மொகலாய ஸாவுகார். உதயபுரத்தில் சால்வைகளை விற்பதற்காகப் போயிருந்தான். இப்பொழுது நம்முடைய சைனியத்தில் விற்பதற்காகக் கொண்டுவந்திருக்கிறான்.

அவுரங்கசீபு.— அப்படியானால் சைனியம் அந்த மார்க்கமாய்ப் போகட்டும்.

அப்போது பாதுஷாவின் ஆக்கினைப்பிரகாரம் முழக்கமெல்லாம் திரும்பிற்று. ஏனென்றால், கொஞ்சதூரம் பிந்திப்போய் அந்தக் கணவாய் மார்க்கமாய்ப் போகவேண்டும். இப்படிச் செய்வதும் ஆபத்துக்குக் காரணம். என்ன செய்பலாம்? வலையிற் சிக்கிக்கொண்ட பெரிய மீன் என்ன செய்யும் ? மொகலாய சேனையெப்படி வரிசை வரிசையாய் வந்ததோ அப்படியே திரும்பிற்று. பின்னேயிருந்த மூன்றாம் பாகத்திய சேனை முதலில் புறப்பட்டது. அவுரங்கசீபு முன்னேயுள்ள இச்சேனை முன் தளமிறங்கியிருந்த உதயஸாகரம் வரைக்கும் போய் பாக்கி சைனியம் வந்து சேர்ந்தவுடன் திரும்பிவரும்படியாய் உத்தரவு செய்தான்.

அவுரங்கசீபு மேற்சொல்லிய சிறு பீரங்கிகளுடன் காலாட்படையை நடத்திக்கொண்டு கணவாய் மார்க்கமாய்ப் புறப்பட்டான். முன்னே பகத்கான், வழி காண்பித்துக்கொண்டு போனான்.

ராஜஸிம்ஹன் அதுகண்டு சிங்கத்தைப்போல் மலையிலிருந் திறங்கிவந்து மொகலாய சைனிபத்தின் மத்தியில்வந்து பாய்ந்தான். மொகலாய சைனியம் கத்தரிக்கோலினால் கத்தரிக்கப்பட்ட பூமாலையைப்போல் இரண்டு பாகமாயிற்று. ஒரு பாகம் அவுரங்கசீபுடன் கணவாய்க்குள் பிரவேசித்துக்கொண் டிருந்தது. மற்றொன்று மார்க்கத்தில் ராஜஸிம்ஹனுக்கு எதிரில் நின்றுகொண் டிருந்தது.

ஆபத்தின்மேலாபத்து. யானை குதிரை பல்லக்குகளின்மேல் பாதுஷாவின் அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகள் போய்க்கொண்டிருந்த ஸ்தலத்துக்குச் சரியாய் ராஜஸிம்ஹன் தன் சைனியத்துடன் வந்து பாய்ந்தான். பருந்து வந்து விழுந்தால், எப்படி சிட்டுக்குருவிகள் கீச்சுகீச்சென்று சத்தஞ் செய்யுமோ, அப்படி அவ்விடமிருந்த சேனை பயத்தால் சத்தம்போடவாரம்பித்தது. அங்கே யுத்தமென்ற பேச்சேயில்லை. ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்தால் பேகம் அவர்களுக்கு அபாயமுண்டாகுமோ என்ற பயத்தால் மொகலாயர் ஒருவரும் ஒன்றும் செய்யத் துணியவில்லை. ரஜபுத்திரர் யுத்தமேயில்லாமல் அங்கே இருந்தவர்களையெல்லாம்

பாத்திரம் அறிந்து பிச்சை இடு, கோத்திரம் அறிந்து பெண் கொடு.

சிறைசெய்தார்கள். எல்லா பேகம் அவர்களும் அவர்கள் தாசிகளும் கைதியானார்கள்.

மாணிக்கலாலன் ராஜஸிம்ஹன் பக்கத்திலேயே இருந்துகொண் டிருந்தான். வந்து கை கூப்பி ராஜஸிம்ஹனைப் பார்த்து, "மகாராஜாதி ராஜ! இந்தப் பெண்பூனைகளைக் கட்டிக் கொண்டு என்ன செய்கிறது? உத்தரவானால் பால்தயிர் வயிறுநிறையக் குடிப்பதற்காக உதய புரத்துக்கு அனுப்புவிக்கிறேன்" என்றான். ராஜஸிம்ஹன் சிரித்துக்கொண்டு, "இவர்களுக்கு வேண்டியவளவு பால் தயிர் உதய புரத்திலேது? டில்லிப் பூனைகளின் வயிறு பெரிதென்று கேட்டிருக்கிறேன். உதயபுரி ஒருத்தியை மாத்திரம், மகிஷி சஞ்சலகுமாரியினிடம் அனுப்பு. சஞ்சலகுமாரி அவள் விஷயமாய் ரொம்பவும் சொல்லியிருக்கிறாள். மற்றவர்களை யெல்லாம் அவுரங்கசீபுக்குக் கொடுத்துவிடு" என்றான்.

மாணிக்கலாலன்.—(கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு) கொள்ளையடித்த சொத்தில் சேனைக்குச் சேரவேண்டியது கொஞ்ச பாகமுண்டு.

ராஜஸிம்ஹன்.—(சிரித்துக்கொண்டு) உங்களுக்கு அவசியமானதை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் முஸல்மானரின் ஸ்திரீகளை ஹிந்துக்கள் தொடக்கூடாது.

மாணிக்கலாலன்.—அவர்களுக்குப் பாடுகிறதற்கும் நர்த்தனஞ் செய்வதற்கும் தெரியும்.

ராஜஸிம்ஹன்.—நாட்டியத்திலும் பாட்டிலும் மனம் வைத்தால் ரஜபுத்திரர் உன்னைப் போல் சௌரியத்துடன்யுத்தஞ்செய்வார்களா? எல்லோரையும் விட்டுவிடு. உதயபுரியை மாத்திரம் உதயபுரத்திற்கு அனுப்பு.

மாணிக்க.—இந்தச் சமுத்திரத்தில் அந்த இரத்தினத்தை எப்படித் தேடுகிறது? எனக்கு அடையாளம் தெரியாது. உத்தரவானால் அப்படியே எல்லாரையும் ஹனுமான் கந்தமாதன பருவதத்தைக் கொண்டுபோனதுபோல் உதய புரத்துக்குக் கொண்டுபோய் மகிஷியவர்களிடம் கொண்டுவிடுகிறேன். அவர்கள் தேடி எடுத்துக்கொள்ளட்டும். வைத்துக்கொள்ளுகிறபேரை வைத்துக்கொள்ளட்டும். பாக்கிப் பேர்கள் உதயபுரத்துப் பஜாரில் பல்பொடி, பன்னீர் முதலானது விற்றுப் பிழைக்கட்டும்.

இந்தச் சமயத்தில் ஒரு பெரிய யானையின்மேலிருந்து நிர்மலகுமாரி மாணிக்கலாலனையும் ராஜஸிம்ஹனையும் பார்த்தாள். கைகளிரண்டையும் தூக்கி அவர்களிரண்டு பேர்களுக்கும் நமஸ்காரம் செய்தாள். ராஜஸிம்ஹன் மாணிக்கலாலனைப் பார்த்து, "அவள் யாரோ பேகம். ஹிந்துபோல் தோன்றுகிறது. ஸலாம் செய்யாமல் நமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறாள்" என்றான்.

மாணிக்கலாலன் உரக்க நகைத்து, "மகாராஜா! அவளொரு வேலைக்காரி. அவளெப்படி பேகம் ஆனாளோ தெரியாது. அவளைப் பிடித்துக்கொண்டு வரவேண்டும்" என்றான்.

இப்படிச் சொல்லி மாணிக்கலாலன் நிர்மலையை யானையிலிருந்து இறக்கிக்கொண்டு வந்தான். நிர்மலை ஒன்றும் பேசாமல் சிரிக்க வாரம்பித்தாள். மாணிக்கலாலன் "இதென்ன மறுபடியும்? நீ எப்படி பேகமானாய்?" என்றான்.

நிர்மலை கண்களையும் முகத்தையும் வக்கிரமாக்கிக்கொண்டு, "நான் ஹஜாரத் இம்லி பேகம்! ஸலாம் செய்!" என்றாள்.

மாணிக்க.—ஸலாம் செய்வதில்லை. நீ பேகம் இல்லையென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால் இந்தவேஷம் உனக்கு எப்படி வந்தது?

நிர்மலை.—முதல் நீ என் உத்தரவுப்பிரகாரம் நட. உன் வார்த்தை அப்படி இருக்கட்டும்.

மாணிக்க.—ராம-ராம! பேகம் ஸாகேபவர்களுக்கு என்ன ராங்கி, என்ன ஜோர்?

நிர்மலை.—நம்முடைய உத்தரவென்னவென்றால் ஹஜாரத் உதயபுரிபேகம் ஸாகேபவர்கள் முன்னே யானைமேல் ஐந்து கலசம் வைத்த அம்பாரியின்மேல் தயவுசெய்துவீற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களை நம் முன்னே ஹாஜர்செய்!

அவள் சொல்லி வாய்மூடுமுன், மாணிக்கலாலன் உதயபுரிபேகத்தை யானையிலிருந்திறக்கினான். உதயபுரி, வஸ்திரத்தினால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டு இறங்கினாள். மாணிக்கலாலன் ஒரு பல்லக்குத் தருவித்து யானையின் பக்கத்தில் அனுப்பினான். உதயபுரி அதில் உட்கார்ந்துகொண்டு வந்தாள். பிறகு மாணிக்கலாலன், நிர்மலை காதில், "ஜீ! இம்லி பேகம் ஸாகேபவர்களே! இன்னொரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது" என்றான்.

நிர்மலை.—சும்மாவிரு. என் பெயர் ஹஜரத் இம்லீ பேகம்.

151

மாணிக்க.—எந்த பேகமாயோ அந்த பேகமாயிரு. ஜேப உன்னிஸா ஷஹஜாதை எங்கே தெரியுமா ?

நிர்மலே.—தெரியாதா? பார்! அதோ மூன்று தங்கக்கலசங்கள் வைத்த அம்பாரியுள்ள யானையின்மேல் ஜேப உன்னிஸா ஸாகேபவர்கள் மந்தஹாசத்துடன் வீற்றிருக்கிருர்கள்.

மாணிக்கலாலன் அவளையும் யானையிலிருந் திறக்கி பல்லக்கில் உட்காரும்படி செய்வித்து, அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். இந்தச் சமயத்தில் அம்பாரியின் திரையைத் திறந்து இன்னொருத்தி நிர்மலேயைச் கூப்பிட்டாள். மாணிக்கலாலன் நிர்மலேயைப் பார்த்து "வேறு யாரோ உன்னைக் கூப்பிடுகிருர்கள்" என்ருன்.

நிர்மலே பார்த்து, "ஆமாம், அவள் யோதபுரி பேகம். அவளைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வரக்கூடாது. என்னை யானைமேலேற்றி அவள் பக்கத்திற்கனுப்பு" என்ருள்.

மாணிக்கலாலன் அப்படியே செய்தான். நிர்மலே யோதபுரியின் யானையின்மேல் தாவி அவள் அம்பாரிக்குள் பிரவேசித்து நின்ருள்.

யோதபுரி. — நீ என்னையும் உன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு போ.

நிர்மலே.—தாயே எதற்காக ?

யோதபுரி.— எதற்கென்று எத்தனையோ தரம் சொல்லியிருக்கிறேன். நான் இந்தத் துருக்கர் கூட்டத்தில் இனிமே லிருக்கமாட்டேன்.

நிர்மலே.—அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. தாங்கள் வரக்கூடாது. அன்று மொகலாய ராஜ்யம் மிஞ்சினுல் தங்கள் குமாரன் டில்லி பாதுஷா பதவிக்கு வருவான். நான் அதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனம் செய்கிறேன். தங்கள் குமாரன் இராஜ்யபரிபாலனகாலத்தில் நாமெல்லோரும் சுகமடைவோம்.

யோதபுரி.—குழந்தாய்! அந்த வார்த்தை சொல்லவேண்டாம். இது பாதுஷா காதுக்கு எட்டினுல், என் மகன் ஒரு நாள்கூடப் பிழைத்திருக்கமாட்டான். விஷப்பிரயோகத்தால் பிராணனை இழப்பான்.

நிர்மலே.—இப்பொழுது சொல்லக்கூடாது. ஷஹஜாதன் பதவி அவனுடையதல்லவா? தாங்கள் என்னுடன் வந்துவிட்டால், தங்கள் புத்திரனுக்கு ஆபத்து நேரிடும்.

யோதபுரி.—(அப்படியே தானும் யோசித்து) நீ சொல்லுகிறது தெரிந்தது. நீ சொல்லுகிறது நிஜம். நான் வரவில்லை. நீ போ.

நிர்மலே அவளுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போனுள்.

உதயபுரி, ஜேப உன்னிஸா இவர்களிருவரையும் தகுந்த பல்லக்குகளில் நிர்மலகுமாரியுடன் சஞ்சலகுமாரி யிருக்குமிடத்துக்கு அனுப்பினுர்கள்.

நான்காம் அத்தியாயம்
மபாரகனது பிரார்த்தனை

அப்போது ராஜஸிம்ஹன் மற்ற அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளையும், குதிரை, யானை, பல்லக்குகளின்மேலே யிருந்த எல்லாஸ்திரீகளையும், அவுரங்கசீபு பிரவேசித்திருந்த கணவாய்மார்க்கத்தில் போகும்படி விட்டுவிட்டான். அவர்கள் பிரவேசித்த பிறகு, இரண்டு சேனைகளும் அசையாமல் நின்றுகொண்டிருந்தன. அவுரங்கசீபின் பாக்கி சைனியம் முன்னே போகமுடியாமற் போயிற்று. ஏனென்ருல், ராஜஸிம்ஹன் மார்க்கத்தை மறித்துக்கொண்டு நின்றுகொண்டிருந்தான். ஆனுல் அவுரங்சீபின் சமுத்திரத்துக்கொப்பானகுதிரைப்படை யுத்தஞ்செய்யப் பிரயத்தனப்பட்டது. அப்படையி லுள்ளவர்கள் குதிரைகளைத் திருப்பிக்கொண்டு ரஜபுத்திரருக்கு எதிரில் நின்ருர்கள். அப்போது ராஜஸிம்ஹன் ஒருபக்கமாய் ஒதுங்கிக்கொடுத்து முன்னே மார்க்கத்தை விட்டுவிட்டான். அவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யவில்லை. அவர்கள் தீன்! தீன்! என்று கூவிக்கொண்டு பாதுஷாவின் உத்தரவுப்பிரகாரம் பாதுஷா பிரவேசித்த கணவாய்க்குட் பிரவேசித்துவிட்டார்கள்.

அப்போது ராஜஸிம்ஹன் மாணிக்கலாலனைக் கூப்பிட்டு "மொகலாயரைப் பார்த்தால் சந்தோஷமாயிருக்கிறது. நான் உத்தேசித்ததைப்பார்க்கிலும் அதிக அனுகூலஞ் செய்துகொடுத்திருக்கிருர்களென்று காண்கிறது. நான் யுத்தஞ் செய்து மொகலாயரைத் தோற்கடிக்கவேண்டுமென்றிருந்தேன். யுத்தமில்லாமலே காரியம் அனுகூலமாகும்போல் தோன்றுகிறது. மபாரகனை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வா. அவனுக்குநாம் மரியாதைசெய்யவேண்டியிருக்கிறது" என்ருன். மபாரகன் மாணிக்கலாலனுல் மறுபடியும் பிழைத்து அவனுடன் உதயபுரத்திற்கு வந்தானென்பது வாசிக்கிறவர்களுக்கு ஞாபகமிருக்கலாம். ராஜஸிம்ஹன் அவன் சௌரியத்

 பாம்பிலும் பாம்புக்குட்டி விஷம் அதிகம், வீரியமும் அதிகம்.

தையறிந்து தன் சைனியத்தில் ஒரு உத்தியோகம் அவனுக்குக் கொடுத்திருந்தான். ஆனால் அவன் மொகலாயனென்று அவனிடத்தில் பூரணநம்பிக்கை வைக்கவில்லை. அந்த வருத்தத்தினால் அவன் ஒரு பெரிய காரியம் செய்துகொடுத்தான். அந்தப் பெரிய காரியம் படிப்பவருக்குத் தெரிந்ததுதான். மபாரகன்தான் அந்த மாறுவேஷம் பூண்டுவந்த மொகலாய ஸாவகார்.

மாணிக்கலாலன் ராணுவின்கட்டளைப்பிரகாரம் மபாரகனை அழைத்துவந்தான். ராஜஸிம்ஹன் மபாரகனைப் புகழ்ந்து மெச்சி, "நீ இந்த ஸாஹஸமான வேலை செய்யாமலிருந்திருந்தால், அநேகம் பேர்கள் இன்று மாண்டிருப்பார்கள். உன்னை யாராவது இன்னாரென்று தெரிந்து கொண்டிருந்தால், உனக்கு ஜாஸ்தியான ஆபத்து உண்டாயிருக்கும்" என்றான்.

மபாரகன்.— மகாராஜா! எல்லோர் கண்ணுக்கும் நேரே செத்துப்போய் கோரியான பிறகு செத்துப்போனவனைக் கண்டால் ஒருவருக்கும் தெரியாது. அப்படியே தெரிந்து கொண்டாலும் ஆச்சரியப்பட்டுப் பிரமிப்பார்களென்று தெளிந்து நான் இந்த ஸாகஸ காரியத்தைச் செய்துவிட்டேன்.

ராஜஸிம்ஹ.—இதன்மேல் காரியம் ஜயிக்காமற் போனால், அது என் பிழையென்றே சொல்லவேணும். நீ எப்பேற்பட்ட வெகுமானம் கேட்டாலும் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்.

மபாரகன்.— மகராஜ்! அவமரியாதையை மன்னிக்கவேண்டும். நான் மொகலாயனாயிருந்து மொகலாய இராஜ்யத்தின் நாசத்திற்கு வேண்டிய உபாயத்தைச் செய்திருக்கிறேன். நான் முஸல்மானாயிருந்து ஹிந்துக்கள் ராஜ்யத்தை நிலைநிறுத்த யத்தனித்தேன். நான் இதுவரையில் ஸத்தியஸந்தனாயிருந்து இப்பொழுது பொய் சொல்லி அவர்களை வஞ்சித்தேன். நான் பாதுஷாவின் உப்புத்தின்றவன். உமக்குச் சகாயம் செய்தேன். நான் மரண வேதனைக்கு மேற்பட்ட கஷ்டம் அனுபவிக்கிறேன். எனக்கு வேண்டிய வெகுமானம் ஒன்றுதான். என்னைப் பீரங்கிவாயில் நிறுத்திச் சுட்டுவிட்டால், அதே பெரிய வெகுமானம். அப்படியே உத்தரவாகவேண்டும். எனக்கு இனிப் பிழைத்திருக்க இஷ்டமில்லை.

ராஜஸிம்ஹன் ஆச்சரியப்பட்டு, "உனக்கு இதனால் இவ்வளவு வருத்தமானால், எதற்காக இந்தக் காரியம் செய்தாய்? எனக்கு ஏன் சொல்லாமலிருந்தாய்? நான் வேறு மனிதன் யாருக்காவது கட்டளையிட்டிருப்பேன். ஒருவர் மனத்துக்குச் சங்கடமுண்டாக்கக் கூடிய காரியத்தை அவரைச் செய்யச்சொல்ல எனக்கு இஷ்டமில்லை" என்றான்.

மபாரகன் மாணிக்கலாலனைச் சுட்டிக்காட்டி "இந்த மகாத்மா எனக்கு ஜீவதானம்கொடுத்து பிழைப்பித்தார். அவர் சொன்னதின் பேரில் இந்தக் காரியம் செய்தேன். நான் இல்லாமலிருந்தால், இந்தக் காரியம் நிறைவேறியிராது. மொகலாயர் மொகலாயரைத் தவிர வேறு யாரையும் நம்பமாட்டார்கள். நான் இதற்கு ஒப்புக்கொள்ளாதிருந்தால் நன்றி மறந்தவன்; பாபம் வந்துசேர்ந்திருக்கும். அதனால்தான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்தேன். இப்பொழுது பிராணனை வைத்திருக்க இஷ்டமில்லை. என்னைப் பீரங்கிவாயில் சுட்டுவிடும்படி பிரார்த்திக்கிறேன். அது முடியாவிடில் என்னைக் கைதியாய் பாதுஷாவினிடம் அனுப்பிவிடவேண்டும். இல்லாவிட்டால், உத்தரவானால் எப்படியாவது மொகலாய சைனியத்தில் சேர்ந்துகொண்டு தங்களுடன் யுத்தஞ்செய்து பிராணனை விடுகிறேன்" என்றான்.

ராஜஸிம்ஹன் வெகு சந்தோஷத்துடன், "நாளையதினம் நீ மொகலாய சேனையைப் போய்ச் சேருவதற்கு உத்தரவு தருகிறேன். இன்னுமொரு நாள் மாத்திரம் இங்கே இரு. ஆனால் ஒரு வார்த்தை கேட்கவேண்டியிருக்கிறது. என்னவென்றால், அவுரங்கசீபு உன்னை எதற்காக வதஞ்செய்தான்" என்பதே.

மபாரக.—அது மகாராஜாவுக்கு முன்னால் சொல்லதக்கதல்ல.

ராஜஸிம்ஹ.—மாணிக்கலாலனுக்கு?

மபாரக.—சொல்லியிருக்கிறேன்.

ராஜஸிம்ஹ.—இன்னொரு நாள் இரு.

இப்படிச்சொல்லி ராஜஸிம்ஹன் மபாரகனுக்கு உத்தரவளித்தான். பிறகு மாணிக்கலாலன் மபாரகனை ஏகாந்த ஸ்தலத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் "ஸாகேப்! தாங்கள் சாவதற்கு இஷ்டமுள்ளவராயிருந்தால், ஷஹஜாதையைப் பிடித்துவரும்படி எதற்காகச் சொன்னீர்கள்?" என்றான்.

பாம்பின் வாய்த் தேரைபோல.

மபாரக.—அது தப்பு. நான் இன்னும் ஷஹஜாதையைக் கட்டிக்கொண்டு என்ன செய்வேன்? நான் அவள்மேல் வைத்த பிரீதிக்குப் பதிலாய் அவள் என்னை காலஸர்ப்பத்தின் விஷத்தால் சாகும்படி செய்தாள். அதற்குப் பதில் அவளைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்றிருந்தேன். ஆனால் மனிதன் இன்றைக்கு எதில் இஷ்டப்படுகிறானோ, அதில் நாளைக்கு இஷ்டம் வைப்பதில்லை. நான் இப்போது சாக விரும்புகிறேன். ஷஹஜாதை எப்படிப்போனால் எனக்கென்ன? அவளைப் பார்க்கிறதற்கு எனக்கு இப்பொழுது இஷ்டமில்லை.

மாணிக்க.—ஜேப உன்னீஸாவை வைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று தங்களுக்கு இஷ்டமில்லாதிருந்தால், பாதுஷாவினிடமிருந்து ஏதாவது பிரதிபலன் வாங்கிக்கொண்டு அவளை விட்டுவிடுகிறேன்.

மபாரகன்.—இன்னொரு தடவை அவளைப் பார்க்கவேண்டுமென்றிருக்கிறது. ஜகத்தில் தர்மம் அதர்மம் என்பதை நம்புகிறாளோ இல்லையோ என்பதை மாத்திரம் அவளிடம் கேட்கவேண்டுமென்றிருக்கிறது. இப்போது என்னைப்பார்த்து என்ன சொல்லுகிறாள் என்று பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையுமிருக்கிறது.

மாணிக்க.—தாங்கள் இன்னும் அவளிடத்தில் பிரீதி வைத்திருக்கிறீர்களோ?

மபாரகன்.—சுத்தமாய் இல்லை. ஒருதடவை மாத்திரம் அவளைப் பார்க்கவேண்டும். நான் கேட்டுக்கொள்வது அவ்வளவுதான்.

எட்டாம் பாகம்

முதல் அத்தியாயம்

பாதுஷாவின் துயரம்

இது இப்படியிருக்க பாதுஷாவுக்கு மகா கஷ்டமுண்டாயிற்று. அவன் சேனையெல்லாம் கணவாய்க்குள் பிரவேசித்துக் கொஞ்சநேரமானவுடன் சூரியன் அஸ்தமித்தது. ஆனால் யாரும் கணவாய்தாண்டிப் போய்ச்சேரவில்லை. கணவாயின் இந்தப் பக்கத்தில் என்ன நேர்ந்ததென்பது யாருக்கும் தெரியாது. சாயங்காலமாகவே அந்த மார்க்கமிருந்த பருவதப் பிரதேசமெல்லாம் அந்தகாரமான இருட்டாயிற்று. வெளிச்சத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு முன்னே போகலாமென்றால் எண்ணெய் முதலான ஸாமான்கள் ஒன்றுமில்லை. பாதுஷா பேகம் இவர்களிருந்த இடத்தில் மாத்திரம் தீபங்கள் ஏற்றப்பட்டன. ஆனால் மற்ற இடங்களிலெல்லாம் ஜாஸ்தியான இருட்டு. மேலும் மேடுபள்ளமான காட்டு மார்க்கம். குதிரைகள் இடறி விழுந்துகொண்டிருந்தன. எத்தனையோ குதிரைகள் மேலிருந்தவர்களுடன் விழுந்தும் அநேகர் குதிரைகள் கால்களினிடையே அகப்பட்டும், காயப்பட்டார்கள். யானைகளின் கால்களில் பெரிய பெரிய கற்கள் பட்டு கால்கள் ஒடிந்து அவைகளெல்லாம் அடக்கமுடியாமல் போயின. சரியாய்ப்போகாமல் மார்க்கம்விட்டு மார்க்கமாய்ப் போகவாரம்பித்தன. குதிரைகளின்மேல் சவாரிசெய்தஸ்திரீகள்கீழேவிழுந்து குதிரைகளின் கால்களி லகப்பட்டு அலறிக்கொண்டிருந்தார்கள். பல்லக்குப் போயிகளின் கால்கள் கற்களால் காயப்பட்டு இரத்தமயமாயிருந்தன. காலாட்படை முன்னே போகமுடியாமல் நின்றுவிட்டது. இதையெல்லாம் பார்த்து அவுரங்கசீபு அங்கேயே தளத்தை இறங்கும்படி ஆக்ஞாபித்தான்.

ஆனால் அங்கே கூடாரம் போடவிடமில்லை. வெகு கஷ்டப்பட்டு பாதுஷாவுக்கும் பேகங்களுக்கும் ஏதோ கிடைத்தமட்டிலும் நிற்க இடம் தயார் செய்ததே பிரயாசமாயிற்று. குதிரைவீரர்கள் குதிரைமேலும், யானைமேலிருந்தவர்கள் யானைமேலும் காலாட்கள் நின்றுகொண்டும், இப்படியே எல்லோரும் அங்கங்கே நின்றுகொண் டிருந்தார்கள். சிலர் பருவதத்தின் தாழ்வுகளில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் இடஞ்செய்துகொண்டு காலை நீட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். ஆனால் தாழ்வுகளில் ஏறுவது கஷ்டமாயிருந்ததால் எல்லோரும் ஏறிக் களைப்பாறமுடியாமற் போயிற்று.

இது ஒரு கஷ்டம். இதன்மேல் சாப்பிடுவதற்கு ஸாமான் ஒன்றுமில்லை. கூடவந்திருந்த ஸரபரா ஸாமான்களை ரஜபுத்திரர் கொள்ளைசெய்துகொண்டு போய்விட்டார்கள். சேனையிறங்கியிருந்த கணவாய் மார்க்கத்தில் என்ன பதார்த்தம் அகப்படும்? குதிரைகளுக்குப் புல்கூட செதுக்கக்கூடிய இடமல்ல. பகல்முழுவதும் சிரமப்பட்ட சிப்பாய்களுக்கு ஆகாரமில்லாமற் போயிற்று. பாதுஷாவானால் என்ன? பேகமானாலென்ன? ஒருவருக்காவது நித்

திரையே யில்லை; பசியினால் வருந்தினார்கள். மொகலாயர் சேனையில் எங்கும் ஒரே குழப்ப மாயிற்று.

இதற்குள் பாதுஷாவுக்கு உதயபுரி ஜேப உன்னிஸா இவர்களின் அபஹரண சமா சாரம் வந்துசேர்ந்தது. கோபாக்கினி ஜ்வலித் தது. ஒண்டியாய் சைனியத்தை யெல்லாம் கொல்லமுடியாது. முடியுமாயிருந்தால், அவு ரங்கசீபு சேனையையெல்லாம் கொன்றிருப் பான். குகைக்குள் அடைபட்ட சிங்கம் தன் பெண்சிங்கம்கூட்டிலகப்பட்டதைக் கண்டால் எப்படிக் கர்ச்சிக்குமோ அப்படி அவுரங்கசீபு கர்ச்சிக்கவாரம்பித்தான்.

அர்த்த ராத்திரியானபொழுது சேனையில் கூச்சல் கொஞ்சம் குறைந்தது. வெகு தூரத் தில் அநேக பர்வதங்களின்மேலே அநேக மரங்கள் வேரறுந்து விழுந்தாற்போல் சத்தங் கேட்டது. என்னவென்று தெரியாமல் ஏதோ பூதப்பிரேதங்களின் சத்தமென்று நினைத்துச் சும்மாவிருந்தார்கள்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

அற்பசகவாசம்

யுதிஷ்டிரர் பாரத யுத்தம் முடிந்தபிறகு, அம்புப்படுக்கையில் வீற்றிருந்த பீஷ்மாசாரி யாரிடம்பல தரும ரகஸ்யங்களைக் கேட்டறிந்து கொண்ட பொழுது, "எந்தச் சமயத்தில் அர சனுக்கு நற்குலத்திற் பிறந்த துணைகளில்லை யோ, அப்பொழுது தாழ்ந்த குலத்திற் பிறந்த வர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாமா?" என்று கேட்டார். அதற்குப் பீஷ்மர் பின்வரும் கதை யை யெடுத்துச் சொன்னார்.

ஒரு தபோவனத்தில் ஒரு மகரிஷி ஆசிர மத்தைக் கட்டிக்கொண்டு இந்திரியங்களை யடக்கி ஆசார நியமத்துடன் வேதாத்யயனம், விரதம், உபவாசம் முதலியவைகளிற் காலங் கழித்துவந்தார். அவருடைய சுத்தமான மனத்தையும் ஜீவகாருண்யத்தையும்,அன்பை யும் கண்டு, அங்குள்ள சிங்கங்கள், பெரும்புலி கள், மதயானைகள், கரடிகள்,காண்டா மிருகங் கள் முதலான பிராணிகளும் பயமின்றி அவ ரைச் சூழ்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கும். அவருக்குச் சிஷ்யர்களைப்போல் குற்றேவல் செய்துகொண்டு, அவர் சுகமா வென்று கேட்டவுடன், தத்தம் சத்தங்களால் பதி லளித்து தத்தம் வேலைகளுக்குச் செல்லும். ஆனால் கிராமத்திலுள்ள ஒரு நாய் மாத்திரம் அவரைவிட்டு ஒருபோதும் விலகாமல், ஆகா ரம் தேடப் போகாமல், கிழங்குகளையும் பழங்களையும் தின்று பசியால் மெலிந்து மிகுந்த பக்தியும் பொறுமையும் வாய்ந்து அவ ருடைய காலடியில் படுத்திருக்கும். ஒருநாள் ஒரு சிறுத்தைப்புலி அந்த நாயைத் தின்ன நினைத்துப் பெருங்கூச்சலுடன் அதையடிக் கடி நாவினால் நக்கிற்று. அதைக்கண்ட அந்த நாய் உயிர்தப்ப விரும்பி மகரிஷியைப்பார்த்து "சுவாமி! எங்களுக்குச் சத்துருவான இந்தச் சிறுத்தை யிடத்திலிருந்து எனக்குப் பயமில் லாமற் செய்ய வேண்டுகிறேன்" என்றது. சகலப் பிராணிகளின் எண்ணங்களையும் தன் யோகசக்தியால் அறிந்த அம்முனிவர் "குழந் தாய்! பயப்படாதே. நீயும் சிறுத்தையாகக் கடவாய்" என்றார். அப்படியே அது உருவம் மாறினவுடன் இரண்டு புலிகளும் நட்புப் பா ராட்டின.

பிறகு ஒரு நாள் ஒரு பெரிய புலி இதைக் கண்டு பசியால் தூண்டப்பட்டு உறுமிக் கொண்டு இதன்மேற் பாய்ந்தது. மறுபடி யும் அது முனிவரைச் சரணமடைய, அவர் அதனிடத்தில் வைத்த சிநேகத்தினால் அதைக் கொடிய புலியாக மாற்றினார். பிறகு பல மிருகங்களை அது கொன்று தின்று பலத் தால் இறுமாந் திருக்கும்பொழுது பருவதம் போன்ற ஒருயானை ஒரு நாள் மதஜலத்தைப் பெருக விட்டுக்கொண்டு அங்கேவர,நாய் பயத் தால்நடுங்கி ரிஷியைச் சரணமடைந்தது.அவர் அதை ஒப்பற்ற பலமும் கொழுப்புமுள்ள யானையாகச் செய்தார். அது தன் இனத்தா ருடன் கூடிக் காடுகளில் மதத்துடன் சஞ்சரித் துக்கொண்டு அடிக்கடி ரிஷியிருக்குமிடம்வந்து அவரைத் தரிசனம் செய்துகொண் டிருந்தது.

பிறகு ஒருநாள் மலைக்குகையிலிருந்த ஒரு சிங்கம் காலாந்தகனைப்போல் அந்த யானையின் மேற் பாய்ந்து துரத்த, அது மறுபடியும் முனி

பாம்பு தன் பசியை நினைக்கும், தேரை தன் விதியை நினைக்கும்.

வரைச் சரணமடைந்தது. அதை அவர் சிங்கமாகச் செய்து பயத்தை நீக்கினர். இப்படி நாயாயிருந்த அந்தச் சிங்கம், அக்காட்டில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு அவருடைய ஆசிரமத்தினருகிலேயே அடிக்கடி வருவதும் போவதுமாயிருந்தது. மற்ற மிருகங்கள் அந்தத் தபோவனத்தை விட்டு ஓடின.

ஒருநாள் எல்லாப்பிராணிகளையும் கொல்லத்தகுந்த பலமுள்ளதும் எட்டுக்கால்களும் கூர்மையான நகங்களுமுள்ளதுமான ஒரு சரபம் அந்தச் சிங்கத்தைக் கண்டு கர்ச்சித்து அதைக் கொல்லவந்தது. அப்பொழுதும் தவமுனிவர், சிங்கத்தைச் சரபமாய்ச்செய்து காப்பாற்றினர். இப்படிச் சிலகாலம் சென்றபொழுது அற்ப சுபாவமுள்ள அந்த நாய் "இம்முனிவரின் மகிமையால் நாயிலிருந்து படிப்படியாய்ச் சரபமானேன். ஒரு வேளை இவர் என்னிடத்தில் பிரீதி குறைந்து என்னை முன்போல் நாயாகச் செய்தாலும் செய்வார். அல்லது வேறொரு மிருகத்தை என்னைப்போல் சரபமாய்ச் செய்தாலும் செய்வார். ஆகையால் இந்த உருவமும் பலமும் இருக்கும்பொழுதே இவரைக் கொன்றுவிட்டுப் பயமில்லாமல் இவ்வனத்திற்கு அரசனாயிருப்பேன்" என்று நினைத்தது.

தவ வலிமையினல் அதையறிந்த ரிஷி அதை நோக்கி, "நான் பிருகுவின் குலத்திலுத்தவன்; அக்கினிப்பிரபன் (தேஜஸுள்ளவன்) என்று பெயர் படைத்தவன். இவ்வுலகத்தை எரிக்கவும் தருக்கவும் திறமையுள்ளவன். தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதும் அதருமத்தைத் தண்டிப்பதுமே என் நோக்கம். ஆதியில் நீசமான நாயாயிருந்தாய், பயத்தால் என்னைச் சரணமடைந்து சிறுத்தையானய், பெரும் புலியானய், கொழுத்த யானையானய், மிருக ராஜனுனய், பயங்கரமான சரபமுமானய். இந்த நன்றியை மறந்து உன் ஜாதி சுபாவத்தையே கைக்கொண்டு உனக்கு உபகாரத்தையே செய்யும் என் உயிரை வாங்க நினைத்தாய். இதற்குப் பதிலாய் உன் உயிரை வாங்குவது நியாயம். ஆனல் உனக்கு நல்ல புத்தி யுண்டாவதற்காக, உன்னைக் கொல்லாமல் விட்டு, முன்போல் நாயாகச் செய்கிறேன்" என்றார். உடனே எட்டு கால்களுள்ள அந்தச் சரபம் நாலு கால்களும் வாலுமுள்ள நாய் ரூபத்தை யடைந்தது.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

மங்தோதரி

(110-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

மயன் அதை யங்கீகரித்து, மங்தோதரியை அழைத்துவர உள்ளே சென்றான். அப்பொழுது மாதவன், "ராவணா! ஆத்திரத்தால் உனக்கு முன்பின் தெரிகிறதில்லை. யோசிக்காமல் எதையோ சொல்லிக் காரியத்தைக் கெடுத்துவிட இருந்தாயே. பரமசிவன் பார்வதியை இவனிடத்தில் ஒளித்துவைத்து யார் கேட்டாலும் 'இவள் என் பெண்' என்று சொல்லும்படி வற்புறுத்தியிருக்கிறார். அந்த இரகசியத்தை நாம் வெளியிட்டால், இவன் இந்தப் பெண்ணைக் கொடுக்கவே மாட்டான். நானே இந்த வரலாற்றை முற்றிலும் அறிந்தவன். பரமசிவன் இங்கே ஒளித்துவைத்திருக்கும் பார்வதியைக் கொடுத்துவிடென்று நீ கேட்கப்போனயே, அப்படிக் கேட்டிருந்தால் இங்கே பார்வதியுமில்லை, பரமசிவனுமில்லையென்று சாதித்திருப்பான். அப்படியில்லாமல், உன் மகளை இலங்கேசுவரனுக்கு மனைவியாய்க் கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் சொன்னதனல் என்னிடத்திலுள்ள தாக்ஷண்யத்தாலும், என்னை விரோதித்துக்கொள்ள இஷ்டமில்லாததாலும், மகாராஜாவான உனக்குத் தன் பெண்ணைக் கொடுக்கமாட்டேனென்று சொல்வதற்கு யாதொரு காரணமுமில்லாததாலும், இப்பொழுது தருமசங்கடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தப்ப வழியில்லாமல் விழிக்கிறான். அதிருக்கட்டும். அந்தப் பெண் வந்தவுடன் நன்றாய்க் கவனித்துப்பார். முன்பு பார்வதியென்றெண்ணி நீ சுமந்து வந்தவளுக்கும் உண்மையான இந்தப் பார்வதிக்குமுள்ள பேதம் உன்னைப்போன்ற புத்திமானுக்குத் தெரியாமற் போகாது' என்றார்.

தன்னைப் புகழ்ந்ததைப்பற்றி இராவணன் அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு "எனக்குத் தெரியாதா? ஒரு நிமிஷத்தில் கண்டுபிடிக்கிறேன்!" என்றான். பிறகு மயன் மங்தோதரியையழைத்துக்கொண்டு அங்கேவர, தசக்ரீவன் அவளுடைய உத்தமலக்ஷணங்களையும் ரூபலாவண்யத்தையும் கண்டு மதிமயங்கி, இவளே பார்வதியென்று மாறுத நிச்சயங்கொண்டு

"மாதவா! நீ சொன்னது சரியே. இவளை எப்படியாவது மணம்புரியவேண்டும். இவள் பார்வதியென்று நான் கண்டுபிடித்ததை எந்நாளும் காட்டிக்கொள்ளக்கூடாது. மயனுடைய பெண்ணென்றே எண்ணியிருப்பதாய் இவர்கள் நம்பும்படி நடந்துகொள்ளுகிறேன்" என்றான். பிறகு மயன் திருமாலின் கட்டளைப்படி மந்தோதரியைத் தசமுகனுக்கு விவாகம் செய்வித்து, அச்சமயத்தில் அவனுக்கு ஸ்திரீதனமாய் ஒப்புயர்வில்லாத ஓர் சக்தியாயுதத்தை இராவணனுக்குக் கொடுத்தான். உயுத்த களத்தில் இலக்ஷ்மணன்மேல் இராவணன் விடுத்தது இதுவே.—(ஆனந்த ராமாயணம் I 9.)

இராமன்பராசக்தியை உபாஸிப்பவர். இராவணன் சீதையை யபகரித்தபிறகு இராமன் பருவபூஜை செய்யும் காலம் வந்தது. அப்பொழுது பரசிரவணகிரியில் மழைக்காலத்தில் தங்கியிருந்தார். அதுவரையில் சகல உத்தமலக்ஷணம் பொருந்தின சீதையையே தேவிரூபமாய் வைத்துப் பூஜை பண்ணிக்கொண் டிருந்ததால் அவளில்லாமையால் பூஜை தடைபடும்போ லிருந்தது. இதற்கு என்ன யுக்தி யென்று நெடுநேரம் இராமச்சந்திரன் ஆலோசித்து, " ஆஞ்சநேயா ! சீதைக்கு அடுத்தபடியாய் சகல உத்தமலக்ஷணங்களும் பொருந்தினவள் உலகத்தில் மந்தோதரி ஒருத்தியே. அவள் வந்தால் பூஜை நடக்கும். இதற்கென்ன வழி ?" என்றார். மாருதி, "இது தங்களுடைய மனத்தை வருத்தவேண்டியவிஷயமல்லஇதோவந்துவிட்டேன்" என்று இலங்கைக்குச் சென்று மந்தோதரியிடத்திற்குப்போய் தன் கோரிக்கையை நிறைவேற்றி வைக்கும்படி பிரார்த்தித்தார். அவள் மகா பதிவிரதையானதாலும் இராமனுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை யறியும் ஞானதிருஷ்டியுடையவளானதாலும் அதற்கிணங்கி ஆஞ்சநேயருடன் பரசிரவணகிரிக்கு வந்து மஹாதேவியின் பூஜையை முடித்துவைத்தாள்.

மாருதி இராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் நுழைந்து சீதையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கையில் ஓரிடத்தில் தனியாய் திவ்வியாலங்காரங்களுடன் ஒரு படுக்கையையும் அதில் அழகே உருவெடுத்தது வந்ததுபோன்ற ஒரு மங்கை கண் துயில்வதையும் கண்டார். முத்துக்களாலும் நவமணிகளாலும் இழைக்கப்பெற்றஆபரணங்களை யணிந்துகொண்டு உருக்கியோட விட்டு ஆயிரத்தெட்டு மாற்றுத் தங்கத்தைப் போல் ஜ்வலிக்கும் தேக காந்தியுடன் தன் தேஜஸாலும் கலைகளாலும் அந்த விமானத்திற்கு ஒரு திவ்ய ஆபரணம்போல் விளங்கும் அப் பெண்மணி மந்தோதரியென்ற கீர்த்தி பெற்ற இராவணனுடைய பட்ட மகிஷி: அவனுக்கு உயிருக்குயிரானவள் ; அந்தப் புரத்திற்கு அதிபதி என அறிந்தார்.

வாயுபுத்திரன் அவளுடைய அபூர்வமான ரூபத்தையும் யௌவனத்தையும் கவனித்து, இவள் சீதையாயிருக்கலாமென்று நினைத்து, சந்தோஷம் தாங்காமல் தோள் தட்டி, வாலை முத்தமிட்டு ஆனந்தமடைந்தார்; குதித்து விளையாடினார்; பாடினார்; ஆடினார் ; உலாவினார் ; தூண்களின்மேல் ஏறிக் குதித்தார். பிறகு சற்றுநேரம் கவனித்து அவள் மூச்சுவிடும் மாதிரியைக்கண்டு இவள் சீதையல்ல மந்தோதரியெனத் தன்னை திடப்படுத்திக்கொண்டார். நவ வியாகரண பண்டிதரும் நிகரற்ற புத்தியுமுடையவருமான ஆஞ்ஜநேயரே மோசம் போகும்படியான சௌந்தரியத்தையுடையவளென்று இதனால் விளங்குகிறது.—(வால்மீகிராமாயணம், சுந்தரகாண்டம். X.)

சீதை மந்தோதரியின் புத்திரியென்று சில உப புராணங்களில் ஓர் விசித்திரமான கதை சொல்லப்படுகிறது. அது வெகு விஸ்தாரமானபடியால் இங்கே சொல்லப்படவில்லை.

இராவணனைக்காட்டிலும் பலபராக்கிரமமும் வரப்பிரசாதமும் பெற்ற இந்திரஜித்தென்ற சுத்தவீரனை மகனாய்ப்பெற்றவள் இவளே. தர்மசிந்தையும் ஜீவகாருணியமும் பெருந்தன்மையுமுடையவள் ; இராவணனுடைய இதத்தையே நாடினவள் ; அவள் செய்யும் குரூர கிருத்தியங்களுக்காகப் பயமில்லாமல் கண்டித்து நல்வழியில் நடக்கும்படி அவனை வற்புறுத்தினவள் ; பலவிதமாய் அவனை யெச்சரித்து சீதையை யபகரிப்பதால் விளையக்கூடிய பெருங்கேட்டை யெடுத்துச் சொல்லி அவளை மறுபடியும் இராமச்சந்திரனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடும்படிக்கும், பிரஹஸ்தன் மகோதரன், மகாபார்சுவன் முதலிய துஷ்டர்களின் யோசனைகளைக்கேட்டு நாச

பாம்பு என்றால் படையும் நடுங்கும்.

மடையாமல் விபீஷணனை யாதரித்து அவனுடைய சொற்படி நடக்கவேண்டுமென்றும் எவ்வளவோ மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டாள். கணவனுக்கு ஓர் உத்தமபத்தினி செய்யவேண்டிய கடமையை எள்ளளவேனும் குறைவில்லாமல் செய்தவள். திவ்யஞானமுடையவள். பரமாத்மாவே இராமலக்ஷ்மண பரதசத்ருக்னர்களாய்ப் பூமியில் அவதரித்து இராக்ஷஸ குல ஸம்ஹாரம் செய்வாரென்று அவளுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். சீதை அசோகவனத்தில் காவலில் வைக்கப்பட்டுக் கோரமான ராக்ஷஸிகளால் பலவிதமாய் உபத்திரவமடைந்தபொழுதும் விபீஷணருடைய பாரியையையும் மகளையும் இரகசியமாய் அனுப்பி, அவளைப் பலவிதமாய்த் தேற்றினாள். இராவணன் சீதையைத் தனக்குட்படும்படி நயத்தாலும் பயத்தாலும் நிர்ப்பந்தஞ்செய்தபொழுது அவனுடைய வார்த்தைகளுக்கு இடங்கொடாமல் பயப்படாமல் அவனை அலக்ஷியஞ்செய்து பேசும்படிக்கும் தன் பர்த்தாவினிடத்தில் வைத்த பிரேமையையும்நம்பிக்கையையும்கைவிடாமலிருக்கும்படிக்கும் அவருடைய கீர்த்தியையும் யெடுத்து இராவணனிடத்தில் வருணிக்கும்படிக்கும், அவனுக்குத் தெரியாமல் பலவிதமாய் ஜாடைகளாலும் பார்வையாலும் சீதையை தைரியப்படுத்தினவள். வால்மீகி மஹரிஷியால் இயற்றப்பட்ட இராமாயணமென்ற ஆதிகாவியத்தில் ஒவ்வொரு பாகமும் ஒப்பற்ற அழகு வாய்ந்திருக்கிற தென்பதை யறியாதவர்களில்லை. ஆயினும் தாரையின் பிரலாபமும் மந்தோதரியின் பிரலாபமும் சர்வசிரேஷ்டமாய் விளங்கும். இவ்விரண்டிலும் மந்தோதரியின் பிரலாபம் எவ்விதத்திலும் உயர்ந்தது. அதை மூலத்தில் (யுத்த காண்டம் 113) பூரணமாய்ப் படித்தாலல்லாது அதன் அருமை விளங்காது.

இப்படி மகாவிஷ்ணுவின் அருளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவளும், பலபராக்கிரமத்தில் நிகரற்ற சிற்பியான மயனுக்குப் பெண்ணாய் விளங்கினவளும், சகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் பதியான பிரதாப லங்கேசுவரனைப் பிரிய நாயகனாப் அடைந்து, பட்ட மகிஷியாய்ச் செங்கோல் செலுத்தினவளும் முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளுக்கும் அரசனான இந்திரனைக்கட்டி இழுத்துச் சிறையில் அடைத்த இந்திரஜித்தைப் புத்திரனாய்ப்பெற்றவளுமான மந்தோதரி யென்ற உத்தமஸ்திரீ, ராக்ஷஸ ராஜனுக்குப் பத்தினியாய், ராக்ஷஸனுக்குத் தாயாய், ராக்ஷஸர்களுடன் காலங்கழித்தாலும், கற்பு, சத்தியம், கருணை, தருமம், கல்வி, கேள்வி, ஞானம், ஒழுக்கம் முதலிய மகாபதிவிரதைகளின் இலக்ஷணங்கள் வாய்ந்த மங்கைக்கரசி யென்றே சொல்லவேண்டும்.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

இந்தியக் குழந்தைகளின் கனம்.—இந்திய வைத்திய ஆராய்ச்சிப் பத்திரிகையின் அக்டோபர் மாதத்திய பத்திரிகையில், டாக்டர் டாக்மார் எப். கர்ஜெல் என்பவர் இந்தியக் குழந்தைகளுக்கு பிறக்குங் காலத்திலுள்ள கனத்தைக் குறித்துத் தாம் செய்த ஆராய்ச்சியினால் அறிந்துகொண்டதைப் பின்வருமாறு தெரிவிக்கிறார் :— “பல ஜாதிகளிலும், பல ஸ்திதிகளிலும் பிறந்த சாதாரண இந்தியக் குழந்தைகள் 1849-ன் கனங்களை அவைகள் பிறந்தவுடன் நிறுத்துத் தெரிந்துகொண்டு பார்த்ததில், பிறக்குந் தருணத்தில் இந்தியக் குழந்தையின் சராசரி கனம் $6\frac{1}{3}$ பவுன் என்று தெரியவருகிறது. இந்தச் சராசரி கனத்தை இந்தியாவில் (இந்தியரல்லாத) வேறு இனத்தவர்களுக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகளின் பிறவிக்கால கனங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், அது அதிகக் குறைவானதாகக் காணப்படவில்லை. 83 பாரசீகக் குழந்தைகளைப் பரிசோதித்ததில், சராசரி கனம் $6\frac{3}{4}$ பவுனாகவும், 201 ஐரோப்பியக் குழந்தைகளையும் பரங்கிக்கார (Anglo Indian) குழந்தைகளையும் பரிசோதித்ததில் சராசரி கனம் $7\frac{16}{25}$ பவுனாகவும் ஏற்பட்டது. கடைசியாகச் சொல்லப்பட்ட குழந்தைகள் (மற்ற இனங்களைச்சேர்ந்த குழந்தைகளைக் காட்டிலும்) அதிகக் கனமுள்ளவைகளாக இருந்தன. இந்தியக் குழந்தைகளுக்குள்ளேயே வெவ்வேறு ஜாதிக்குழந்தை

பாய்கிற மாட்டுக்கு முன்னே வேதம் சொன்னாற் போல.

களுக்குள் சாதாரண வளர்த்தியுடன் பிறந்த குழந்தைகளின் பிறவிக்கால சராசரி கனத்தைக் கவனிக்கும்போது, விசேஷ வளர்த்தி வித்தியாசம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை; 305 மகம்மதியக் குழந்தைகளைப் பரிசோதித்ததில், அவைகளின் சராசரி கனம் $6\frac{11}{25}$ பவுனாகவும், 1,018 ஹிந்துக் குழந்தைகளைப் பரிசோதித்ததில், அவைகளின் சராசரி கனம் $6\frac{9}{20}$ பவுனாகவும், 463 இந்திய கிறிஸ்தவக் குழந்தைகளைப் பரிசோதித்ததில், அவைகளின் சராசரி கனம் $6\frac{1}{3}$ பவுனாகவும் ஏற்பட்டது. இந்தியக் குழந்தையின் பிறவிக்கால கனத்தைக் கவனிக்கும்போது,(ஐரோப்பிய ஜாதியாருடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் மிகவும் இளமைப் பருவத்திலேயே மணந்துகொள்ளுவதாக ஏற்படும்) இந்தியத் தாய்களின் இளம்பருவ விவாகத்தினால் அவர்களது குழந்தைகளின் வளர்த்திக்கும் போஷணைக்கும் யாதொரு குறைவும் ஏற்படவில்லையென்று தெரியவருகிறது.”

*
* *

குளத்து உள்வாய்நில சாகுபடி.—உணவுக்குரிய தானியங்கள் குறைவாக இருப்பதினால், சர்க்காரைச்சேர்ந்த குளத்து உள்வாய் நிலங்களில் 1329, 1330 பசலிகளில் பின்வரும் நிபந்தனைகளுக் குட்பட்டு உணவுக்குரிய தானியங்களைப் பயிரிடுவதற்கு குடிகளுக்கு அனுமதி கொடுப்பதற்கு சென்னை இராஜதானியிலுள்ள கலெக்டர்களுக்கு கவர்ன்மெண்டாரால் அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. நிபந்தனைகளாவன:—

1. ஓர் குளத்தின் ஆயக்கட்டில் ஒருவர் நஞ்சை நிலத்தின் சுவான்தாராகவோ சாகுபடிதாராகவோ இல்லாவிட்டால் அக்குளத்தின் உள்வாய் நிலத்தைச் சாகுபடிசெய்ய அவருக்கு இவ்வுத்தரவின்படி அனுமதி கொடுக்கப்படமாட்டாது.

2. குளத்து உள்வாயைச் செல்வாக்குள்ள சிலருக்கே முழுவதையும் கொடுத்து விடாமல், கூடியவரையில் மேற்கூறிய நிபந்தனைக்கிசைய அருகதையுள்ள மனுதார்களுக்கு ஈவுப்படி பாகித்துக் கொடுக்கவேண்டும்.

3. அப்படிக் குளத்து உள்வாய் நிலத்தில் சாகுபடியாகும் விஸ்தீரணத்துக்கு அக்கிராமத்திய புஞ்சைத்தீர்வைத் தாரணைகளில் மிகவும் உயர்ந்த தாரணைப்படி தீர்வை விதிக்கப்படும். உணவுக்குரிய தானியங்கள் இன்னும் குறைவாகவே இருப்பதனால், கவர்ன்மெண்டார் மேற்கூறிய சௌகரியத்தை 1331-வது பசலிக்கும் கொடுக்கும்படி உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள்.

*
* *

ஓர் விநோதத் தண்டனை:—அமெரிக்கா ஐக்கிய மாகாணங்களில் ஒன்றான ஒக்லஹாமாவின் பிரதிநிதிகள் சபையில் கொண்டுவந்திருக்கும் ஓர் மசோதாச் சட்டத்தின்படி, இரவில் ஒரு மணிக்கப்பால் யாராவது குறட்டைவிட்டாவது, தூக்கத்தில் உளறியாவது, வேறு விதமாகவாவது தமது குடும்பத்தினர்களின் தூக்கத்தையோ அயல் வீட்டுக்காரர்களின் தூக்கத்தையோ கெடுத்து விடுவார்களாயின், அது சட்ட விரோதமாகக் கருதப்பட்டு, முதல்தரம் செய்யும் குற்றத்துக்கு அவரது காலை போஜனத்தை நிறுத்தியும், இரண்டாவது முறைசெய்யும் குற்றத்துக்கு அவரை மாமியார் வீட்டுக்குச் சிலகாலம் அனுப்பியும், மூன்றாவது முறைமுதல் 20 பவுன் முதல் 200 பவுன் வரையில் அபராதம் போட்டும், அவருக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படுமென்று தெரியவருகிறது.

*
* *

ருஷ்யாவில் பஞ்சத்தின் கோடுமை.—ருஷ்யாவில் பஞ்ச நிவாரண வேலைசெய்யும் கமிட்டியிலுள்ள அமெரிக்க மாதர் மிஸ் ஹெய்னஸ் ஸமாரா ஜில்லாவில் தாம் அனுபவித்த கஷ்டங்களையும், கண்ட காட்சிகளையும் லண்டனில் விவரித் துரைத்தபோது, தெருக்களில் ஏராளமான குழந்தைகளும் வயோதிகர்களும் இறந்துபோய் அவரது பிரேதங்கள் வண்டிகளில் இழுக்கப்பட்டுக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கப்படுவதாகவும், ஒரு கிழவன் தனது பெண்சாதியும் பிள்ளையும் மிகவும் தள்ளாதவர்களாக விருக்கிறார்களென்று தனக்கு சாவு சமீபத்தில் நேரிடப்போவதை அறிந்து தனக்குத் தானே புதைக்குழியை வெட்டிக் கொண்டாரென்றும் அறுபது குழந்தைகளுக்கு சாப்பாடுபோடுமிடத்தில் 420-பேர்கள் இருந்து வருவதால், சாப்பாடு அதிகமாகக் கிடைக்கவில்லையென்றும், அங்குகூட 100-க்கு 80-பேர்கள் இறந்துபோவதாகவும், இவ்வாறான கொடுமை இங்கிலாந்தைவிட மூன்றுமடங்கு விஸ்தீரணத்தில் நடைபெற்று வருகிறதாகவும் சொன்னார்.

160

PRINCE OF WALES
வேல்ஸ் இளவரசர்